

CHEMAREA LA BUCURIE ȘI DURERE

Acceptarea suferinței în lucrarea ta

CHEMAREA LA BUCURIE ȘI DURERE

AJITH FERNANDO

The Call to Joy and Pain Copyright @ 2007 by Ajith Fernando
Published in association with the literary agency of Wolgemuth and Associates. Published by Crossway Books a publishing ministries of Good News Publishers, Wheaton, Illinois 60187, U. S. A.
This edition published by arrangement with Good News Publishers.
All rights reserved.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.
Alte versiuni folosite:
ESV - English Standard Version
NIV - New International Version

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Chemarea la bucurie și durere

de Ajith Fernando

Copyright © 2009 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Monica Tamaș

Editarea: Florin Moțiu

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocăș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AJITH, FERNANDO

Chemarea la bucurie și durere / Ajith

Fernando. - Oradea : Casa Cărții, 2009

ISBN 978-973-8998-72-8

241

Pentru

Doreen Wirasinha
Sumanth și Manel Wirasinha
Roy și Dilkush Perera

Și memoriei lui
Ronald Wirasinha

Datorită lor, *rude prin alianță* este o expresie
care aduce o mare bucurie, amintindu-mi
de câteva din binecuvântările cele mai alese
din partea lui Dumnezeu.

CUPRINS

Introducere	9
-------------	---

Partea întâi

SUFERINȚA ȘI BUCURIA SUNT ELEMENTE FUNDAMENTALE PENTRU CREȘTINISM

1 Două aspecte de bază ale creștinismului	15
2 O comoară uitată	21
3 Experimentarea plăcerii	29
4 Tânguirea	33
5 Credință și răbdare	39
6 Predarea	45
7 Nu avem apetit pentru pedeapsă	51
8 Un punct teologic slab?	55

Partea a doua

SUFERINȚA NE ADUCE MAI APROAPE DE CRISTOS

9 Părtășia suferinței	63
10 Devenind asemenea lui Cristos	69
11 Motive purificate	75
12 Rușine și onoare	79
13 Solidaritate cu Cristos	83

Partea a treia

SUFERINȚA NOASTRĂ AJUTĂ BISERICA

14 Suferința și creșterea Bisericii	89
15 Demonstrând Evanghelia	95
16 Identificându-ne cu oamenii	101
17 Adâncindu-ne impactul	107
18 Suferință și credibilitate	113
19 Dedicarea dă naștere la dedicare	119
20 Evită dedicarea și înlătură suferința	125
21 Dedicarea și viața plină de bucurie	131

Partea a patra

SLUJITORI AI BISERICII

22	Lucrători și ispravnici	139
23	Slujirea izvorăște din har	145
24	Suntem bogați!	153
25	Nădejdea slavei	159
26	Isus: mesajul nostru	165
27	Ucenicii se fac, nu se nasc	169
28	Osteneala în facerea de ucenici	177
29	El ne dă puterea	185

O MEDITAȚIE DE ÎNCHEIERE

30	Un paradox al vieții creștine	193
	Note	198
	Index scriptural	205
	Index de nume	209

INTRODUCERE

Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și, în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.

COLOSENI 1:24–29

Biblia descrie deseori suferința ca fiind un aspect esențial al vieții creștine. Prin urmare, aceasta ar trebui să fie o temă care apare deseori în gândirea și în comunicarea creștină. Totuși, odată cu belșugul și cu dezvoltarea tehnologică a secolului al XXI-lea, mulți au ajuns să considere confortul și comoditatea ca fiind drepturi umane esențiale. De aceea, mesajul biblic al esențialității crucii a devenit incompatibil din punct de vedere cultural cu felul de gândire al multor oameni de azi. Nevoia de mai multă meditație asupra acestei chestiuni a devenit acută în mod special, deoarece câțiva învățători creștini populari spun că nu este voia lui Dumnezeu pentru creștini să sufere. Unii spun că, datorită

faptului că Isus Cristos a purtat blestemul pentru noi, noi nu ar mai trebui să purtăm acest aspect al blestemului – suferința. Acest lucru ar sugera faptul că este ceva cu adevărat greșit în viețile noastre dacă suferim.

Am discutat despre problema suferinței în majoritatea cărților mele, dar am simțit – și mulți prieteni mi-au sugerat – că ar trebui să scriu o carte întreagă despre acest subiect. Am fost recunoscător pentru oportunitatea de a oferi o atenție sporită acestui subiect, datorită unei invitații făcute de John Piper de a vorbi la Conferința pastorilor de la Biserica Bethlehem din ianuarie-februarie 2006, despre „Cum trebuie să moară un pastor?” Când Dr. Lane Dennis și Al Fisher de la Crossway Books au aflat că voi ține această serie de mesaje, au sugerat să dezvolt aceste prelegeri într-o carte. Ca întotdeauna, este o bucurie să lucrez cu cei de la Crossway și să beneficiaz din nou de expertiza editorială a lui Ted Griffin.

De la Conferința pastorilor de la Bethlehem am vorbit despre subiectul acestei cărți în multe locuri. Cea mai emoționantă experiență pentru mine a fost să predau unui grup de pastori din Cambogia în cadrul programului „Timothy’s All”. Mulți dintre ei au suferit din greu în timpul anilor cunoscuți ca și „Câmpiile ucigătoare” din timpul dictaturii khmerilor roșii. Se pare că acest material i-a ajutat să își înțeleagă experiențele trăite folosind concepte biblice. Discuțiile de la acea ocazie au fost atât de intense, încât a trebuit să reprogramăm sesiunile – un vorbitor a renunțat cu generozitate la propria sa sesiune pentru a oferi mai mult timp. Este ciudat, însă, că și în Cambogia învățătura conform căreia creștinii nu ar trebui să sufere deloc pare să fie în creștere.

Una dintre primele decizii pe care le-am luat în timpul pregătirii mele pentru Conferința de la Bethlehem a fost să urmez practica biblică de a nu vorbi despre durere fără să vorbesc și despre binecuvântările ei. Bucuria este o binecuvântare a suferinței deseori menționată în Noul Testament. Pasajul de la care

am pornit ca punct de lucru – Coloseni 1:24–29 – prezintă bucuria și durerea împreună. Așa că decizia a fost să studiem atât bucuria, cât și durerea. Vom arăta în această carte că este ceva cu adevărat în neregulă nu atunci când creștinii suferă, ci atunci când ei nu au bucuria Domnului.

Biblia nu știe nimic despre chemările neînduplecate la îndatorirea de a suferi pe care mulți le asociază cu crucea. Atitudinea coplesitoare a Bibliei referitoare la durerea și suferința din viața creștinului este una pozitivă. Chiar și în cartea Apocalipsa realitatea persecuției și a martirajului este colorată în mod constant de gândul răsplății veșnice pentru cel credincios și a pedepsei pentru cel rău.

Speranța mea este ca această carte să-i ajute pe creștini să privească suferința ca ceva de acceptat pentru că Domnul suveran a considerat potrivit pentru ei să o îndure. Nu ar trebui să căutăm suferința, dar, când aceasta vine, o putem privi prin ochii credinței. Fără o astfel de abordare a suferinței, nu va fi posibil pentru noi să experimentăm bucuria pe care o descrie Biblia ca fiind un aspect esențial al vieții creștine. Marele misionar american în India, E. Stanley Jones, descrie bine această atitudine atunci când spune: „Nu îndura necazul, folosește-l. Ia orice se întâmplă – dreptatea și nedreptatea, plăcerea și durerea, complimentul și critica – acceptă-le în scopul vieții tale și scoate ceva bun din ele. Transformă-le în mărturie.”¹

Azi, în biserică, se pune un mare accent pe o *terapie* pentru suferință, dar un accent insuficient pe o *teologie* a suferinței, care trebuie să formeze fundamentul pentru toată terapia suferinței. Fără o teologie adecvată în ceea ce privește suferința, creștinii evită crucea și se îndepărtează de chemarea lor și, de asemenea, ei sunt nefericiți în mod inutil când se confruntă cu durerea. Sper ca această carte să îi ajute pe oameni să privească suferința din perspectivă biblică și, procedând astfel, să-i ajute să fie creștini fericiți și supuși. Cartea nu se ocupă de toate problemele referitoare la teologia suferinței, în special de întrebarea de ce există

suferință în lume.² Dar încercă să prezinte o teologie creștină practică a suferinței. Am prezentat materialul sub forma a treizeci de meditații scurte, biblice, în așa fel încât cartea să poată fi folosită ca un ghid devoțional lunar.

Anul acesta sărbătorim treizeci de ani de căsnicie și doresc să exprim mulțumirile mele deosebite lui Dumnezeu pentru soția mea, Nelun. Datorită dragostei ei pentru Dumnezeu, ea a făcut față tuturor încercărilor care vin din faptul că este căsătorită cu un lucrător creștin, care are o chemare care uneori îi face ei viața dificilă și care are slăbiciuni care necesită în mod clar o mare cantitate de răbdare creștină. De asemenea, îi mulțumesc pentru că a citit acest manuscris și a făcut multe sugestii prețioase.

Partea întâi

SUFERINȚA ȘI BUCURIA SUNT ELEMENTE
FUNDAMENTALE PENTRU CREȘTINISM

Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi.

COLOSENI 1:24A

Capitolul 1

DOUĂ ASPECTE DE BAZĂ ALE CREȘTINISMULUI

După moartea soției sale, Paul Tournier, considerat ca fiind părintele consilierii creștine contemporane, a scris o carte intitulată *Suferința creativă*. Acolo, el arată în ce mod suferința poate fi o cale înspre o mare creativitate. El vorbește despre tristețea pe care a experimentat-o la moartea tatălui său, când avea doi ani, și la cea a mamei sale, când avea cinci ani, iar apoi la moartea soției sale. El spune: „Inima umană nu ascultă de regulile logicii: este contradictorie prin constituție. Pot spune cu adevărat că am o mare durere și că sunt un om fericit.”¹

Afirmația lui Tournier așază în fața noastră premiza de bază a acestei cărți. Durerea și bucuria sunt, ambele, trăsături esențiale ale creștinismului. Declarația lui Pavel de la începutul secțiunii pe care o folosim ca fundament pentru această carte (Coloseni 1:24) spune același lucru: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi.”

CHEMAREA LA BUCURIE

Marii gânditori creștini, precum C. S. Lewis și John Piper, au accentuat faptul că bucuria este, probabil, caracteristica de bază a unui creștin. S-ar putea să nu ne dăm seama, dar Vechiul Testament radiază de tema bucuriei. Sunt douăzeci și trei de cuvinte evreiești diferite pentru bucurie în Vechiul Testament. Am citit undeva că limba ebraică este limba care are cel mai mare număr de cuvinte pentru bucurie. Numai în două versete din Țefania (3:14, 17) se găsesc șapte cuvinte diferite pentru bucurie!

Vechiul Testament are câteva chemări și porunci pentru oameni să se bucure. Am folosit concordanța de pe calculatorul meu să urmăresc folosirea cuvântului englezesc *rejoice* [a se bucura] în chemări și decizii de a se bucura și în relatări despre bucuria lui Dumnezeu și a poporului lui Dumnezeu. Am găsit optzeci și unu de referințe. Psalmii, cu treizeci și unu de referințe, Isaia, cu treisprezece, și Deuteronomul, cu zece, se află în capul listei. Există instrumente folosite la închinarea din Vechiul Testament, cum ar fi chimvalele, care sunt potrivite în mod deosebit pentru exprimarea bucuriei. Credincioșii sunt îndemnați să bată din palme de bucurie (Psalmii 47:1). Psalmii vorbesc despre strigătul de bucurie de douăsprezece ori, iar cântatul este menționat de optzeci și șapte de ori. Știm că, cel mai adesea, cântatul este o expresie a bucuriei. Cântarea și bucuria apar împreună de treisprezece ori în Psalmi. Apoi este succesiunea sărbătorilor în calendarul ebraic. Sărbătorile sunt, în general, perioade dedicate exprimării bucuriei. Este clar, deci, că bucuria și exprimarea ei sunt importante în Vechiul Testament.

Același lucru este adevărat și pentru Noul Testament. Prima veste despre nașterea lui Cristos adusă de îngeri a fost descrisă ca „o veste bună care va fi o mare bucurie pentru tot norodul” (Luca 2:10). „Și păstorii s-au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auziseră și văzuseră” (Luca 2:20). Matei este insistent în descrierea lui cu privire la reacția magilor

când L-au văzut pe bebelușul Isus: „Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie” (Matei 2:10).

Cu o experiență și mai evidentă a mântuirii în Noul Testament decât în Vechiul Testament, putem vedea că bucuria mântuirii are un loc important în Biblie. Vedem acest lucru în cele trei pilde ale mântuirii în Luca 15, unde găsirea oii pierdute, a banului pierdut și a fiului pierdut, sunt toate însoțite de mare bucurie și sărbătoare (Luca 15:6–7, 9–10, 20–24). Pentru mine, descrierea tatălui, un bărbat în vârstă, bogat, purtând o haină lungă, făcând ceva foarte neașteptat pentru vremurile acelea – alergând și îmbrățișându-și și sărutându-și în mod public copilul rebel – este unul dintre cele mai emoționante pasaje din Biblie. Dar nu se termină cu aceasta. Tatăl și-a strâns împreună prietenii și a sărbătorit printr-o petrecere cu muzică și dans.

În același fel, membrii primei biserici din Ierusalim se întâlneau în casele lor și mâncau „cu bucurie și curăție de inimă” (Faptele apostolilor 2:46). Iar când mântuirea a venit în orașul Samaria, „a fost o mare bucurie în cetatea aceasta” (Faptele apostolilor 8:8). Mai târziu, Pavel va așeza bucuria chiar după dragoste în enumerarea roadelor Duhului (Galateni 5:22). Scriind din închisoare, el i-a învățat pe creștini să se bucure și chiar a repetat porunca pentru accentuare: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4:4). Într-un pasaj în care oferă instrucțiuni ca răspuns la o controversă cu privire la legile privitoare la mâncare în biserică, Pavel, dorind să pună accentul acolo unde trebuia să fie, a spus: „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17).

Mântuirea este o asemenea binecuvântare minunată și copleșitoare, încât, prin orice am trece, întotdeauna avem un motiv să ne bucurăm. Unul dintre marii predicatori ai bisericii metodiste primare a fost un miner din Cornwall, Billy Bray (1794–1868), care a fost un bețiv și un om imoral înainte de convertirea sa. Nu a putut să treacă niciodată peste bucuria de a ști că Dumnezeu l-a

mântuit și l-a făcut „fiul Regelui”. Viața lui a fost un act permanent de laudă plină de bucurie la adresa lui Dumnezeu, și a simțit că bucuria mântuirii era atât de imensă încât trebuia să fie exprimată. El spunea: „Ei bine, uneori dansez. De ce n-aș dansa, la fel ca David? David, spui tu, a fost un rege; ei bine, binecuvântat să fie Domnul! Eu sunt un fiu de Rege! Am dreptul să dansez la fel ca David. Binecuvântat să fie Domnul! Uneori sunt foarte fericit; sufletul meu se umple de slavă, și atunci și eu dansez!”²

Este evident că bucuria lui Billy Bray era o caracteristică de bază a creștinismului. Munca în mină era o treabă periculoasă și exista întotdeauna posibilitatea să mori în mină. Le spunea colegilor săi mineri că ei trebuie să se roage înainte să coboare în mină. Ei îi cereau lui să se roage. El se ruga: „Doamne, dacă vreunul dintre noi trebuie să fie ucis, sau trebuie să moară azi, lasă ca eu să fiu acela; nu lăsa ca vreunul dintre acești oameni să moară, pentru că ei nu sunt fericiți; dar eu sunt, iar dacă trebuie să mor azi, eu voi merge în cer.” Bray a spus: „Când m-am ridicat de pe genunchi, am putut vedea lacrimile curgând pe fețele lor; și curând unii dintre ei au început și ei să se roage.”³ Este atât de ușor să complicăm creștinismul, încât să pierdem bucuria mântuirii despre care vorbește Biblia.

CHEMAREA LA SUFERINȚĂ

Vom petrece destul de mult timp în această carte uitându-ne la textele care prezintă chemarea la durere și suferință. Dați-mi voie să afirm cu simplitate aici că și acesta este un aspect fundamental al creștinismului. Chemarea fundamentală a lui Isus de a-L urma era o chemare la suferință: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să mă urmeze” (Matei 16:24). Ascultătorii Lui știau că El vorbea despre suferință aspră când a spus acest lucru, pentru că ei știau că răstignirea era o modalitate crudă și dureroasă de a cauza moartea. Isus ne-a spus: „În lume veți avea necazuri” (Ioan 16:33). Iar Pavel a afirmat:

„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți” (2 Timotei 3:12).

Isus nu a dorit ca oamenii să-L urmeze fără să realizeze că exista un preț de plătit dacă făceau aceasta. Așa că a inclus prețul în chemarea Sa fundamentală la ucenicie. Când unii adepți s-au oferit voluntar, El le-a spus ce avea să-i coste în domeniile în care erau ei vulnerabili (Luca 9:57–62). Nu ni se spune, dar este foarte posibil că ei s-au hotărât să nu-L urmeze pe Isus. Știm cu siguranță că tânărul bogat nu L-a urmat pe Cristos pentru că prețul prezentat de Isus era prea mare pentru el (Matei 19:16–22). Aceste două pasaje pot fi secțiunile în care metodologia evanghelică a lui Cristos diferă în modul cel mai radical de marea parte a evanghelizării contemporane.

ELE STAU ÎMPREUNĂ

Unul dintre cele mai interesante lucruri cu privire la consemnările din Noul Testament este că suferința este rareori menționată fără să fie, de asemenea, menționate și binecuvântările suferinței. Iar deseori binecuvântarea menționată este bucuria. Am găsit optsprezece locuri diferite în Noul Testament în care bucuria și suferința se află împreună. Textele pe care le-am găsit și care fac legătura dintre suferință și bucurie se află în Evangheliile, în cartea Faptele apostolilor și în epistole. Știm, de asemenea, că, deși se poate ca Apocalipsa să nu menționeze această legătură în mod explicit, ea este implicată și acolo.

Deci, potrivit Bibliei, bucuria și durerea pot coexista. Creștinii nu vorbesc despre suferință decât dacă vorbesc și despre bucuria suferinței. Bucuria este aceea care face crucea valoroasă, pentru că ne oferă tăria să o putem purta. Așa cum spunea Neemia: „Căci bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neemia 8:10).

L-am auzit odată pe David Sitton, fondatorul organizației „Misiune pentru fiecare trib”, povestind cum, atunci când era adolescent, un misionar de nouăzeci de ani a vorbit la întâlnirea de tineret din biserica sa. Acesta fusese misionar timp de

șaptezeci și doi de ani. La începutul prelegerii sale, a spus același lucru din nou și din nou. Era ceva de genul: „Vreau să vă amintiți acest lucru. Puteți uita tot ce vă spun, dar nu uitați aceasta.” A continua să spună ceva asemănător timp de vreo cinci minute și tinerii începeau să devină nerăbdători, dorind ca el să continue și să spună care e lucrul acela. În final a spus ce dorea să spună: „Bucuria Domnului este tăria voastră. Când se duce bucuria, se duce și tăria.” După ce a spus aceste cuvinte, s-a așezat!

Aceasta este afirmația fundamentală a acestei cărți. Bucuria și suferința sunt aspecte necesare ale creștinismului. Și ele pot și trebuie să existe împreună.

Capitolul 2

O COMOARĂ UITATĂ

Timp de mulți ani am crezut că una dintre cele mai mari atracții ale creștinismului era bucuria pe care o aduce mântuirea. Acum am îndoielile mele cu privire la acest lucru. Am ajuns să realizez că mulți oameni sunt gata să-și sacrifice bucuria pentru a obține alte lucruri pe care ei le consideră esențiale pentru viața lor.

SATISFAȚIE VERSUS BUCURIE

Se pare că oamenii nu au un gust pentru bucurie și că mai degrabă doresc să aibă succes în sport sau în carieră sau în cuceriri sexuale sau prin prosperitate materială sau în răzbunare împotriva cuiva care i-a rănit.

În Sri Lanka, presiunea culturală pentru răzbunare este una din marile provocări pe care le avem când lucrăm cu oamenii care au venit la Cristos de la alte credințe. Se presupune ca oamenii să lovească înapoi dacă cineva le dezonoarează familia. Dacă nu o fac, ei sunt priviți ca niște lași sau se consideră că au insultat onoarea familiei. Deseori vedem lideri care fac presiuni să arate că au

dreptate, iar organizația sau biserica a greșit atunci când a hotărât împotriva sfatului lor. Vedem creștini care au fost insultați de alți creștini și care muncesc din greu pentru a expune greșelile persoanei care i-a insultat. Aceste eforturi le pot fura bucuria și le pot inflama inimile cu mânie. Dar nu pot rezista ispitei de a lucra pentru a avea satisfacția de a lovi înapoi.

Probabil că forma cea mai extremă a acestei căutări a satisfacției cu prețul bucuriei este dependența. Deși indivizii știu că drogurile sau pornografia sau jocurile de noroc vor fura bucuria lor și a celor care îi iubesc, ei totuși nu pot continua fără obiceiul acela. Ei sacrifică atât de mult pentru o plăcere superficială. Iar satisfacția obținerii lucrului pe care îl doresc este chiar mai importantă pentru ei decât fericirea lor.

Cred că un motiv pentru aceasta este că oamenii nu cunosc ce lucru minunat este bucuria. Datorită faptului că nu au gustat din plinătatea bucuriei, ei sunt satisfăcuți prea ușor de falsa împlinire pe care o aduc aceste alte activități. În cultura noastră înnebunită după plăcere chemarea psalmistului este cu siguranță relevantă: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!” (Psalmii 34:8).

CE ESTE BUCURIA DOMNULUI?

Putem descrie bucuria pe care o aduce Evanghelia ca fiind „bucuria Domnului” (Neemia 8:10) sau ca bucurându-ne în Domnul (Filipeni 4:4). Această bucurie are la bază câteva adevăruri care ne întăresc viața.

- Noi credem în Dumnezeu.
- Noi credem că El ne iubește și că din dragoste Și-a dat Fiul să moară pentru noi.
- Noi credem că El ne-a făcut copiii Lui, că are grijă de noi și că El este de partea noastră pentru ca nimeni să nu se poată ridica împotriva noastră.
- El locuiește în noi, alungând singurătatea.

- El transformă lucrurile rele care ni se întâmplă în lucruri bune.
- Dragostea Lui este mai mare decât răutatea pe care o experimentăm în viață și El poate să ne mângâie și să ne vindece când suntem răniți.
- El a pregătit o moștenire pe care o vom primi după această viață, care este mult mai minunată decât orice am putea să ne imaginăm.

Aceste adevăruri minunate, și multe, multe altele, constituie fundamentul pe care ne-am zidit viețile. Ele deschid calea către o relație de dragoste cu Dumnezeu. În timp ce relația este, în esență, o relație de dragoste experiențială, fundamentul relației noastre este această listă de adevăruri obiective, neschimbătoare. Ne putem agăța de ele când ni se pare că în jurul nostru totul se năruiește.

Dragostea este cel mai fericit cuvânt din vocabularul nostru. La ultima mea aniversare am fost în oraș și am venit acasă noaptea târziu. Când m-am dus în camera mea, era o felicitare mare pe biroul meu. De obicei compun singur felicitările pentru zilele de naștere ale familiei mele. Soția mea de obicei cumpără felicitările, dar se străduiește foarte mult să se asigure că găsește una cu cuvinte potrivite. Iar cuvintele de pe aceasta descria foarte frumos relația noastră. Am fost atât de încântat! Stăteam încălzindu-mă la gândul că, după treizeci de ani împreună, soția mea încă mă iubea. Deodată mi-a trecut prin minte ideea că dragostea lui Dumnezeu este mult mai mare. Dacă dragostea unei soții aduce atât de multă bucurie, cu cât mai multă bucurie aduce dragostea lui Dumnezeu! David a descris-o în felul următor: „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta” (Psalmii 16:11). Să fim sinceri, experiența descrisă de David nu este sentimentul nostru constant. Dar această experiență se naște dintr-o realitate profundă și statornică care întărește viețile noastre – adică, Dumnezeul atotputernic ne iubește și are grijă de noi. Așa că putem spune împreună cu Habacuc:

Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!

HABACUC 3:17-18

Prietenul meu cel mai apropiat a murit de cancer în 2005. Ultima dată când a fost la spital avea dureri mari. Aluneca treptat într-o stare de semiconștiență. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus a fost că cineva zisese odată: „Am ajuns jos până la stânca de dedesubt și descopăr că Stânca este tare!” Deuteronomul 33:27 spune: „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare.”

Chiar și atunci când trecem prin dezamăgiri, durere și stres, știm că Dumnezeu este cu noi și că El a promis că va transforma aceste experiențe dure în ceva bun. Acest lucru ne oferă o mare alinare în mijlocul durerii.

La începutul căsniciei noastre, împreună cu soția mea am fost de acord că nu ne vom duce la culcare dacă există tensiune între noi. În primii ani aveam câteva „certuri din dragoste”¹ interesante care țineau până seara târziu. Dar, când venea împăcarea, era plăcut. Eram gata să merg la serviciu dimineața următoare cu ochii roșii datorită lipsei de somn, dar cu libertatea faptului că știam că am lămurit situația cu persoana pe care o iubesc. În timpul acelor certuri aveam obiceiul să mă rog în inima mea în timp ce îi vorbeam soției mele cu gura mea. Și de obicei rugăciunea era ceva de felul: „Te rog, Dumnezeule – te rog, Dumnezeule – te rog, Dumnezeule – ajută-mă.”

Ce alinare era să știi că Dumnezeu era chiar acolo când treceam printr-o criză. Acest lucru înlătura frica și ne ajuta să sperăm într-o împăcare și ne împiedica să acționăm în mod nechibzuit. Poate că plângem în noi înșine, poate că suferim din cauza rănilor primite, dar în adâncul nostru știm că Dumnezeu este cu noi și că El este izvorul nostru de bucurie. Cei mai fericiți oameni din lume nu sunt cei care nu au probleme – sunt cei cărora nu le este frică de probleme.

ELIBERAREA ADEVĂRATĂ

Ce eliberare aduce Dumnezeu! Suntem eliberați de robia fricii. Avem ceva mult mai trainic decât experiențele schimbătoare. Viața noastră este bazată pe adevăruri statornice care ne deschid calea către o relație de dragoste cu un Dumnezeu neschimbător. Nu este de mirare că Isus a spus: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32). El a continuat și a spus: „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36).

Oamenii postmoderni spun că doresc să fie eliberați de tirania adevărului obiectiv, care, spun ei, i-a văduvit pe oameni de experiența autentică. Ei vor să se concentreze mai mult pe experiențele subiective înspre care îi duc instinctele lor. Noi nu negăm prioritatea experienței. De fapt, noi spunem că experiența este fundamentală pentru creștinism. Dacă le-am oferit oamenilor ideea conform căreia creștinismul este bazat în totalitate pe un mănunchi de afirmații, le-am oferit o idee falsă. Creștinismul *este* bazat pe afirmații care se află în Biblie. Dar aceste afirmații deschid ușa către experiențele autentice care ne permit să ne acceptăm cu adevărat umanitatea.

Experiența pe care o avem nu este un lucru previzibil, plictisitor, despre care, din nou, criticii noștri ar spune că este dovada faptului că nu suntem cu adevărat liberi. Căile diferite prin care vin oamenii la Cristos și experiențele variate pe care le au ar trebui să ne convingă că nu există nimic predictibil și plictisitor cu privire la creștinism. De exemplu, Biblia spune că, în experiența noastră referitoare la primirea darurilor Duhului, Dumnezeu oferă fiecărui creștin un dar unic. Pavel folosește două cuvinte tari – „împarte” (1 Corinteni 12:11, ESV) și „măsură” (Efeseni 4:7) – ca să spună că Dumnezeu oferă o combinație de daruri desemnată în mod specific pentru fiecare membru. Există un rol potrivit pentru fiecare credincios. Desigur că aceia care nu se supun domniei lui Dumnezeu vor spune că ei doresc să fie liberi să aleagă experiențele pe care le vor avea. Totuși, noi spunem că

adevărata libertate are loc atunci când Dumnezeu care ne-a creat ne oferă ceea ce este mai bine pentru noi.

Un aspect neglijat al religiei biblice pe care l-au îmbrățișat evanghelicii datorită accentului postmodern asupra experienței este că, uneori, Dumnezeu ne trimite o experiență care deschide ușa către acceptarea unei afirmații. De exemplu, Petru a acceptat afirmația importantă despre ruperea barierelor în Cristos dintre evrei și neamuri, după experimentarea unei viziuni. De această secvență a experienței care duce la acceptarea afirmației au avut parte câțiva cărturari creștini liberali care și-au schimbat orientarea lor teologică într-o convingere mai biblică sau mai evanghelică, după ce au avut o experiență carismatică sau după ce l-au văzut pe Dumnezeu făcând o minune. Un cărturar nou-testamental liberal odată puternic, Etta Linnemann, care era o profesoară în Germania și o studentă respectată a renumitului cărturar Rudolf Bultmann, este un exemplu al acestui fapt. Ea a scris o carte în care explică călătoria ei de la scepticism la credință în autoritatea Scripturii.² Dar chiar și aici, deși cineva ajunge să accepte adevărul prin experiență, afirmațiile biblice acceptate sunt fundamentale.

Aceste experiențe ale creștinilor sunt lucruri nesigure, pe care nu ne putem baza, pentru că ele depind de circumstanțe. Realitatea care stă în spatele acestor experiențe nu se schimbă odată cu schimbarea împrejurărilor. Experiența noastră se bazează pe adevăruri statornice care duc la o relație de dragoste cu un Dumnezeu neschimbător.

Ce veste bună este aceasta într-o lume caracterizată de atâta nesiguranță! C. S. Lewis are o secțiune frumoasă referitoare la întrebarea de ce psalmiștii găsesc plăcere în Lege, în cartea sa *Reflections on the Psalms* [Meditații asupra psalmilor]. Traducerea Bibliei The English Standard Version spune de douăsprezece ori că psalmiștii își găsesc plăcerea în Legea lui Dumnezeu sau în Cuvânt. Lewis spune că este un mister pentru el faptul că oamenii se pot bucura în felul acesta în Lege.³ Cineva își poate imagina ca

oamenii să se teamă de Lege sau să respecte Legea. Dar cum se pot ei bucura în ea? După cercetarea motivelor posibile pentru a face acest lucru, Lewis concluzionează: „Plăcerea lor în lege este o plăcere că au atins fermitatea; așa cum pietonul se bucură să simtă drumul tare sub tălpile sale după ce o scurtătură falsă l-a rătăcit prin câmpii noroioase.”⁴

Am simțit acest lucru odată când am mers în drumeție cu prietenii la munte. Am hotărât să o luăm pe o scurtătură și ne-am rătăcit. Pe drum am văzut fecale de porci mistreți, ceea ce ne-a înspăimântat. Dar am mers în direcția care noi credeam că duce spre oraș. Apoi am ajuns la un drum adevărat. Ce alinare și bucurie am simțit atunci!

Cu o astfel de siguranță, cu o astfel de încredere, suntem liberi să ne bucurăm de viață pe deplin. Știm că până și problemele sunt transformate în ceva bun, că ele sunt porți către bucurie. Lumea nu cunoaște o astfel de bucurie; așa că se mulțumește cu o stimulare superficială numită plăcere sau satisfacție. Dar nu aceasta este adevărata plăcere sau satisfacție. C. S. Lewis spune: „Bucuria nu este un substitut pentru sex; sexul este deseori un substitut pentru Bucurie. Uneori mă întreb dacă nu toate plăcerile sunt substitute ale Bucuriei.”⁵ Problema noastră este că suntem satisfăcuți prea ușor.

Ceea ce am demonstrat aici este că bucuria Domnului este mai profundă, mai trainică și mai satisfăcătoare decât diferitele plăceri pe care le caută oamenii fără Dumnezeu.

Capitolul 3

EXPERIMENTAREA PLĂCERII

Un aspect important al ritmului experienței umane este ceea ce putem numi experimentarea plăcerii. Diferiți oameni experimentează lucrul acesta în moduri diferite. Unii dau petreceri la sfârșit de săptămână, pe care le așteaptă cu nerăbdare toată săptămâna. În ocazii deosebite, cum ar fi după un examen sau când se încheie un semestru de școală, tinerii recurg la chefuri cu băutură și consumă cantități mari de alcool. Unii găsesc plăcere în sporturi sau hobby-uri, fie că le privesc, fie că participă la ele. Pentru alții, aceasta este asigurată de diferite feluri de experiențe sexuale. Unele dintre aceste experiențe ale plăcerii sunt bune pentru noi, cum ar fi relația sexuală cu partenerul de viață, muzica sau sportul. Altele sunt dăunătoare.

Biblia are, de asemenea, un loc pentru aceste experiențe ale plăcerii. În viața creștină există un ritm al vieții în care momentele de extaz sau de plăcere sporită constituie un bonus important pentru disciplina zilnică a trăirii obișnuite. Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea pentru extaz și El se așteaptă să o folosim.

În viața unei persoane căsătorite, acel extaz poate veni din relațiile sexuale. Este o experiență înălțătoare, care se exprimă printr-o unire spirituală, mentală și fizică, care este parte a vieții zilnice a cuplului. Vechiul Testament a prescris sărbători regulate pentru poporul evreu și, în unele dintre ele, o mare parte din program îl constituia celebrarea. Celebrarea se referea la purtarea de grijă a lui Dumnezeu, o realitate care era adevărată în fiecare zi din viața lor. Acele sărbători celebrau acest lucru într-un mod deosebit, dar nu este ceva ce putem face cu intensitate în fiecare zi. Relațiile sexuale dintre parteneri și sărbătorile nu creează bucurie; ele exprimă o bucurie care este deja acolo. Extazul creștin este un supliment al bucuriei, nu un substitut al acesteia.

India a avut un mare evanghelist pe nume Sadhu Sundar Singh (1889–cca 1929). El provenea dintr-o familie devotată având religia sikh, iar ca și tânăr obișnuia să meargă în munți și să mediteze folosind disciplinele hinduse și sikh. „El a devenit un expert în tehnica yoga și apoi a ajuns să experimenteze momente în care se rupea de lumea exterioară pentru scurte intervale de timp. În timpul acelor momente el a experimentat într-o anumită măsură pacea și bucuria după care tânjea sufletul său. Dar, când se întorcea la starea de a fi conștient, plonja din nou în tumultul neliniștii și al nemulțumirii.”¹ El s-a opus creștinismului cu vehemență, chiar călcând în picioare Biblii și aruncând cu noroi în casele misionarilor. Dar el era într-o căutare disperată după pace sau *shanti*.

Negăsind *shanti* (pacea minții), Sundar Singh a hotărât să se sinucidă așezându-se în fața unui tren care trecea prin fața casei sale dimineața devreme. Chiar înainte să se așeze pe calea ferată, a avut o viziune a lui Cristos și s-a convertit. Și nu doar că a devenit un mare evanghelist – ci a ajuns să stăpânească foarte bine disciplinele creștine. Acum a găsit acea *shanti* pe care a căutat-o în disciplinele spirituale necreștine. Nu a renunțat la experiențele extatice. Dar, acum, astfel de experiențe aveau de a face cu Dumnezeu care S-a întors cu el în vale când a coborât din

experiența lui înălțătoare. Sundar Singh a spus odată: „Fără Cristos sunt ca un pește fără apă; cu Cristos, sunt într-un ocean de dragoste.” Aceasta face Cristos cu noi. Nu doar că ne oferă experiențe extatice, El, de asemenea, rămâne cu noi și ne dă pace și bucurie în viață. El împlinește dorințele adânci ale inimilor noastre.

Lucrez pentru organizația Youth For Christ [Tineri pentru Cristos, n.ed.], și suntem dedicați să oferim tinerilor momente amuzante. Deseori spun că suntem serioși în ceea ce privește momentele vesele la YFC. Și aceasta vine dintr-o teologie a plăcerii. Dumnezeu care a creat capacitatea noastră de amuzament este Cel care ne poate oferi cea mai satisfăcătoare experiență a plăcerii. Așa că plăcerea hilară poate fi considerată o activitate religioasă care este realizată împreună cu Dumnezeu.

Cred că cel mai bun exemplu de plăcere superficială care nu satisface cu adevărat este modalitatea în care mulți oameni au plăcere sexuală. În creștinism, sexul reprezintă culmea unității fizice, emoționale și spirituale. Cu timpul, se adâncește și devine mai plăcută datorită acestui fapt. Azi, sexul a devenit o necesitate biologică pentru mulți oameni. Ei îl privesc ca și o nevoie fizică care trebuie satisfăcută, fie că sunt căsătoriți, fie că nu. Unii oameni spun că cea mai pură și cea mai sublimă formă de sex este când două persoane care nu se cunosc vin împreună într-un act fizic pur și apoi pleacă. Nici măcar nu le pasă să știe care este numele celuilalt. Dar noi suntem creați pentru o dragoste dedicată și doar într-o astfel de dragoste se găsește împlinirea profundă. Studiile recente au demonstrat faptul că cuplurile căsătorite se bucură de sex mai mult decât cuplurile ce trăiesc în concubinaj.² Sexul trebuie însoțit de dedicare pe viață unul față de celălalt. Fără acest lucru, sexul are un cerc găunos în jurul lui. Fără bucuria Domnului, *toată* plăcerea are un cerc găunos în jurul ei. Te părăsește la scurt timp după ce experiența s-a terminat.

Dați-mi voie să spun că avem nevoie să dezvoltăm un ritm care include experiențe ale plăcerii pentru a sublinia experiența

noastră zilnică de bucurie. Familiile trebuie să aducă acest lucru în rutina lor. Părinții trebuie să se asigure că în căminul lor este un loc plin de pace, pozitiv și fericit, în care să crească copiii lor. Și trebuie să se asigure că există momente speciale amuzante frecvente, cum ar fi jocurile, vacanțele, mesele speciale și sărbătorile.

Totuși, în timp ce bucuria este un lucru absolut esențial pentru o viață împlinită, aceste experiențe ale plăcerii se pot pierde dacă circumstanțele cer acest lucru. Boala poate face relațiile sexuale imposibile. Persoanele necăsătorite nu vor avea parte deloc de acestea. Nevoia de a vizita un prieten bolnav poate să te facă să pierzi un meci la care ai sperat că te vei uita. Totuși, chiar și fără acestea, creștinii pot fi indivizi împliniți pentru că sursa de bază a împlinirii stă altundeva. Dacă nu avem bucuria ca parte a vieții de zi cu zi, vom depinde prea mult de o experiență a plăcerii pentru împlinire, iar dacă aceea eșuează, vom fi foarte nefericiți. Chiar și vacanțele pot fi perioade stresante pentru familii. Familiile le așteaptă cu atâta anticipare, încât, atunci când ceva nu merge bine, pot deveni dezamăgiți și deprimați.

Deci, azi este nevoie să le arătăm oamenilor ce lucru minunat este bucuria. Trebuie să le arătăm câtă împlinire se află în bucurie, că eliberarea care vine din supunerea față de o relație dedicată, permanentă cu Dumnezeu și cu un partener de viață este o experiență incomparabilă. Trebuie să le arătăm că și noi avem experiențe adevărate ale plăcerii. Atunci, oamenii, în căutarea lor nebună după plăcere în această vreme hedonistă, vor realiza faptul că ceea ce caută ei se găsește doar într-un stil de viață stabilit de Creatorul lor.

Capitolul 4

TÂNGUIREA

După ce ne-am uitat la modul în care coexistă bucuria și durerea, este momentul acum să prezentăm trei lucruri care sunt necesare, de obicei, înainte să experimentăm bucuria în mijlocul durerii. Primul dintre acestea nu este absolut esențial tot timpul, dar celelalte două sunt. Primul este tânguirea. Creștinii nu trebuie să nege durerea. La un moment dat, toți creștinii experimentează durerea, descurajarea, tristețea și mânia cu privire la lucrurile greșite și la necazurile care-i afectează. Nu ajută cu nimic negarea unor astfel de sentimente. Deseori, înainte de a ne bucura în mijlocul durerii, simțim nevoia să plângem sau să ne tânguim sau să ne exprimăm durerea într-un astfel de mod.

În teologie există o expresie, *deja și nu încă*, care descrie perioada prezentă în care trăim. Vechiul Testament aștepta cu nerăbdare să vină perioada aceasta. Această perioadă a început cu venirea lui Cristos. Totuși, încă nu este sfârșitul. Lucrarea lui Cristos va fi desăvârșită când va veni a doua oară. Până atunci,

noi experimentăm semnele noii perioade în ceea ce se poate numi o anticipare. Există încă semne ale vechii perioade.

Această teologie este explicată bine în Romani 8:19–25. Pavel spune că, datorită căderii, „firea a fost supusă deșertăciunii [sau frustrării, NIV]... cu nădejdea”, de către Dumnezeu. Rezultatul este că ne îmbolnăvim și descoperim că, odată cu vârsta, capacitățile noastre se diminuează, iar în cele din urmă murim. Oamenii ne greșesc sau ne rănesc, și deseori suferim. Așteptăm ziua în care „firea va fi și ea izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:21). Până atunci avem „cele dintâi roade ale Duhului” (Romani 8:23), oferindu-ne o anticipare a slavei care ne așteaptă la desăvârșire. În timpul acestei perioade de așteptare, Pavel spune: „Toată firea suspină și suferă durerile nașterii” (Romani 8:22). Chiar și credincioșii se alătură acestui geamăt: „Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8:23).

Acest geamăt își găsește exprimarea în Vechiul Testament în ceea ce se numește plângere. Cărturarii clasifică cincizeci până la șaiszeci din cei 150 de psalmi ca fiind plângeri – aceasta înseamnă puțin peste o treime din psalmi. O întregă carte din Biblie, Plângerile, este o serie de plângeri referitoare la distrugerea Ierusalimului. De fapt, „fiecare carte profetică, cu excepția lui Hagai, include unul sau mai multe exemple din genul plângerilor.”¹ Clinton McCann arată că, deși psalmii de tânguire întrec de departe psalmii de laudă din cartea Psalmilor, cântările de laudă întrec cântările de tânguire, raportul fiind de șaisprezece la șase în cartea prezbiteriană de cântece religioase.² Cred că prăpastia este și mai mare în majoritatea cântărilor de imnuri religioase contemporane.

Plângerile sunt strigătele celor neprihăniți, care, în ciuda credincioșiei lor, trec prin mari necazuri. Cărturarul Vechiului Testament, Chris Wright descrie conținutul unei tânguirii biblice în felul următor: „Dumnezeule, sufăr; și, Dumnezeule, toți ceilalți

râd. Și, Dumnezeule, nici Tu nu mă ajuți prea mult; și cât timp va mai continua?”³ Deci, suspinăm, plângem, gemem datorită durerii, întrebăm de ce ni se întâmplă nouă această problemă și ne luptăm cu întrebările teologice pe care le avem cu privire la ce s-a întâmplat.

Această idee a plângerii este ceva ciudat pentru alte culturi, în special pentru bărbați. În Biblie găsim atât bărbați, cât și femei, care se tânguiesc. Chiar și Isus S-a tânguit cu privire la Ierusalim (Luca 13:34–35) și mai târziu a plâns pentru el (Luca 19:41). Și știm cum a plâns când S-a dus la mormântul lui Lazăr (Ioan 11:35). Vorbindu-le ucenicilor Săi despre moartea și învierea Lui, El a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura; vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie” (Ioan 16:20).

Pe măsură ce am încercat să mă gândesc din punct de vedere biblic la modul în care ar trebui să reacționeze creștinii la tsunamiul care a lovit Sri Lanka în 2004, mi-am dat seama că noi nu aveam obiceiul să ne tânguim așa cum au făcut oamenii din timpul Bibliei când era un dezastru național. Am predicat în biserica mea la două săptămâni după tsunami și am introdus un ritual de tânguire, suspinând cu privire la ceea ce s-a întâmplat și identificându-ne cu oamenii suferinzi și implorându-L pe Dumnezeu să aducă alinare poporului nostru. Dacă tânguirile colective nu fac parte din viața comunității noastre, ar fi bine să restaurăm practica în biserică. Și, cu siguranță, avem nevoie să învățăm cum putem exprima în mod potrivit durerea noastră atunci când suntem răniți personal.

Trebuie să ne amintim că, prin tânguirile personale, de obicei ne tânguim lui Dumnezeu și poporului Său. Când facem acest lucru, ne deschidem pe noi înșine mângâierii lui Dumnezeu, pe care ne-o oferă în mod direct sau pe care o mediază prin oamenii Lui. Pavel Îl descrie pe Dumnezeu ca fiind „Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre” (2 Corintheni 1:3b–4a). El se bucură să ne slujească, iar mângâierea Lui

adâncește cel mai prețios lucru din viețile noastre – relația noastră de dragoste cu El.

Odată, când am avut niște probleme serioase în lucrarea noastră, am venit acasă adânc rănit după o întâlnire. M-am întins în pat și am izbucnit în lacrimi. Fiul meu a intrat în cameră și pentru prima dată și-a văzut tatăl plângând. S-a dus la mama lui și a întrebat-o care era problema. Ea i-a spus că aveam probleme serioase la serviciu. Apoi el s-a dus la calculatorul meu, mi-a deschis adresa de e-mail, și a scris o scrisoare către unii dintre cei mai buni prieteni ai mei. Spunea că treceam printr-o perioadă de stres și le cerea să se roage pentru mine. Când am auzit că făcuse acest lucru, m-am înfiorat. Cred că durerea acelei perioade dificile mă părăsește, dar cred că îmi voi aminti mereu și voi fi influențat de bunătatea arătată de fiul meu.

Deschizându-ne către mângâierea lui Dumnezeu, noi ne deschidem, de asemenea, vindecării de amărăciune. Suntem plini de amărăciune când ne gândim la un eveniment în termeni pur negativi. Dacă Dumnezeu ne-a mângâiat, chiar dacă amintirea celui eveniment este încă dureroasă, amărăciunea va dispărea pentru că am experimentat o dragoste care este mai mare decât răul făcut nouă.

Dacă am experimentat mângâierea lui Dumnezeu, suntem în stare, de asemenea, să ne confruntăm cu oamenii, chiar și cu cei care ne-au rănit, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, care este mai mare decât toate păcatele. Așa că putem fi o prezență constructivă în situații neplăcute și pline de furie. Amărăciunea noastră a dispărut. Acum, întreaga noastră energie se îndreaptă spre găsirea unei soluții și nu ca să arătăm că noi avem dreptate sau să dăm o lecție persoanei care ne-a rănit.

Datorită războiului pe care l-am avut, lucrarea din Sri Lanka poate fi foarte frustrantă. Muncim din greu la planificarea unui eveniment și aflăm că s-a anunțat o stare de asediu chiar înainte să aibă loc evenimentul. Deseori nu putem să ne facem lucrarea obișnuită. Am aflat că, uneori, liderii duri sunt cei care consideră

că este greu să facă față unei astfel de situații. În duritatea lor nu au învățat să se tânguiască și să-și exprime durerea și frustrarea. Uneori, această frustrare devine atât de greu de purtat încât ei părăsesc țara, spunând că nu pot face lucrarea la care sunt chemați datorită situației care îi împiedică. De fapt, exteriorul lor dur poate fi o expresie a slăbiciunii. Nu sunt capabili să se facă pe ei înșiși vulnerabili sentimentelor de frustrare și durere. Așa că părăsesc situația.

Cititorul va recunoaște că lucrurile studiate aici sunt în directă contradicție cu învățătura celor care spun că, din cauză că Isus a purtat blestemul în locul nostru, nu trebuie să suferim ca și El. Într-o astfel de învățătură nu există loc de tânguire. Tânguirea ar fi o expresie a lipsei de încredere în Dumnezeu.

Brother Andrew a lucrat în și pentru națiunile în care creștinii sunt persecutați de câțiva zeci de ani. Când a venit în Sri Lanka, m-am dus la o întâlnire la care vorbea el. După mesajul său, a fost un timp pentru întrebări și cineva l-a întrebat ce credea el despre teologia prosperității, care vorbește doar despre binecuvântările pe care le dă Dumnezeu, fără recunoașterea durerii și a suferinței. Răspunsul lui a fost că nu poți să proclami o astfel de teologie în țări în care creștinii sunt persecutați. El a spus că, dacă dorești să susții o astfel de teologie, va trebui să părăsești acele țări, ceea ce unii au și făcut!

Capitolul 5

CREDINȚĂ ȘI RĂBDARE

Adoua necesitate în vederea bucuriei în mijlocul durerii – credința – este întotdeauna esențială (spre deosebire de cealaltă, tânguirea). Într-un pasaj binecunoscut despre bucurie / durere, Iacov spune: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare” (Iacov 1:2–3). Noi trebuie „să socotim” sau „să considerăm” (NIV) toate necazurile noastre ca fiind pline de bucurie. Din cauză că noi credem că un necaz va lucra pentru binele nostru, îl privim ca pe ceva la care putem reacționa cu bucurie.

Din păcate, unii creștini consideră acest lucru greu de făcut. Au fost adânc răniți de oameni și de circumstanțe. Nu au văzut oameni care să le fie aproape atunci când aveau cea mai mare nevoie de ei, pentru că era prea costisitor pentru ei să facă acest lucru. Aceste experiențe dureroase le-au afectat perspectiva asupra vieții. Și le este greu să creadă că problemele cu care se confruntă vor lucra înspre bine. De asemenea, le este greu să creadă chiar și că Dumnezeu va avea grijă de ei într-o situație

dificilă. Așa că, atunci când vin problemele, ei nu sunt bucuroși. Ei se gândesc: „Vezi, nimic nu merge bine pentru mine.”

Una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă lucrătorii creștini este să-i ajute pe oamenii care sunt în grija lor să creadă că Dumnezeu va avea grijă de ei când vor întâlni necazuri. De fapt, mulți lucrători creștini au ei înșiși nevoie să fie convingși de acest lucru. Ei pur și simplu nu pot accepta că Dumnezeu Se bucură să-i binecuvânteze. Am numărat șapte versete în Biblie care afirmă că Dumnezeu Se bucură sau găsește plăcere în noi,¹ trei versete care spun că Dumnezeu Se bucură să ne iubească sau să ne binecuvânteze,² și unul care afirmă că Dumnezeu Se bucură de bunăstarea noastră.³ Aceste unsprezece referințe declară că noi Îi aducem bucurie lui Dumnezeu. Totuși, oamenii care au suferit respingere toată viața lor – a căror părinți sau profesori sau vecini le-au vârat în minți mesajul că sunt inutili – găsesc acest adevăr greu de acceptat. Ei au nevoie să fie convingși că sunt capabili de a fi iubiți și de a se bucura în Dumnezeu.

Uneori, înainte ca ei să poată crede că Dumnezeu lucrează spre binele lor, au nevoie să experimenteze balsamul vindecător al lui Dumnezeu pentru rănilor care i-au determinat să privească viața într-un mod negativ. Am descoperit că unii oameni sunt deschiși către această vindecare și găsesc alinare pe măsură ce îi iartă pe cei care i-au rănit, și acceptă adevărul că Dumnezeul suveran va folosi pentru binele lor chiar și rănilor pe care le-au primit. Alții refuză să se oprească să se agațe de ideea că viața a fost rea pentru ei. Când se confruntă cu vreo experiență dureroasă, ei o percep prin prisma abordării lor negative asupra vieții și sfârșesc în amărăciune și mânie. Ei privesc situația ca fiind o altă dovadă a realității că circumstanțele lucrează spre rău și nu spre bine.

Credința conform căreia Dumnezeu lucrează spre binele nostru se dezvoltă, de obicei, pe măsură ce avem parte de experiențe care validează acest adevăr scriptural. După câteva astfel de validări, învățăm să ne supunem la ceea ce spune

Scriptura despre experiențele noastre dureroase. Și afirmăm că până și acestea vor fi folosite de Dumnezeu ca să devină binecuvântări pentru noi. Învățăm să credem ceea ce spune Biblia despre durere în viața unui creștin.

Pavel a spus: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28). Afirmatia lui Pavel despre credința lui, „știm”, este la timpul perfect în limba greacă. Acest timp este folosit pentru acțiuni completate în trecut, a căror efecte continuă în prezent. Când Pavel a spus: „Hristos a înviat din morți” (1 Corinteni 15:20), el a folosit, de asemenea, timpul perfect. Deși învierea a avut loc cu ceva timp în urmă, Mântuitorul și Domnul nostru este încă în starea de a fi viu. Pavel folosește timpul perfect de cinci ori în 1 Corinteni 15 cu referire la învierea lui Cristos (1 Corinteni 15:13–14, 16–17, 20).

Prin folosirea timpului perfect atunci când a spus: „Știm că... toate lucrurile lucrează împreună spre bine”, Pavel pare să sugereze faptul că această convingere a venit asupra lui în trecut și că încă o avea. Timpul perfect este folosit, de asemenea, în renumita afirmație a lui Pavel despre asigurarea că necazurile nu ne pot despărți de dragostea lui Dumnezeu: „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8:38–39).

Când li se întâmplă creștinilor ceva teribil, ei pot plânge sau suspina; pot deveni furioși față de nedreptatea aceluia lucru și chiar se pot certa cu Dumnezeu. Dar în adâncul inimilor lor există un adevăr care, în final, influențează modul în care vor reacționa la problemă – adevărul că Dumnezeu va transforma chiar și acest lucru teribil în ceva bun. Ei gândesc: „Am citit aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu. Am experimentat aceasta în viața mea. Acum știu sigur că va fi bine.”

Bernard Gilpin (1517–1583) a fost un predicator care a fost arestat pentru predicarea Evangheliei în vremea când Regina Maria îi persecuta pe protestanți. A fost dus la Londra pentru a fi ucis, dar, spre amuzamentul gărzilor care-l însoțeau, el continua să spună: „Totul este pentru cel mai mare bine al meu.” Pe drum, a căzut de pe cal și s-a rănit, așa că nu au mai putut călători timp de câteva zile. El le-a spus gărzilor amuzate: „Nu am nicio îndoială că chiar și acest accident dureros se va dovedi a fi o binecuvântare.” În cele din urmă, a fost în stare să-și continue călătoria. În timp ce se apropiau de Londra, mai târziu decât era așteptat, au auzit clopotele bisericii bătând. Au întrebat pe cineva de ce se întâmpla acest lucru. Li s-a spus: „Regina Maria a murit, iar protestanții nu vor mai fi arși.” Gilpin s-a uitat la gărzi și a spus: „Ah, vedeți, totul este spre cel mai mare bine al meu.”⁴ Dumnezeu a folosit întârzierea cauzată de căderea lui dureroasă pentru a-i salva viața.

Biblia se referă deseori la a îndura sau la răbdare în mijlocul încercărilor. Pavel spune: „Ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare” (Romani 5:3). Pentru o astfel de răbdare avem nevoie de credință și speranță. Pavel vorbește de „răbdarea pe care o inspiră nădejdea în Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 1:3, NIV). El spune: „Dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare” (Romani 8:25). Cele trei referințe de mai sus folosesc cuvântul grecesc *hupomonē*, care este folosit, în general, pentru răbdare în mijlocul încercărilor. Acesta este diferit de cuvântul folosit pentru răbdarea arătată față de oameni (*makrothumia*), deseori tradus prin „îndelungă răbdare” în versiunile englezești mai vechi.

Cuvântul *hupomonē*, folosit pentru răbdare în mijlocul necazurilor, apare de treizeci și unu de ori în Noul Testament.⁵ Înseamnă ceva diferit decât ceea ce vine în mințile noastre când ne gândim la răbdare. De obicei ne gândim la oameni care rabdă cu stoicism necazurile sau își acceptă cu resemnare pasivă circumstanțele nefericite. Dar răbdarea creștină este o calitate *activă*. Se referă mai

mult la ideea de răbdare pozitivă decât la resemnare pasivă. Leon Morris explică: „Este atitudinea soldatului care, în toiul bătăliei, nu își pierde curajul, ci luptă cu hotărâre indiferent de dificultăți.”⁶

Marele predicator britanic metodist, W. E. Sangster, este un bun exemplu de răbdare creștină. I s-a spus că va muri de atrofie musculară progresivă când era la apogeul lucrării sale ca predicator. Vocea a fost unul dintre primele lucruri pe care le-a pierdut. A luat patru hotărâri când a aflat cât de serioasă era boala de care suferea. Acestea au fost: „(1) nu mă voi plânge niciodată; (2) voi ține casa curată; (3) îmi voi număra binecuvântările; (4) voi încerca să o transform în câștig.”⁷ S-a menținut ocupat până când a murit. Ultima sa carte a fost scrisă cu două degete și a fost trimisă la editor cu una sau două zile înainte de a muri.⁸ O astfel de răbdare vine ca rezultat al credinței.

Când slăbește credința noastră, învățăm să ne predicăm nouă înșine în așa fel încât Cuvântul lui Dumnezeu, care este fundamentul credinței noastre, să poată avea impact asupra noastră. Vedem acest lucru în Psalmii 42–43, care reprezintă, de fapt, o unitate. Începe cu familiarele cuvinte: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule.” Mulți dintre cei care cântă aceste cuvinte nu realizează că au fost scrise de către o persoană care se afla în adâncimile disperării și pentru care Dumnezeu părea să fie departe. În acești doi psalmi, găsim un refren, care este, de fapt, o afirmație a psalmistului, care predică același mesaj pentru sine de trei ori: „Pentru ce te mâhnești, sufleto, și gemi înlăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lauda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu” (Psalmii 42:5–6a; 42:11; 43:5).

Din cauză că inima noastră se luptă cu situația, mintea noastră predică inimii adevărurile pe care le știm din Cuvânt. În cartea sa clasică, *Depresia spirituală*, Dr. Martin Lloyd-Jones întreabă: „Îți dai seama că cea mai mare parte din nefericirea ta, în viața de zi cu zi, e produsă de faptul că ascuți de sinele tău în loc să vorbești

sinelui?”⁹ Trebuie să învățăm să încetăm să ne ascultăm propria autocompătimire și să începem să ne predicăm realitățile mai profunde.

Această funcție a hrânirii credinței noastre prin reamintirea adevărilor mai profunde în mijlocul experiențelor întunecoase este înfăptuită cel mai eficient prin citirea Scripturii. David a spus: „Dacă n-ar fi fost legea Ta desfătarea mea, aș fi pierit în ticăloșia mea” (Psalmii 119:92). Martin Niemoller a fost un pastor german curajos, care a petrecut câțiva ani în închisoare pentru că a vorbit împotriva influenței nesănătoase pe care o avea regimului lui Adolf Hitler asupra bisericii din Germania. Vorbind despre Biblie, el a spus: „Ce a însemnat această carte pentru mine în timpul anilor lungi și grei când am fost închis singur într-o celulă și apoi în ultimii patru ani la Dachau [lagăr de concentrare]? Cuvântul lui Dumnezeu a fost pur și simplu totul pentru mine – mângâiere și tărie, călăuzire și speranță, stăpân în timpul zilelor și însoțitor pe timp de noapte, pâinea care m-a ferit de foamete și apa vieții care mi-a înviat sufletul.”¹⁰

Creștinul care umblă prin credință, nădăjduind în Dumnezeu în mijlocul necazului, este bine descris în dorința lui Pavel pentru creștinii romani: „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!” (Romani 15:13).

Capitolul 6

PREDAREA

La fel cum credința este indispensabilă, dacă trebuie să ne menținem bucuria în viața zilnică, la fel este și predarea. Dacă ne agățăm de ceva în viață, chiar și de un lucru bun, acel lucru ne va lua cu siguranță bucuria. Poate fi o casă pe care am dobândit-o. Putem deveni atât de grijulii față de ea și atât de absorbiți să facem din ea cea mai bună casă posibilă, încât să ne pierdem bucuria din cauza acelei case. Orice problemă – și problemele vin în aceste domenii, mai ales dacă sunt copii mici în casă – poate să ne ia bucuria și să ne determine să acționăm în moduri care Îl dezonorează pe Cristos.

Uneori mă întreb dacă nu cumva copiii din unele cămine sunt lipsiți de veselia și de amuzamentul spontan care sunt o parte atât de importantă a unei copilării fericite, din cauză că părinții lor sunt atât de concentrați să-și mențină casa perfect frumoasă! Pentru acești copii, casa nu reprezintă un loc de veselie. Aceasta ar putea da naștere unei atitudini periculoase, pentru că, atunci când copiii cresc, ar putea începe să creadă că pot avea o distracție

reală în afara căminului. Această situație duce deseori la plăceri păcătoase cu prietenii.

Din cauză că Dumnezeu cunoaște tendința noastră de a ne agăța de lucruri într-un mod nesănătos, El deseori ne cheamă să ne predăm unii dintre acești idoli pentru ca să fim eliberați din strânsoarea lor. Noul Testament prezintă acest principiu în diferite moduri. Luați în considerare următoarele texte:

- „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va mântui” (Luca 9:23–24).
- „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12:1).
- „Eu mor în fiecare zi!” (1 Corinteni 15:31, ESV)
- „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20a).

Fiecare dintre aceste texte implică faptul că creștinii renunță în mod constant la lucrurile pe care ar dori să le țină, pentru a experimenta libertatea pe care Dumnezeu intenționează ca ei să o aibă. Cel mai important lucru pe care îl predăm este propriul nostru eu – dorința noastră de a ne conduce viețile. Desigur, nu ne predăm și mergem într-un neant. Noi predăm ceva pentru a ne ține numai de Dumnezeu. Predarea este mijlocul de a ne bucura cel mai deplin de cel mai frumos lucru din viețile noastre – relația de dragoste plină de bucurie cu Dumnezeu.

Am decis să includ această secțiune în această carte după o experiență pe care am avut-o. Deoarece dorm după-masa, de obicei seara stau și lucrez până târziu noaptea. Într-o zi m-am simțit neobișnuit de obosit și am decis să merg la culcare mai

devreme. Am închis calculatorul și, tocmai când mă pregăteam de culcare, a sunat telefonul. Era pentru soția mea, iar persoana care a sunat părea foarte supărată. Ei bine, convorbirea a durat cam patruzeci și cinci de minute și, pentru că o auzeam pe soția mea vorbind, nu puteam dormi. Deveneam din ce în ce mai furios pentru stricarea planurilor mele de a mă culca mai devreme.

După ce convorbirea s-a terminat, împreună cu soția mea am discutat problema, iar eu am concluzionat: „Cea mai mare problemă pe care o are X este că nu a învățat să predea aceste lucruri lui Dumnezeu.” Imediat am realizat că eu fierbeam de mânie atunci pentru că nu I-am predat lui Dumnezeu dorința mea de a mă culca mai devreme. Din cauza acelei situații, eu nu aveam bucurie în mijlocul acestei experiențe enervante.

În anii petrecuți la organizația YFC, deseori a trebuit să-mi schimb planurile datorită nevoilor din lucrare. Unele dintre aceste planuri pe care a trebuit să le predau erau lucruri pe care le așteptam cu nerăbdare. Dați-mi voie să împărtășesc unul dintre ele. Pe când eram încă în seminar, chiar înainte să-mi încep slujba de lider al organizației YFC / Sri Lanka în iulie 1976, am studiat cartea Faptele apostolilor într-o perioadă de aproximativ trei luni. Urma să conduc o comunitate evanghelică, iar aici aveam un model de urmat. M-am întors în Sri Lanka și am predat lucrurile pe care le învățasem din Faptele apostolilor și am încercat să le implementez în lucrarea noastră, iar mai târziu în biserica la a cărei reînființare am ajutat și eu împreună cu soția mea (după ce frecvența ei a scăzut la zero).

Curând am început să simt că ar trebui să scriu într-o zi o carte despre Faptele apostolilor. Am hotărât că voi scrie această carte după cel puțin cincisprezece ani în care să încerc să aplic Faptele apostolilor în lucrarea noastră de la YFC și în biserică. Dar când a venit vremea aceea, mi-am pierdut speranța de a obține editori care să accepte cărți de comentarii asupra Bibliei. Nu am început să scriu, dar am continuat să studiez Faptele apostolilor și să pregătesc noi studii din ea. Apoi, în jurul anului 1994, am primit

un fax de la Zondervan prin care m-au întrebat dacă aș fi dispus să scriu volumul despre Faptele apostolilor în seria lor de comentarii aplicate la traducerea NIV a Bibliei. Nu-mi puteam crede ochilor! Am avut o întâlnire a bordului de conducere YFC cam la două zile după ce am primit faxul. Am prezentat bordului propunerea și am cerut un an sabatic, care mi-a fost acordat. Am fost încântat și așteptam cu nerăbdare să iau această pauză să fac ceea ce iubeam atât de mult – să studiez Cuvântul. Pentru că am simțit că va fi greu pentru copiii noștri să se adapteze înapoi în Sri Lanka dacă ne-am duce în străinătate în acest stadiu din viețile lor, am decis să stăm acasă în anul sabatic.

Chiar înainte să înceapă anul sabatic, am aflat că Seminarul Teologic Colombo, al cărui președinte de bord eram, urma să rămână în curând fără un rector. Școala avea doar doi ani vechime. Nu putea supraviețui fără un rector. Bordul de conducere m-a întrebat dacă nu doresc să preiau această slujbă. Am simțit că Dumnezeu dorește să fac aceasta și am cerut permisiunea bordului de conducere YFC să fac acest lucru. Încă simt că îmi vine să plâng când mă gândesc la anul acela! Am avut ca scop să studiez patruzeci de ore pe săptămână și să lucrez la seminar între cincisprezece și douăzeci de ore. Nu am reușit să studiez aproape în nicio săptămână cele patruzeci de ore planificate, dar am terminat comentariul de 650 de pagini. Și cred că Domnul a binecuvântat cartea aceea. Cred și că a fost o carte mai bună datorită tensiunii acumulate în scrierea ei!

Deseori nu e ușor să renunțăm la lucrurile pe care trebuie să le predăm – lucruri precum sănătatea noastră, comoditatea noastră, confortul nostru sau reputația noastră. Pe măsură ce eu și soția mea îmbătrânim, deseori doresc să putem muri cam în același timp. Soția mea spune că ar fi mai bine pentru mine să mor primul pentru că știe cât de pierdut aș fi fără ea. Știm că unul dintre noi va trebui să-l predea pe cel care moare primul. Dacă prin predare suntem gata să acceptăm posibilitatea acestei despărțiri profund dureroase, ne putem pregăti pentru ea în mod

constructiv. Predarea va fi, nădăjduim, o afirmare că nimeni, nici chiar partenerul nostru iubit, nu va lua locul importanței supreme pe care o are Dumnezeu în viețile noastre. Atunci, în mijlocul durerii adânci a despărțirii, încă ne putem agăța de Dumnezeu și putem cunoaște tristețea plină de bucurie a prezenței Lui mângâietoare în viața celor pe care-i iubește.

Pentru un creștin biblic, predarea poate deveni o poartă către o aventură extraordinară, și nu ceva care aduce groază. Știm că Dumnezeu va scoate ceva bun din fiecare situație. Chiar și atunci când trecem prin durere, acest adevăr ne susține și ne întrebăm: „Cum o va face Dumnezeu de data aceasta?” Noi anticipăm eliberarea Lui cu un dor sfânt. Și, când vedem ceea ce a făcut, bucuria noastră este deplină!

Capitolul 7

NU AVEM APETIT PENTRU PEDEAPSA

Citind ceea ce am scris până acum îți poate da impresia că susțin o dorință morbidă de a suferi. Unii părinți ai bisericii primare au acționat în felul acesta. Dar cu siguranță că aceasta nu este o atitudine biblică. Am auzit oameni spunând că lucrătorilor creștini cu normă întreagă nu trebuie să li se plătească salarii ca și celor care au slujbe „seculare”, pentru că suferința este un aspect al slujirii creștine și, când ei s-au angajat în lucrare au luat o decizie care include suferința de felul acesta. Totuși, Biblia este clară că lucrătorii creștini trebuie plătiți cu un salariu adecvat, astfel încât să se poată concentra asupra lucrării lor, nestingheriți de povara constrângerilor financiare (1 Corinteni 9:3–14; 1 Timotei 5:17).

Noi nu căutăm suferința. De fapt, dacă se întâmplă ceva nedrept, ar putea fi nevoie să protestăm împotriva aceluia lucru, mai ales dacă este în pericol un principiu important. Pavel a fost arestat și a fost bătut în public în Filipi, un lucru care nu ar fi trebuit făcut unui cetățean roman. Deci, când oficialitățile de acolo

l-au eliberat, el nu a plecat pur și simplu. A protestat cu privire la modul ilegal în care fusese tratat (Faptele apostolilor 16:37). Acest lucru a provocat o alarmă considerabilă printre oficialități. El a trebuit să facă acest lucru pentru protecția altor creștini. De fapt, mare parte a cărții Faptele apostolilor a fost scrisă într-un mod care să apere creștinismul și să-i ofere un caracter legal.

Azi, pe măsură ce crește opoziția față de creștinism, este nevoie de multă înțelepciune să discernem când ar trebui să întoarcem celălalt obraz și când să ne apărăm dreptul nostru de a practica creștinismul. Odată, când marele evanghelist Sundar Singh predica pe malurile unui râu sfânt, cineva i-a aruncat nisip în ochi. Ceilalți oameni religioși hinduși care erau acolo s-au înfuriat că un predicator era tratat în felul acela, așa că l-au prins pe omul acela și l-au dus la poliție. Sundar Singh, întorcându-se după ce și-a spălat ochii, a văzut ce se întâmpla și s-a dus imediat să pledeze în favoarea omului. El i-a asigurat eliberarea și a continuat să predice. Omul năucit, Vidyananda, a fost atât de impresionat încât nu doar că l-a implorat pe Sundar Singh să-l ierte, dar, de asemenea, a devenit un căutător de adevăr și l-a însoțit în călătoriile sale.¹ În cazul acela, întoarcerea celuilalt obraz era lucrul creștinesc care trebuia făcut.

În Sri Lanka a fost necesar un fel diferit de reacție, când a murit un convertit la creștinism care trăia într-un sat predominant budist. Conducătorii satului spuneau că el nu putea fi îngropat în cimitirul satului pentru că renunțase la budism. Cu ocazia aceea creștinii au lucrat din greu, vorbind cu liderii politici și cu oficialitățile guvernamentale, pentru a asigura dreptul creștinilor de a fi îngropați în cimitirul satului. Acest drept a fost asigurat și a fost stabilit un precedent important care îi va ajuta pe creștini în viitor.

Evanghelia a fost apărută în ambele aceste incidente. Primul a făcut acest lucru demonstrând principiul creștin al iubirii dușmanilor noștri. În al doilea caz, Evanghelia a fost apărută ajutând la câștigarea drepturilor creștinilor de a se bucura de serviciile care sunt disponibile pentru toți cetățenii din Sri Lanka.

Așa că noi nu căutăm suferința. Dar când suferința vine asupra noastră, știm că ea va fi folosită de Dumnezeu ca să fie o binecuvântare pentru noi. Cuvântul englezesc *blessing* [binecuvântare] este derivat din cuvântul vechi englezesc *bledsian*, care este înrudit cu cuvântul *blood* [sânge]. Provine de la folosirea sângelui la jertfe. Binecuvântarea vine prin sacrificiu. Datorită acestui fapt, creștinii care suferă pentru principiile lor consideră că este o onoare să facă acest lucru. Pavel a spus: „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Filipeni 1:29). Cuvântul grecesc tradus „a dat” (*charizomai*) înseamnă „a oferi cu bunăvoință”. J. B. Lightfoot în comentariul său asupra acestui verset spune: „Dumnezeu v-a oferit marele privilegiu de a suferi pentru Cristos; acesta este semnul cel mai sigur că El vă privește cu bunăvoință.”² Acesta este motivul pentru care, atunci când autoritățile „au pus să-i bată cu nuiele [pe apostoli], i-au oprit să vorbească în Numele lui Isus, și le-au dat drumul. Ei au plecat dinaintea Soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui” (Faptele apostolilor 5:40–41).

Peter Kuzmic este unul dintre misiologii de frunte ai lumii de azi. Tatăl său a fost un pastor pentecostal în fosta Iugoslavie. Autoritățile au venit și au distrus clădirea bisericii al cărei pastor era. L-au închis pentru o vreme. Apoi l-au pus să facă două vizite pe zi la biroul de securitate, care era la o bună distanță de casa lui. Când mergea acolo, îl loveau foarte tare, iar obrajii lui erau atât de umflați, încât nu putea să mănânce. Kuzmic spune că își amintește că tatăl său îi spunea mamei sale, în mijlocul durerii, despre ce privilegiu era să suferi pentru Cristos și să-i facă ce l-au făcut și lui Isus.

Atitudinea pe care am descris-o până acum în această carte este bine ilustrată printr-o întâmplare pe care Norman Grubb a spus-o despre socrul său, C. T. Studd. Studd a fost fondatorul Misiunii Inima Africii, acum cunoscută ca și WEC International. Mare parte din cariera sa de misionar a trăit-o în junglele Africii. Norman Grubb a trăit cu el o perioadă de timp. El spunea că

poșta venea o dată la două săptămâni, iar Studd făcea chiar un ritual din deschiderea scrisorilor.

Odată au venit multe fonduri prin poștă, iar Studd a spus: „Fie Dumnezeu veșnic binecuvântat! El știe ce adunătură de cârcotași suntem și ne-a trimis suficient ca să ne închidă gura!” Cu altă ocazie, când a venit o sumă mică, Studd a spus: „Aleluia, trebuie să creștem în har. El Se gândește că învățăm să ne încredem în El.” Odată nu a venit nimic. Răspunsul lui Studd a fost: „Aleluia, lăudat fie Dumnezeu în veci! Suntem deja în Împărăție, pentru că în Împărăție nu este nici mâncare, nici băutură, ci neprihănire, bucurie și pace în Duhul Sfânt.”³

Detectăm aici o nuanță de umor. Dar nu trebuie să pierdem demonstrarea credinței neclintite în suveranitatea lui Dumnezeu care privește fiecare încercare într-o lumină pozitivă.

Capitolul 8

UN PUNCT TEOLOGIC SLAB?

Biserica, în fiecare cultură în care se găsește, are provocările ei speciale – puncte teologice slabe care îi împiedică pe creștini să crească spre o maturitate deplină în Cristos. Cred că cel mai serios punct slab în biserica asiatică este comunicarea adevărului biblic că, deși „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8, 16), El cere o responsabilitate personală pentru acțiunile noastre. În culturile noastre bazate pe rușine, să fii deschis față de păcatele cuiva este inacceptabil din punct de vedere cultural și, de aceea, responsabilitatea spirituală este dificil de cultivat.

Cred că unul dintre cele mai serioase puncte teologice slabe în biserica din vest este o înțelegere deficitară a suferinței. Se pare că există multă reflectare asupra modului în care să evităm suferința și ce să facem când suferim. Avem multă învățătură despre scăparea de suferință și terapia pentru suferință, dar există o învățătură inadecvată despre teologia suferinței. Creștinii nu sunt învățați de ce ar trebui să aștepte suferința ca urmași ai lui Cristos și de ce suferința este atât de importantă pentru o creștere

sănătoasă ca creștin. Deci, suferința este privită doar într-un mod negativ.

„Viața bună”, confortul, comoditatea și o viață lipsită de durere au devenit necesități pe care oamenii le privesc ca fiind drepturi fundamentale. Dacă nu le au pe acestea, cred că ceva nu este în regulă. Așa că, atunci când apare ceva precum dificultăți sau dureri, ei fac tot ce le stă în putință să le evite sau să le reducă. Unul dintre rezultatele acestei atitudini este o restricție severă a creșterii spirituale, pentru că Dumnezeu intenționează ca noi să creștem prin încercări.

Mai târziu vom vedea că angajamentul față de oameni este cel care cauzează multă durere în viețile noastre. Multe structuri bisericești sunt modelate în așa fel încât să nu lase prea mult loc pentru o astfel de durere. Nu există o oportunitate pentru ca oamenii să crească în mod inconfortabil de aproape unul de celălalt și să fie frustrați unii de alții. Uneori, grupurile mici din biserică sunt prezentate în așa fel încât să asigure presupușii participanți că angajamentul cerut este minim. Se va ține un curs de studiu timp de trei luni, după care ei pot să se alătore unui alt grup. Un rezultat trist al acestui fapt este că mulți creștini nu au ocazia de a dezvolta legături spirituale responsabile cu alți creștini, legături care sunt vitale pentru creșterea creștină. Deci, această teologie deficitară rezultă într-o împiedicare a creșterii.

Un al doilea rezultat al faptului că nu avem o teologie corectă a suferinței este că suferim mai mult decât este necesar atunci când întâlnim durerea sau frustrarea. Trăind așa cum o facem în această lume căzută, putem fi siguri că vom întâlni suferința. Este atât de întretesută în viața de pe pământ încât niciun om nu o poate evita. Dacă credincioșii nu acceptă suferința ca și un lucru din care va ieși binele, atunci când suferă ei cred că ceva este în mod serios greșit. Comentariile altora pot deseori întări această idee. Ei ajung să fie dezamăgiți de Dumnezeu și de biserică, sau se luptă cu descurajarea inutilă și cu îndoiala. Nu poți avea bucurie cu astfel de atitudini.

Un al treilea rezultat al faptului că nu avem o teologie corectă a suferinței este că unii care se confruntă cu suferința se pot îndepărta de la o chemare aspră spre ceva care arată mai ușor. Dar, în acest proces, ei se îndepărtează de la ceea ce are Dumnezeu mai bun pentru ei și devin mai puțin eficienți dintr-o perspectivă veșnică. Un cuplu chemat să lucreze cu un grup de oameni împotriviți s-ar putea să nu vadă nicio roadă vizibilă timp de câțiva ani. Ei vor considera că frustrarea cauzată de o astfel de lucrare aparent lipsită de rod este greu de îndurat, mai ales pentru că aceia care le sprijină lucrarea așteaptă rezultate măsurabile. Incapabili să facă față acestei frustrări, ei pot merge într-un alt loc care pare să fie mai potrivit pentru ei. Dar Dumnezeu ar putea dori ca ei să rabde acolo unde sunt.

Sau poate un predicator extraordinar, care a predicat mulți ani unei mici adunări de convertiți și de oameni aflați în căutare, dintre musulmani, se întoarce în țara sa natală să devină pastor al unei adunări de câteva mii de membri. S-ar părea că darurile lui sunt folosite mult mai eficient în noua lui sferă de slujire. Dar mărturia istoriei este că Dumnezeu a trimis câteva din cele mai luminate minți din biserică în cele mai aspre locuri. Unii dintre cei mai străluciți oameni din biserică au nevoie să se dedice pe ei înșiși unor strategii de dezvoltare ca să ajungă la oamenii cei mai împotriviți. Dar înțelegerea deformată a împlinirii și a darurilor face ca punerea deoparte a unor astfel de oameni pentru această lucrare să fie foarte greu de justificat în ziua de azi.

Am văzut un fenomen trist care a avut loc cu oamenii din Sri Lanka care s-au întors cu bune competențe teologice după ce au studiat în străinătate. Ei par să caute propunerea ideală unde pot fi cei mai împliniți în folosirea darurilor lor și unde să aibă un salariu care să se potrivească competențelor lor. Ei nu vin să moară pentru poporul nostru. Este scandalos, dar adevărat, că și în biserică, ceea ce odată era privit ca egoism a devenit acceptabil și chiar respectat.

Sri Lanka este o țară prea săracă să aibă mijloacele necesare pentru oamenii care se vor devota exclusiv domeniilor lor de înzestrare. Trupul lui Cristos în cadrul căruia slujește o persoană ar putea să-i ceară persoanei respective să facă lucruri care par să-i îndepărteze de chemările lor inițiale. Deoarece creștinismul este o religie în care nevoile trupului lui Cristos ca întreg devin nevoile noastre personale, un creștin biblic se va supune voinței trupului. Oamenii care au devenit obișnuiți cu individualismul radical al țărilor bogate vor considera o astfel de supunere față de trup greu de suportat.

Așa că unii dintre acești oameni talentați și calificați sfârșesc prin a părăsi Sri Lanka după câțiva ani de slujire și prin a merge în țări unde cred că pot să-și folosească darurile într-un mod mai bun și unde sunt remunerați pentru slujirea lor în mod substanțial. Deseori nevoia din țările pe care ei le părăsesc este incomparabil mai mare decât nevoia din țările unde se duc.

Alții își încep organizații proprii în care pot să își dezvolte propriul model de slujbă potrivit cu ceea ce cred ei că sunt darurile lor și în care nu trebuie să se supună voinței unui trup mai larg. Alții devin consultanți în domeniul lor de expertiză, împărțășind cunoașterea lor specializată unor grupuri variate, fără să trebuiască să se supună și să fie răspunzători față de un grup.

Încă nu am citat niciun verset din Scriptură în acest studiu. Dacă ar fi vreo parte din Scriptură pe care mi-ar plăcea să o citez, este întreaga carte 2 Corinteni. Începe cu un necaz sever pe care l-au experimentat Pavel și însoțitorii săi: „În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoaștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim” (2 Corinteni 1:8–9a). În această epistolă găsim alte cinci enumerări de suferință severă (2 Corinteni 4:8–12; 6:4–5, 8–10; 11:23–28, 32–33). Aceasta este epistola în care Pavel vorbește despre țepușul lui în carne, pe

care îl descrie ca și „un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască” (2 Corinteni 12:1–10).

Totuși, în ciuda acestei concentrări asupra suferinței, tema copleșitoare a epistolei 2 Corinteni este *Gloria lucrării: Bucuria lui Pavel în predicare*, care este titlul unui comentariu pe această epistolă, scris de A. T. Robertson.¹ Pavel avea o teologie a suferinței care l-a ajutat să vadă o rază de speranță în întreaga sa suferință. De exemplu, concluzia lui la experiența rugăciunii fără răspuns referitoare la țepușul în carne pe care-l avea, a fost: „Căci când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12:10b). Abordarea optimistă a suferinței este bine exprimată într-o listă de afirmații paradoxale pe care Pavel o prezintă în această epistolă:

..... în slavă și în ocară,
 în vorbire de rău și în vorbire de bine.
 Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul;
 ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți;
 ca unii care murim, și iată că trăim;
 ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți;
 ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli;
 ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți,
 ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile.

2 CORINTENI 6:8–10

Aceasta este atitudinea pe care teologia suferinței bazată pe Biblie o produce în creștin. Așa cum am spus mai devreme, cei mai fericiți oameni din lume nu sunt cei care nu au parte de suferință – sunt cei cărora nu le este teamă de suferință.

Partea a doua

SUFERIȚA NE ADUCE
MAI APROAPE DE CRISTOS

... și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos....

COLOSENI 1:24B

Capitolul 9

PĂRTĂȘIA SUFERINȚEI

În Coloseni 1:24 Pavel oferă două motive pentru care ne putem bucura în suferință: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.” Pavel se bucură în primul rând pentru că el împlinește ce lipsește suferințelor lui Cristos și, în al doilea rând, pentru că suferința este pentru biserică.

Ce afirmație ciudată face Pavel aici! El spune: „În trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos.” Cu siguranță Pavel, cel care a învățat atât de profund pe alții despre suficiența lui Cristos, nu putea spune că mai era nevoie să fie făcut ceva pentru a completa jertfa lui Cristos. Multele interpretări ale acestei afirmații pot fi împărțite în general în două grupuri.

Primul grup înțelege această afirmație ca însemnând că există o parte a suferinței care încă trebuie îndurată pentru a completa lucrarea care a apărut ca rezultat al morții lui Cristos. Unii spun că această suferință a fost necesară pentru ca rezultatele lucrării lui Cristos să poată fi însușite de oameni. Adică, deși lucrarea lui

Cristos este completă, receptarea mesajului suferințelor Sale nu este completă. Pavel a dorit să preia o parte din suferința care era necesară să fie purtată pentru ca Evanghelia să ajungă la lume. Alții spun că Pavel vorbea despre partea de suferință care era nevoie să fie îndurată de către biserică (uneori numită suferințele mesianice) înainte de sfârșitul vremurilor și înainte de revenirea lui Cristos pe pământ.

Există un argument puternic în cazul acestei perspective generale și este susținută de câțiva mari învățați ai Noului Testament. Totuși, eu cred că cealaltă perspectivă este mai recomandată, pentru că este în concordanță cu mare parte din învățătura lui Pavel despre suferință. A fost susținută de învățați precum John Calvin și Matthew Henry. În vremurile recente, David Garland¹ se află printre cei care o susțin. Potrivit acestui punct de vedere, ceea ce Pavel dorește să împlinească este propria sa experiență cu privire la suferința lui Cristos. Cristos este un Mântuitor care suferă și, dacă dorim să-L urmăm sau să fim ca El, trebuie să suferim cum a suferit El. Pavel exprimă aceasta ca o dorință când spune în altă parte: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3:10). Peter O’Brien arată că Pavel spune aici că experimentarea puterii învierii lui Cristos și părtașia în suferințele Lui sunt aspecte ale cunoașterii lui Cristos.²

Pavel folosește cuvântul familiar *koinōnia* în Filipeni 3:10, iar traducerea literală este „părtașia suferințelor Lui”. Există o adâncime a unirii cu Cristos pe care o putem experimenta numai prin suferință. Pavel a descoperit aceasta chiar la începutul vieții sale creștine când L-a auzit pe Isus spunând: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” (Faptele apostolilor 9:4). El persecuta biserica, dar ghiciți cine suferea durerea? Biserica și Cristos au devenit atât de uniți în suferință, încât, atunci când Pavel a lovit biserica, el de fapt Îl lovea pe Cristos. Mai târziu, Pavel va expune în profunzime ce înseamnă să fii „în Hristos”. În descrierea moștenirii noastre în Cristos, Pavel a spus: „Și dacă suntem copii, suntem și

moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă *suferim cu adevărat împreună cu El*, ca să fim și proslăviți împreună cu El" (Romani 8:17, sublinierea autorului). Când suferim, suferim împreună cu Cristos.

Ce-ar fi dacă dorința cea mai mare a vieții noastre ar fi să ne apropiem de Isus și să recunoaștem că suferința ne va ajuta să ne îndeplinim ambiția? Dacă ar fi așa, suferința nu ar fi o problemă prea mare pentru noi. Ar fi ceva asemănător cu străduința prin care trece cineva să reușească la un examen sau să câștige o medalie de aur la jocurile olimpice. Toyohiko Kagawa (1888–1960) a fost un evanghelist japonez și un reformator social despre care vom vorbi mai târziu. La un moment dat s-a crezut că va orbi (deși acest lucru nu s-a întâmplat). El a răspuns la această posibilitate spunând: „Întunericul, întunericul este o Sfânta-sfintelor de care nimeni nu mă poate priva. În întuneric Îl întâlnesc pe Dumnezeu față în față.”³

Un evanghelist chinez, care a petrecut mulți ani în închisoare datorită credinței sale, a spus: „Dacă accepți suferința pentru credința ta ca un privilegiu, ea devine prietena ta și te aduce mai aproape de Dumnezeu.”⁴ Un pastor român care, de asemenea, a suferit sub regimul comunist, spunea: „Creștinii sunt ca și cuiele; cu cât le lovești mai tare, cu atât intră mai adânc.”⁵

Când Sadhu Sundar Singh a devenit creștin pe când era adolescent, a fost otrăvit de frații săi și izgonit de acasă. După ce s-a vindecat în mod miraculos, el s-a dedicat proclamării Evangheliei. Odată predica în apropierea casei natale și a decis să-și viziteze tatăl. I s-a frânt inima când a văzut că tatăl său îl tratează ca pe un proscris. L-a pus pe fiul său să stea la distanță ca să nu polueze familia sau vasele lor. Când i-a dat apă fiului său, i-a turnat-o în mâini, ținând vasul mult deasupra lui.

Iată cum a răspuns Sundar Singh: „Când am văzut acest tratament, nu mi-am putut stăpâni lacrimile care-mi curgeau din ochi, că tatăl meu, care m-a iubit atât de mult, acum mă ura de parcă aș fi fost un paria.” Totuși, în mijlocul acestei dureri, Sundar

a experimentat împărtășirea cu suferința lui Cristos. El spune: „În ciuda tuturor acestora, inima mea era plină de o pace inexprimabilă. I-am mulțumit tatălui meu chiar și pentru acest tratament... și, cu respect, am spus la revedere și am plecat. Pe câmp, m-am rugat și I-am mulțumit lui Dumnezeu și apoi am dormit sub un copac, iar dimineața mi-am continuat drumul.”⁶ Tatăl lui Sundar Singh a devenit creștin cu puțin înainte de moartea sa.⁷

Să te bucuri de intimitate cu Cristos este cea mai dulce și mai satisfăcătoare experiență din viață. Cine realizează acest lucru, va fi gata să piardă orice lucru la care trebuie să renunțe pentru a adânci acea intimitate. John și Betty Stam, misionari în China, au fost uciși de comuniști în 1934 când aveau 27, respectiv 28 de ani. John a spus odată: „La tot ce am, dar nu lua dulceața de a umbla și de a vorbi cu Regele slavei.”⁸

Dacă avem o astfel de dorință de intimitate cu Cristos, când știm că suferința adâncește această intimitate, suferința își pierde tăișul. Nu ne este frică de ea. În schimb, atunci când vine, alegem să o transformăm într-o oportunitate de a ne îndeplini ambiția – să ne apropiem mai mult de Cristos. Graham Kendrick exprimă această dorință de a-L cunoaște mai bine pe Isus într-un cântec pe care l-a scris:

*Tot ce am considerat odată prețios, lucruri pe care mi-am zidit viața
Tot ce admiră lumea aceasta și pentru care se luptă să le aibă;
Tot ce am considerat cândva câștig, socotesc pierdere acum,
Risipă și fără valoare în comparație cu ce am acum.*

*Nu există nimic mai măreț
Decât să Te cunosc pe Tine, Isus, să Te cunosc pe Tine,
Tu ești tot ce am, Tu ești tot ce e mai bun,
Tu ești bucuria mea, neprihănirea mea,
Și eu Te iubesc, Doamne!*

*Acum dorința inimii mele e să Te cunosc mai mult,
Să fiu găsit în Tine și cunoscut ca fiind al Tău,
Să primesc prin credință tot ce nu am putut câștiga eu,
Darul neprihănirii, ce întrece toate..*

*O, să cunosc puterea vieții Tale înviate,
Și să Te cunosc pe Tine în suferințele Tale;
Să devin asemenea Ție în moartea Ta, Domnul meu,
Ca să trăiesc cu Tine și să nu mor niciodată.⁹*

Capitolul 10

DEVENIND ASEMENEA LUI CRISTOS

Cântecul lui Graham Kendrick cu care am încheiat ultima meditație s-a terminat astfel:

*Să devin asemenea Ție în moartea Ta, Domnul meu,
Ca să trăiesc cu Tine și să nu mor niciodată.*

Aceste cuvinte arată înspre un alt aspect al modului în care suferința ne aduce mai aproape de Isus – ne ajută să devenim asemenea lui Cristos.

Cu câțiva ani în urmă am studiat Noul Testament căutând toate împrejurările în care Isus este prezentat ca un model de urmat. Am găsit câteva afirmații generale precum: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1). Am găsit câteva locuri în care ni se cere să iertăm și să fim răbdători așa cum și El a fost răbdător (Efeseni 4:32; Coloseni 3:13). Isus Însuși ne-a cerut să-I urmăm exemplul referitor la spălarea picioarelor ucenicilor (Ioan 13:14) – adică, să

ne slujim unii pe alții. Totuși, majoritatea referințelor erau despre urmarea exemplului lui Cristos în ceea ce privește suferința.

Unul dintre cele mai cunoscute texte despre urmarea exemplului lui Cristos este Evrei 12:1-2, în care ni se cere „să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea, să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus”. Deseori ne oprim aici și uităm că ceea ce ni se cere să facem este să suferim ca și Isus. Această propoziție continuă să spună: „... care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2b).

Acum, deși știm că Isus a înviat din morți cu mare slavă, nu este ușor să-L urmăm în moarte, mai ales cu teologia prosperității la care oamenii sunt expuși azi. Auzim predicatori populari la televizor spunând că, deoarece Cristos a luat blestemul nostru, noi suntem liberi de efectele blestemului și, prin urmare, n-ar mai trebui să suferim. Aceia care acceptă suferința cu încredere, fără să i se opună, sunt acuzați că au o credință mică. Petru are ceva de spus pentru această situație: „Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire” (1 Petru 4:1). Suntem bombardați cu idei care pretind că, atunci când suferim, este pentru că facem ceva greșit. Dar Dumnezeu ne cere să ne înarmăm cu gândirea lui Cristos, care a suferit în trup. El a avut parte de durere fizică și la fel vom avea parte și noi. Așa că ar trebui să ne gândim la suferință așa cum a făcut Cristos și să o înfruntăm căutând binele care va decurge din ea.¹

Ne-am uitat la afirmația lui Pavel din Filipeni 3:10, că dorește să cunoască „părtașia suferințelor Lui”. El extinde această afirmație continuând să spună: „Și să mă fac asemenea cu moartea Lui”. Verbul tradus aici „să mă fac asemenea” este *summorphizō*. Înseamnă „a face să fie similar în formă sau stil cu altceva”.² Când suferim cu Cristos, devenim ca și El.

Aceeași opinie este exprimată și în textul familiar din Romani 8:28–29: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.” Binele care decurge din toate experiențele noastre va deveni ceea ce Dumnezeu a intenționat când ne-a predestinat: să fim conformați chipului lui Cristos.

Pavel continuă să spună că, atunci când se întâmplă acest lucru, Isus devine cel întâi născut (Romani 8:29b). Dar nu a fost El întotdeauna „cel întâi născut dintre mai mulți frați”? El este fratele nostru mai mare; dar, dacă nu ne comportăm ca și El, El nu pare să fie așa. Atunci nu suntem ceea ce a intenționat Dumnezeu să fim, și aceasta ar însemna că suntem neliniștiți, fără să experimentăm pe deplin ce înseamnă să fii un frate al lui Cristos. Dar, când devenim asemenea Lui, El devine cu adevărat fratele nostru, și noi putem deveni ceea ce am fost creați să fim. Aceasta înseamnă că noi experimentăm *shalom* – deplinătatea – pe care Dumnezeu a intenționat să o avem atunci când ne-a creat.

Ștefan a demonstrat, atunci când a fost ucis, ce înseamnă să devii ca și Cristos în suferință. Pe dușmanii lui „îi tăia pe inimă, și scrâșneau din dinți împotriva lui” (Faptele apostolilor 7:54). Dar în acel moment Ștefan experimenta părțășia suferinței cu Cristos într-un mod extrem de măreț: „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 7:55). Dușmanii lui au trecut la execuția lui Ștefan prin aruncarea cu pietre. Atunci, Ștefan, care experimenta părțășia suferinței prin apropierea de Cristos, a început să facă ceea ce a făcut Isus când a fost executat: „Și aruncau cu pietre, în Ștefan, care se ruga și zicea: «Doamne Isuse, primește duhul meu!» Apoi a îngenunchat, și a strigat cu glas tare: «Doamne, nu le ții în

seamă păcatul acesta!» Și după aceste vorbe, a adormit” (Faptele apostolilor 7:59–60).

Oamenii i-au făcut lui Ștefan ceea ce I-au făcut lui Cristos. El a experimentat atunci apropierea de Cristos și a început să facă aceleași lucruri pe care le-a făcut Cristos când a murit.

Un om din China, numit Chang Men, a orbit în jurul vârstei de treizeci de ani și a fost cunoscut ca și Orbul Chang. Dar i s-a dat o poreclă, *Wu so pu wei te*, care însuma ce credeau oamenii despre el. Însemna „unul fără o fărâmă de bine în el”. Vecinii lui credeau că a fost lovit de orbire ca pedeapsă pentru stilul său de viață păcătos. Își alungase soția și fiica de-acasă; practica jocurile de noroc, fura și era un afemeiat. Dar apoi a auzit că oamenii orbi erau vindecați într-un spital de misiune și s-a dus acolo pentru tratament. Acolo nu doar că și-a recăpătat parțial vederea fizică, dar, chiar și mai bine, a primit vedere spirituală răspunzând Evangheliei.

Orbul Chang a dorit să fie botezat, dar i s-a spus că va veni un misionar în satul lui și va face lucrul acesta pentru el. Misionarul a venit cinci luni mai târziu și a descoperit că patru sute de oameni doreau să fie botezați ca urmare a mărturiei Orbului Chang. S-a dus la un spital local și a fost operat, sperând să-și îmbunătățească vederea pe mai departe, dar rezultatul a fost că a orbit complet. Atunci Orbul Chang a devenit un evanghelist itinerant. Putea cita aproape întreg Noul Testament și multe capitole din Vechiul Testament pe de rost.

Apoi a urmat Răscoala Boxerilor la începutul secolului al XX-lea, când au fost atacați oamenii care erau asociați cu vestul. Au murit sute de misionari și mii de creștini. Într-un loc au fost arestați cincizeci de creștini, iar cei care i-au prins au plănuit să-iucidă. Dar li s-a spus că pentru fiecare creștin ucis, vor apărea încă zece. De aceea au decis să-lucidă pe liderul creștinilor, pe Orbul Chang. Prizonierii au fost întrebați unde îl puteau găsi. Dar niciun creștin n-a vrut să-l trădeze. Unul dintre acești prizonieri a reușit să scape, l-a găsit pe Chang și i-a spus ce se întâmplă.

Chang s-a dus imediat la Boxeri. I s-a poruncit să se închine zeului lor în templu, dar el a refuzat să facă acest lucru. A fost pus într-o cotigă descoperită și dus prin oraș în drum spre cimitirul din afara orașului. În timp ce mergea prin oraș, Chang a cântat cântarea:

*Isus mă iubește, El care a murit
Să îmi deschidă larg ușa cerului;
El mă va scăpa de păcat
Și-și va primi copilul în cer.*

*Isus mă iubește, El va rămâne
Alături de mine pe-ntregul drum;
Dacă Îl iubesc, când voi muri
El mă va lua acasă sus.*

Chang a fost decapitat cu o sabie. Ultimele cuvinte pe care le-a spus au fost: „Tată ceresc, primește duhul meu.”³

Observi modul în care suferința l-a făcut asemenea lui Isus? Când a văzut că turma lui era în necaz, el n-a fugit să se ascundă într-un loc sigur, ca și un argat. El a murit pentru oi, la fel ca Păstorul cel Bun (vezi Ioan 10:11–15). Când a murit, Chang a cântat despre apropierea de Isus și despre anticiparea de a fi întâmpinat de El în cer. Iar ultimele cuvinte pe care le-a spus au fost foarte asemănătoare cu ultimele cuvinte ale lui Isus la moartea Sa.

Capitolul 11

MOTIVE PURIFICATE

Majoritatea slujitorilor lui Dumnezeu încearcă să slujească din purul motiv de a face totul spre slava lui Dumnezeu, dar este foarte greu de știut când motivele noastre sunt curate și când sunt egoiste. Dorim să facem cea mai bună slujbă posibilă în tot ceea ce facem pentru Dumnezeu. Dar de ce dorim aceasta? Numai pentru că dorim ca Dumnezeu să fie glorificat, sau există o fărâmbă de ambiție egoistă care vrea ca noi să fim mai buni decât alții – o motivație care nu este vrednică de Evanghelie?

Datorită faptului că este greu pentru noi să-L onorăm pe Dumnezeu în totalitate și exclusiv în tot ceea ce facem, Dumnezeu ne permite deseori să trecem printr-o disciplină de vreun fel care să ne ajute să ne purificăm motivele. În Evrei 12:3–11 se află o discuție extinsă despre modul în care Dumnezeu îi disciplinează pe cei pe care îi iubește, în așa fel încât ei să crească în har.

Iacov, de asemenea, ne învață despre acest lucru, spunând: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează

răbdare” (Iacov 1:2–3). Încercările ne testează credința. Analogia testării provine din practicarea testării metalelor în foc, purificându-le astfel de orice impuritate. Procesul indică, de asemenea, ce impurități au existat în metal.

De curând am ținut o serie de mesaje în două părți la o conferință internațională. În timpul primei prelegeri a existat o mică confuzie referitoare la timpul care îmi era alocat. În timp ce vorbeam, am realizat că trebuie să mă grăbesc ca să termin la timp. Am făcut greșeala să încep să vorbesc repede. Limba natală a unei mari părți din audiență nu era engleza și a fost greu pentru ei să urmărească ceea ce spuneam. Starea mea tensionată, de asemenea, m-a făcut să îmi pierd libertatea de exprimare. După ce am terminat, mi-am dat seama că mesajul nu a fost bine înțeles. După ce prelegerea s-a încheiat, câțiva prieteni care erau acolo și care erau îngrijorați că nu am făcut o treabă bună, m-au sfătuit cum ar trebui să țin prelegerea următoare.

Am mers în camera mea foarte răvășit. Nu este nimic de care mă tem în viață ca și de slujirea lipsită de libertatea de a ști că sunt sprijinit de ungera Duhului. Cu siguranță nu am simțit acest lucru în seara aceea. I-am trimis un mesaj soției mele rugând-o să mă sune, și i-am povestit ce s-a întâmplat. I-am cerut să le spună prietenilor mei să se roage pentru a doua sesiune care avea loc în dimineața următoare. De asemenea, i-am cerut să se roage pentru mine la telefon. În seara aceea am lucrat din greu la scurtarea celui de-al doilea mesaj, astfel încât să nu mai fiu nevoit să mă grăbesc. Sesiunea din dimineața următoare a mers chiar bine. Aceiași prieteni care m-au sfătuit în seara precedentă, au venit și și-au exprimat bucuria cu privire la sentimentul lor că Dumnezeu a folosit prelegerea aceea.

În timp ce mă gândeam la acest lucru, încercam să înțeleg ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama că, în timpul primelor zile ale conferinței, mulți oameni au venit la mine și mi-au spus cât de mult au apreciat cărțile și prelegerile mele pe care le-am ținut la diferite conferințe. Mi-am dat seama că am devenit mândru. Am

dorit ca prelegerile mele de la această conferință să fie remarcabile. Dar motivația mea s-a schimbat de la dorința de a-L glorifica pe Cristos la dorința ca oamenii să vadă abilitățile mele de vorbitor și de învățător al Bibliei. O astfel de motivație a rezultat în slujirea mea prin forțele proprii, pentru că Dumnezeu nu-Și împarte slava cu nimeni. Dacă s-au dezvoltat în mine astfel de atitudini, lucrarea mea nu va fi pe placul lui Dumnezeu, iar ungera Lui mă va părăsi.

Dumnezeu, în harul Său, a permis să dau peste cap prelegerea pentru ca să-mi poată purifica motivele. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru disciplinare și mi-am dat în gând o palmă peste obraz, zicând: „Mulțumesc, Doamne, aveam nevoie de aceasta!” I-am cerut să mă ajute ca, în ciuda impurității motivelor mele, să caut numai slava Lui în tot ce fac.

Se spune că mare parte din neplăcerea pe care o experimentăm printre creștini se datorează faptului că unii acționează din motive impure. Un creștin a fost rănit și nu va găsi odihnă până când nu simte că i s-a făcut dreptate și până când cei care l-au rănit nu au înțeles că au greșit. Uneori, neplăcerea vine datorită ambiției pe care o au unii de a avea o anumită poziție în biserică. Modul în care sunt conduse alegerile pentru funcțiile proeminente din biserică în unele părți ale lumii este uimitor! Oamenilor li se oferă mită pentru a vota un candidat. Sunt folosite metode necinstite pentru ca unul dintre candidați să fie avantajat. Sunt răspândite povești scandaloase despre contracandidați. Oamenii merg la tribunal pentru chestiuni mărunte și nu pare să-i deranjeze că numele lui Cristos își pierde bunul renume atunci când creștinii luptă unii împotriva altora în fața lumii. Mă cutremur când mă gândesc ce se va întâmpla cu acești oameni în ziua judecății!

Albert Osburne a fost cel mai renumit compozitor de imnuri din Armata Salvării. Când era un tânăr ofițer în Londra, s-a răspândit trezirea în zona de care se ocupa el. Ca urmare a acestei treziri a venit un ofițer și i-a spus că auzise că liderii plănuiau să

împartă sectorul său. El i-a cerut insistent lui Osburne să nu permită să se întâmple acest lucru. El a spus că Dumnezeu binecuvânta sectorul său atât de mult, iar împărțirea sectorului ar stingheri lucrarea lui Dumnezeu. Ofițerul i-a spus: „Cred că ar trebui să lupți.” Osburne a răspuns: „O, nu. Doresc să fac voia lui Dumnezeu și să-mi respect superiorii. Nu voi face aceasta.”

Totuși, Osburne a început să se certe pentru aceasta cu liderii săi. Mai târziu a spus că adevăratul motiv pentru cearta lui a fost că acum avea mai puțină putere și prestigiu. „Fără să-mi dau seama, am început să lupt nu pentru Împărăție, ci pentru poziția mea în Împărăție, iar Duhul Sfânt a fost întristat.” El a adăugat: „Când Duhul este întristat, Duhul părăsește lucrarea.” El a spus că a continuat să aplice mecanismele lucrării, dar era o distanță între el și Dumnezeu. A intrat apatia în viața lui și se simțea gol pe dinăuntru.

Apoi, Osburne a avut un accident de mașină și a fost nevoie de o recuperare lungă. Dumnezeu a început să lucreze la viața lui. Într-o zi i-a auzit pe unii cântând în camera alăturată de la spital. El a spus: „I-am auzit cântând despre gloria lui Dumnezeu. Inima mea a început să tânjească din nou după acea intimitate cu Dumnezeu. Mi-am vărsat inima în lacrimi de pocăință. Dumnezeu m-a iertat. Iar Duhul a venit și mi-a umplut inima din nou.” Slavă lui Dumnezeu, Osburne și-a încheiat viața cu bine. El este foarte iubit ca autor de imnuri până în ziua de azi.¹

Capitolul 12

RUȘINE ȘI ONOARE

Unul dintre cele mai grele aspecte ale suferinței creștinilor este îndurarea rușinii. Acum citesc cartea lui Iov pentru timpul meu de părtășie. Pe măsură ce citesc cuvântările celor patru prieteni și încerc să mă pun în locul lui Iov, cred că aș considera rușinea îndurată de Iov drept insuportabilă! Dacă, atunci când suferim, oamenii apreciază sacrificiile pe care le facem și ne admiră pentru dedicarea noastră, sacrificiul devine puțin mai suportabil. Dar este mult mai greu dacă ei cred că suferim din cauza nebuniei noastre sau că suntem pedepsiți pentru că am făcut ceva rău, chiar dacă noi înșine refuzăm să recunoaștem că am greșit.

Evrei 13:12–13 spune că modelul nostru de a suferi rușinea este Isus: „De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui.” Nu trebuie să uităm niciodată că, la fel cum mijlocul folosit de Cristos pentru a ne câștiga mântuirea a fost unul rușinos, cei care Îl slujesc pe Cristos vor înfrunta rușinea fără excepție.

Cititorilor epistolei către Evrei li s-a cerut să „iasă afară din tabără la El”. La fel cum evreii L-au respins pe Isus și L-au alungat, acești creștini vor înfrunța și ei respingerea din partea propriului popor. Aceasta este situația cu care mulți creștini se confruntă azi. Noi, creștinii din Sri Lanka, ne iubim națiunea. Am ales să rămânem în mijlocul poporului nostru fără să cedăm ofertelor de a locui peste hotare în ciuda problemelor mari din țară. Când țara noastră câștigă la cricket, suntem la fel de entuziasmați ca oricare altcineva. Totuși, suntem acuzați că suntem marionetele puterilor străine care încearcă să ne cucerească națiunea (prin putere economică și militară), la fel cum au făcut în trecut așa-zisele națiuni creștine. Ne iubim națiunea și suntem gata să suferim pentru bunăstarea ei, dar suntem numiți trădători ai națiunii noastre. Aceasta este o situație foarte dureroasă!

Sunt uimit în permanență de faptul că, atunci când probabil cel mai mare erou din istoria Bisericii – Pavel – a fost judecat la Roma, spre sfârșitul vieții sale, nimeni din biserica romană nu a fost acolo să-l sprijine. Cred că 2 Timotei 4:16 este unul dintre cele mai tragice versete din întreaga Biblie: „La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta!”

Totuși, azi, douăzeci de secole mai târziu, rușinea nu este a lui Pavel; ea aparține tuturor celor care l-au părăsit. Despre Isus s-a spus: „...care pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2). El a disprețuit rușinea pentru că știa că la sfârșit va fi bucurie. Verbul „a disprețui” sau „a batjocori” (NIV) este unul puternic. El nu a îndurat rușinea cu dificultate – a tratat-o cu dispreț – pentru că era sigur de finalul glorios.

Și noi putem face același lucru pe măsură ce suferim rușinea, datorită credințioșiei față de Cristos. În Ioan 12, Isus vorbea despre modul în care va fi glorificat prin moartea Sa, iar apoi i-a provocat, de asemenea, pe urmașii Săi să aducă rod, murind ca un grăunte de grâu (Ioan 12:23–25). Apoi a vorbit despre părtășia pe

care o putem avea cu El în suferință: „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu” (Ioan 12:26a). Apoi a descris onoarea care vine din slujirea lui Dumnezeu: „Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 12:26b). Onoarea va veni la vremea hotărâtă de Dumnezeu.

Uneori, onoarea ne este dată în timpul vieții, așa cum s-a întâmplat cu Iov. Dar putem fi siguri că onoarea întotdeauna îl așteaptă pe cel credincios în Ziua Judecății. Un factor important care ne ajută să îndurăm rușinea este perspectiva onoarei în Ziua Judecății. Doctrina judecății este, de fapt, ceva care ne ajută să evităm amărăciunea pe măsură ce Îl slujim pe Isus într-o lume căzută.¹ Când vedem cum oamenii necinstiți și nedrepti au succes, în timp ce noi, în schimb, suntem umiliți de eșecuri, în ciuda credințioșiei față de chemarea noastră, este ușor să devenim plini de amărăciune.

Există în noi un simț al dreptății care spune că binele ar trebui răsplătit, iar răul pedepsit. Când vedem că se întâmplă contrariul, este drept să ne mâniem. Dar nu trebuie să experimentăm amărăciunea care ne distruge bucuria și ne face ineficienți în slujirea lui Dumnezeu. Din păcate, mulți slujitori cinstiți ai lui Dumnezeu se luptă cu o mânie puternică datorită nedreptății căreia par să-i fie victime. Aceasta îi face infirmi din punct de vedere emoțional și spiritual. Ei trebuie să-și amintească că nu a fost scris ultimul capitol din viața lor.

Un misionar, care L-a slujit pe Dumnezeu cu credințioșie timp de câțiva ani, s-a întors acasă în Statele Unite pe același vapor cu Președintele, care se întorcea dintr-o scurtă vizită în Africa. Președintele a avut parte de o primire impresionantă, dar nimeni nu a venit să-l întâmpine pe misionar. S-a simțit foarte rănit de acest lucru și s-a plâns lui Dumnezeu că, atunci când Președintele vine acasă dintr-o scurtă călătorie, este întâmpinat cu mult tam-tam, dar, când misionarul vine acasă după atâția ani de slujire jertfitoare, nu este nimeni să-l întâmpine. Apoi a simțit că Dumnezeu îi spune: „Dar tu încă n-ai ajuns acasă.”²

Pavel a spus: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4:17). De fapt, enumerările numeroase ale suferințelor lui din 2 Corinteni, inclusiv lista din acest pasaj (2 Corinteni 4:8–16), arată că el s-a confruntat cu o suferință severă. Dar, în comparație cu gloria care ne așteaptă, chiar și o astfel de suferință severă poate fi descrisă doar ca și „întristare ușoară de o clipă”.

Amy Carmichael (1867–1951) a fost una dintre marile eroine misionare din secolul trecut. Ea a salvat zeci de copii din India care fuseseră vânduți de către părinții lor pentru o viață de degradare în temple. Apoi le-a oferit un cămin fericit în care să crească. A spus odată: „Avem toată eternitatea să sărbătorim victoriile noastre, dar numai câteva ore înainte de apus ca să le câștigăm.”

Deci, gândul la onoarea care vine în viitor ne ajută în două feluri. În primul rând, ne pierdem motivul să ne umplem de amărăciune din cauza prosperității celor răi, iar, în al doilea rând, suntem motivați să plătim prețul slujirii. Dacă nu-i învățăm pe creștini despre cer și despre iad și despre ziua Judecății, n-ar trebui să fim surprinși dacă numai câțiva credincioși devotați, care sunt gata să plătească prețul, vor apărea în urma lucrării noastre. Cu bani și cu organizare bună putem dezvolta programe mari și impresionante. Dar nu vom produce o armată care să-L slujească pe Dumnezeu și care să plătească prețul pentru a culege roadele unui adevărat seceriș de lungă durată.

Capitolul 13

SOLIDARITATE CU CRISTOS

Puțini eroi în istoria misionară au suferit la fel de mult ca medicul David Livingstone (1813–1873). Se spune că și în cele mai grele perioade ale atitudinii antioccidentale din Africa, oamenii au avut întotdeauna de spus un cuvânt bun despre Livingstone. A fost un explorator care a deschis interiorul Africii lumii din afară. Și a avut două scopuri pentru care a făcut acest lucru. Primul a fost să deschidă interiorul Africii pentru ca misionarii să poată duce Evanghelia oamenilor de acolo. Al doilea a fost să deschidă Africa spre un comerț legal, pentru ca oribilul comerț cu sclavi să înceteze. Relatările lui au avut un rol important în abolirea sclaviei în lumea occidentală.¹

Mâna lui a fost mușcată și mutilată de un leu. Soția lui a murit pe câmpul de misiune. Deseori a fost singur în călătoriile sale. Singura casă pe care a construit-o a fost arsă. Și deseori trupul său a suferit din cauza dizenteriei și a febrei. Cineva i-a spus odată că a sacrificat foarte mult pentru Evanghelia. Răspunsul lui a fost: „Sacrificiu? Singurul sacrificiu este să trăiești în afara voii lui

Dumnezeu.” A fost întrebat ce anume l-a ajutat să continue în ciuda atâtor greutăți. El a spus că mereu îi răsuna în urechi, chiar și când era bolnav grav, cuvintele lui Isus: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Livingstone a spus odată: „Niciun pas fără Cristos; cu El, pretutindeni.”

În ultimele câteva capitole am spus că suferința ne aduce mai aproape de Cristos. Prezența lui Cristos cu noi este cea care ne dă curaj să continuăm în mijlocul durerii. Dumnezeu nostru a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5; cf. Iosua 1:5). Ioan Crisostom (c. 344 / 354–407) a fost probabil cel mai mare predicator din primele câteva secole. Crisostom era o poreclă dată lui de către biserică și înseamnă „gură de aur”. A fost un predicator neînfricat, care nu s-a temut să-l critice nici măcar pe împărat, care locuia în același oraș, Constantinopol. A făcut multe pentru alinarea sărăciei, vânzând chiar și unele dintre comorile bisericii pentru a-i hrăni pe săraci. După cum se poate bănuși, au existat mulți oameni care nu l-au plăcut.

Împăratul a spus odată că îl va trimite pe Crisostom la închisoare pentru predicile lui. Crisostom a răspuns că Dumnezeu va merge cu el la închisoare. Apoi împăratul a spus că îi va lua tot avutul său. Replica lui Crisostom a fost: „Nu ai cum să-mi iei tot avutul. Comorile mele sunt în cer, iar tu nu poți ajunge atât de departe.” Atunci împăratul a zis: „Ei bine, te voi alunga în cel mai îndepărtat colț al împărăției.” (Mai târziu chiar l-a alungat pe Crisostom pe o insulă îndepărtată.) Crisostom a răspuns că cel mai îndepărtat loc din lume făcea parte din împărăția Mântuitorului său și Domnul lui va fi și acolo.²

Prezența lui Cristos cu noi atunci când ne confruntăm cu amărăciunea, cu ipocrizia, cu ticăloșia și cu persecuția este unul dintre lucrurile care ne ajută pe noi înșine să evităm amărăciunea. Când privim la Isus, ne înviorăm, pentru că vedem o dragoste mai mare decât toată ura din lume! David a scris Psalmul 27 când trecea prin niște experiențe cu adevărat

neplăcute. El spune că până și părinții lui îl părăsesc (Psalmii 27:10). Soluția fundamentală la problemele sale este foarte edificatoare: „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, și să privesc frumusețea Domnului, și să mă minunez de Templul Lui” (Psalmii 27:4). El a dorit să aștepte în prezența Domnului și să privească frumusețea Domnului. Această viziune ne curăță viața de rănille pricinuite nouă și o lasă împlinită de lumina dragostei lui Dumnezeu în inimă.

Graham Kendrick prezintă această idee într-unul din cântecele sale:

*O, Doamne, blândețea Ta
Îmi topește toată amărăciunea;
O, Doamne, primesc dragostea Ta.
O, Doamne, frumusețea Ta,
Schimbă toată urâtenia mea;
O, Doamne, primesc dragostea Ta.³*

Refrenul repetă de două ori cuvintele: „O, Doamne, primesc dragostea Ta.” Acea repetiție ne oferă sentimentul de a persista în prezența lui Dumnezeu, în timp ce suntem umpluți cu o doză din grija iubitoare și blândă a lui Dumnezeu.

Am auzit afirmația că trebuie să aruncăm doar o privire la problemele noastre, dar că trebuie să privim țintă la Isus. Trebuie să spun că, de obicei, sfârșesc prin a arunca mai mult decât o privire când mă confrunt cu o mare problemă. Plângerile din Biblie sugerează faptul că și chiar marii sfinți ai lui Dumnezeu au trebuit să se lupte un timp cu problema cu care se confruntau. Totuși, odată ce plângerea se sfârșește, iar lumina mângâierii lui Dumnezeu ne limpezește viziunea, putem privi țintă la Isus. Iar acea privire țintă ne înviorează și ne îndepărtează amărăciunea, înlocuind-o cu bucuria cunoașterii faptului că Dumnezeu ne iubește atât de mult.

Surorile Corrie și Betsie ten Boom au petrecut câțiva ani în închisoare și apoi într-un lagăr de concentrare în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru că familia lor a adăpostit evrei în vremea când evreii erau arestați și trimiși în lagărele de exterminare. Mama lor era deja moartă, tatăl lor murise în închisoare, iar fratele lor a fost eliberat după o vreme din închisoare. Cele două surori au suferit mult în lagărul de concentrare. Betsie a murit acolo. Corrie a devenit o evanghelistă itinerantă plină de putere și o scriitoare după eliberarea ei din lagăr. Când au fost ispitite să se lase cuprinse de amărăciune, ele își spuneau una alteia: „Mulțumește lui Dumnezeu pentru Romani 5:5.” Acest verset spune: „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.” Când s-au confruntat cu ticăloșia oamenilor, ele și-au amintit că dragostea lui Dumnezeu dată lor era mai mare decât ticăloșia lumii.

Betsie s-a îmbolnăvit în lagăr și era foarte slăbită, tușea și uneori scuipa și sânge. Nu și-a revenit niciodată din boala ei. În vremea aceea trebuiau să petreacă mult timp cărând noroiul cu lopeți. Odată era atât de slăbită, încât nu a putut să lucreze. Un gardian a văzut-o că nu lucrează și a întrebat-o de ce. El a crezut că răspunsul ei era unul impertinent și a biciuit-o cu furie. Pielea de pe gâtul ei s-a crăpat din cauza biciului, și a început să-i curgă sângele. Corrie a văzut acest lucru, și-a luat lopata și s-a dus spre gardian să-l lovească. Betsie, văzând acest lucru, a strigat: „Nu privi, Corrie, privește numai la Isus!”

Vederea Mântuitorului nostru care ne-a iubit atât de mult încât a murit pentru noi îndepărtează durerea acțiunilor inumane. Solidaritatea cu Cristos nu doar că ne oferă tăria să înfruntăm loviturile pe care le primim – ne oferă, de asemenea, o experiență a dragostei Sale care ne alungă amărăciunea.

Partea a treia

SUFERINȚA NOASTRĂ AJUTĂ BISERICA

... pentru trupul Lui, care este Biserica.

COLOSENI 1:24C

Capitolul 14

SUFERINȚA ȘI CREȘTEREA BISERICII

Am cercetat implicațiile a două afirmații majore despre suferință și bucurie făcute în Coloseni 1:24: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica”. Prima este că suferința și bucuria sunt, ambele, aspecte esențiale pentru creștinism. A doua este că noi suntem bucuroși în suferință pentru că ne ajută să ne apropiem de Cristos prin experimentarea de către noi a suferințelor lui Cristos. Un alt motiv pentru bucuria în suferință este dat în același verset. Pavel spune că el este bucuros pentru că suferințele lui sunt „pentru trupul Lui, care este Biserica”. Suntem fericiți pentru că suferința noastră aduce beneficii Bisericii.

Mentorul meu, Robert Coleman, spune adesea că una dintre omisiunile grosolane din studiile moderne despre creșterea Bisericii este rolul cheie pe care l-a avut suferința în creșterea ei. Mărturia Scripturii și a istoriei Bisericii este că, de obicei, înainte

de o creștere semnificativă a ei, există câțiva în Biserică, în special lideri, care au parte de suferință. Acest principiu este bine ilustrat de ceea ce spune Pavel în 2 Corinteni 4:8–11. El împărtășește o listă impresionantă cu câteva din suferințele lui:

Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prizoniți, dar nu părășiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm totdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.

Apoi el spune: „Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața” (2 Corinteni 4:12).

Azi, creștinii din multe țări au parte de binecuvântarea apartenenței la o biserică cu un număr semnificativ de membri. Dar ei uită deseori că primii martori care au predicat Evanghelia oamenilor lor au trebuit să plătească un mare preț înainte ca biserica să înceapă să crească. Povestirea mea favorită, este, desigur, cea a unuia dintre primii misionari metodști care a venit în Sri Lanka în urmă cu aproape două secole.

Acea echipă de misionari a fost condusă de bătrânul Dr. Thomas Coke (1747–1814). El ajutase deja lucrarea metodistă de pionierat din America de Nord împreună cu Francis Asbury. După aceea a ajutat la începerea misiunilor din Indiile de Vest și din Africa. A fost liderul departamentului de misiune al Misericiei metodiste din Marea Britanie, iar la vârsta de peste șaiszeci de ani, când a anunțat că dorește să meargă în Ceylon (nume dat statului Sri Lanka de puterile străine), oamenii l-au acuzat că încearcă să-și construiască împărăția personală și că a devenit oarecum senil. S-a dus la conferința anuală cu propunerea de a începe o misiune în Sri Lanka, și a fost respinsă. Dar el a insistat și, mai târziu, după câteva conferințe, a reușit să adune câțiva tineri bărbați neexperimentați împreună cu soțiile lor, care i-au promis că i se vor alătura

în misiune. Și-a pus garanție toată averea lui pentru această aventură. În cele din urmă, bordul de misiune a acceptat.

Într-o dimineață, când cele două vapoare cu care călătoreau tocmai intraseră în Oceanul Indian, Coke a fost găsit mort în cabina sa. Toți banii pentru misiune se aflau pe numele lui Coke. Acum, echipa nu avea nici lider, nici bani! Un membru al echipei, Benjamin Clough, a remarcat: „Acum totul ține de încredere!” Puțin mai târziu, soția unui alt membru, William Ault, a murit pe mare. Cinci misionari neexperimentați au acostat pe malurile din Sri Lanka și s-au dus să slujească în patru părți diferite ale țării.

William Ault s-a dus în partea de est din Sri Lanka. Când a ajuns acolo, starea sănătății nu era prea bună. Regiunea tocmai își revenea după o secetă și după o epidemie. În ciuda sănătății sale fragile, el a început să învețe limba tamil care se vorbește acolo și curând a început să predice Evanghelia. A început o biserică și, de asemenea, a deschis școli. Timp de cinci luni a fost relativ sănătos, iar timp de trei luni a fost foarte bolnav.

A murit după doar opt luni petrecute acolo. Dar începuse opt școli și o biserică de aproximativ 150 de membri. Una dintre școlile pe care le-a început, Colegiul Central Batticaloa, este cea mai veche școală existentă din țară. De curând a fost ridicată o statuie a lui în Batticaloa, cel mai mare oraș din estul țării Sri Lanka. Azi, dacă călătorești pe drumurile principale din estul țării, vei vedea că zona este împânzită de biserici metodiste. Metodistii reprezintă acolo cea mai numeroasă grupare protestantă.

Chiar înainte să moară, Ault a compus un imn, iar printre cuvintele acestuia sunt și următoarele:

*Asia salută ziua ce răsare
Și, bucuroasă să recunoască stăpânirea lui Mesia,
Își întinde brațele către Dumnezeu.*

În mijlocul tristeții bolii sale mortale, el a putut să vadă dincolo, spre ziua răsplătirii lui Dumnezeu.

Șaptesprezece misionari au murit în primii cizeci și doi de ani ai misiunii metodiste din Sri Lanka. Vârstele la care au murit șase dintre ei nu sunt cunoscute. Din ceilalți unsprezece, opt aveau sub treizeci de ani când și-au sfârșit viețile pe pământ.¹

Acest fel de povestire a fost repetată de nenumărate ori. Mă gândesc în special la bisericile din Nigeria și Coreea de Sud. Aceste două țări au azi câteva dintre cele mai mari și mai vibrante biserici din lume. Sute de misionari au ieșit din aceste două țări. Dar, aici, în primii câțiva ani de activitate misionară, creștinii au trecut prin mari suferințe, cu numeroase martiraje.

Este semnificativ faptul că cuvântul *martir* vine din cuvântul grecesc pentru mărturie, *marturia*. Să mărturisești înseamnă să suferi. Autorul epistolei către Evrei, referindu-se în capitolul 11 la eroii credinței care au suferit atât de mult pentru credința lor, îi descrie ca fiind „un nor așa de mare de martori” (Evrei :12:1). Suferința noastră este un mijloc de mărturie care ajută la creșterea bisericii.

Există mai multe modalități prin care Biserica beneficiază în urma suferinței creștinilor. Ne vom uita la aceste căi în următoarele câteva meditații. Primul punct pe care îl vom discuta este că suferința ajută la crearea de situații pentru ca Evanghelia să se răspândească.

Faptele apostolilor relatează că, după martirajul lui Ștefan, „s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim”. Rezultatul a fost că „ei toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei” (Faptele apostolilor 8:1). În curând, Luca va raporta că „cei ce se împrăstiaseră, mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Faptele apostolilor 8:4). Refugiații Îl mărturiseau pe Cristos.

Mai târziu, Luca consemnează unul dintre cele mai semnificative evenimente din istoria Bisericii – întemeierea primei biserici grecești din Antiohia. Această biserică va deveni în cele din urmă unul dintre cele mai mari centre ale creștinismului. Este semnificativ faptul că Luca asociază acest mare eveniment cu

moartea lui Ștefan: „Cei ce se împrăștiaseră, din pricina prigonirii întâmplătoare cu prilejul lui Ștefan, au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia” (Faptele apostolilor 11:19). El părea să spună că împrăștierea care a avut loc după moartea lui Ștefan a fost o verigă cheie în evenimentele care au dus la acest mare salt înainte în viața Bisericii, când creștinii au dus mesajul Evangheliei oamenilor din afara teritoriului lui Israel.

Având beneficiul unei înțelegeri ulterioare, Luca a ales un cuvânt interesant în Faptele apostolilor 8:1, 4 și 11:19 pentru a descrie împrăștierea bisericii. Este *diaspeirō*, care este cuvântul folosit pentru împrăștierea semințelor. Vă puteți imagina modul în care s-au simțit acești creștini când au trebuit să-și părăsească iubitul lor pământ natal. Copiii au fost uimiți peste măsură și probabil că și-au întrebat părinții de ce nu-i ajută Isus, dacă era viu. Dar, în ochii lui Luca, acești creștini de la început nu au plecat ca refugiați – ei s-au dus ca misionari. Moartea lui Ștefan și valul de persecuție care a decurs din aceasta a creat o situație care a dat Bisericii posibilitatea de a crește în modalități noi și captivante.

O familie dintr-un sat în totalitate hindus a venit la Cristos. Oamenii din sat le-au spus că vor fi pedepsiți pentru că și-au părăsit zeii. La scurt timp după ce au fost botezați, unul dintre băieții familiei s-a îmbolnăvit. Sătenii au spus că aceasta era răz-bunarea zeilor. Familia a venit la biserică și le-a cerut prietenilor credincioși să se roage pentru vindecarea fiului lor, pentru că era la mijloc onoarea Numelui lui Dumnezeu. Dar băiatul nu și-a revenit în urma rugăciunilor. Nu după mult timp a murit și au avut prima înmormântare creștină în satul acela. Biruința creștinilor asupra fricii de moarte și nădejdea învierii din morți au fost proclamate cu claritate la înmormântare. Sătenii au fost foarte impresionați de lucrul acesta și aceasta a avut drept consecință faptul că oamenii au devenit mai deschiși față de Evanghelie. Mulți au devenit creștini ca urmare a morții aceluia copil.²

Capitolul 15

DEMONSTRÂND EVANGHELIA

Una dintre cele mai importante teme ale Evangheliei după Ioan este aceea că Isus a revelat gloria lui Dumnezeu. Când este folosit cu privire la Dumnezeu, cuvântul *glorie* are înțelesul de manifestare a măreției și a vredniciei Sale. În prologul său, Ioan a spus: „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Ioan, de asemenea, a explicat că, prin prima Sa minune, Isus „Și-a arătat slava Sa” (Ioan 2:11).

Dar cea mai deplină manifestare a gloriei urma să fie la cruce, iar în Evanghelia după Ioan găsim crucea descrisă în termenii gloriei. Deci, Isus, într-unul dintre punctele de cotitură cruciale ale lucrării Sale, referindu-se la moartea Sa, a spus: „A venit ceasul să fie proslăvit Fiul omului” (Ioan 12:23). După aceea, El vorbește despre modul în care grăunțele de grâu trebuie să moară înainte de a aduce roadă. Natura lui Dumnezeu este rezumată cel mai bine ca iubire sfântă (sau adevăr și har, după cum spune Ioan 1:14). În moartea lui Isus vedem sfințenia demonstrată clar atunci

când Dumnezeu Își exprimă ura față de păcat, cerând cel mai prețios sacrificiu care a putut fi oferit vreodată – moartea veșnicului Fiu al lui Dumnezeu. De asemenea, vedem în mod clar dragostea lui Dumnezeu atunci când Își trimite singurul Său Fiu să poarte pedeapsa pentru păcatul nostru, pentru ca noi să putem fi eliberați de vinovăția noastră.

În Biserica primară a fost bine cunoscut faptul că martirajul le-a arătat oamenilor măreția Evangheliei. Oamenii vor obosi în curând de stilul de viață aparent lipsit de semnificație din ziua de azi, al trăirii pentru sine. Ei vor întreba dacă nu cumva au fost creați pentru ceva mult mai sublim și mai semnificativ. Iar atunci când îi vor vedea pe creștini că își consideră principiile atât de importante încât sunt gata să sufere pentru ele, s-ar putea să obțină o nouă apreciere a măreției Evangheliei.

În jurul anului 320 d.H., Constantin era împărat în partea de vest a Imperiului Roman, iar Licinius era împărat în partea de est. Licinius, care semnase mai devreme un act de toleranță a creștinismului, a început acum să-l reprime. El le-a poruncit soldaților săi să abandoneze creștinismul sub pedeapsa cu moartea. În Sebaste, în Armenia (acum o parte a Turciei), patruzeci de soldați au refuzat să renunțe la creștinism. Pentru că erau soldați buni, liderul lor nu a dorit să-i omoare. Așa că a încercat cu promisiuni, amenințări și bătaii, dar toate acestea au eșuat în a-i îndupleca pe soldați. În final, într-o seară, au fost dezbrăcați și duși în mijlocul unui lac înghețat și li s-a spus: „Veți putea veni la mal doar atunci când sunteți gata să vă lepădați de credință.” Ca să-i ispitească, au fost aprinse focuri pe țărm, au fost pregătite băi calde, pături, haine, hrană fierbinte și băutură.

Pe măsură ce noaptea se adâncea, treizeci și nouă dintre acești oameni au stat neclintiți în hotărârea lor, dar unul a venit la mal și viața lui a fost salvată. Unul dintre gardienii care stăteau pe mal a fost atât de mișcat de credința creștinilor, încât s-a dezbrăcat de hainele sale și s-a alăturat celorlalți, întregind din nou numărul patruzeci. Până dimineată, toți au fost morți datorită frigului.¹

O versiune a acestei întâmplări spune că, în timp ce se îndreptau spre mijlocul lacului, ei cântau și au continuat să cânte că erau patruzeci de soldați care nu Îl vor părăsi pe Cristos și că Îl vor sluji până la capăt. Când unul dintre ei a plecat, cântecul spunea „trezeci și nouă de soldați”. Dar când li s-a alăturat gardianul, s-a dus în mijloc cântând că erau patruzeci de soldați. Acest gardian a văzut slava Evangheliei când a văzut modul în care soldații au fost gata să sufere pentru Cristos.

Sociologul Rodney Stark a scris o carte minunată, *The Rise of Christianity* [Dezvoltarea creștinismului], în care descrie modul în care creștinismul a crescut, dintr-un mic grup din Israel, la a fi forța dominantă a Imperiului Roman, într-un timp atât de scurt. El prezintă factorii care au contribuit la această mare mișcare către Cristos. El arată că au existat două mari epidemii în timpul acelor prime câteva secole. Dacă cei care au fost atinși de boală erau îngrijiți, exista o șansă bună ca ei să supraviețuiască. Dar, deseori când un membru al familiei contacta boala, ceilalți membri ai familiei nu se îngrijeau de persoana în cauză și își părăseau casele pentru locuri neafectate de epidemie. Totuși, creștinii nu au făcut acest lucru. Ca rezultat, procentajul creștinilor care au supraviețuit a fost mai mare decât cel al necreștinilor. Creștinii s-au îngrijit, de asemenea, de cei care au fost părăsiți de membrii familiilor lor. Stark arată că disponibilitatea de a suferi pentru a purta de grijă bolnavilor a avut un rol de jucat pentru marele număr de oameni care s-au întors la Cristos în Imperiul Roman.²

Azi, evanghelicii reprezintă un grup disprețuit, care sunt considerați a fi în mod incurabil în contrast cu atitudinea pluralistă „progresivă” de azi față de religie. Acest lucru de datorează faptului că ei pretind „cu aroganță” o unicitate absolută referitoare la credința lor. Nu trebuie să uităm că această doctrină s-a născut și a fost afirmată cu convingere în secolul I în Imperiul Roman, care a fost la fel de pluralist în abordarea sa referitoare la religie ca și societatea noastră. Datorită activității lor evanghelistice, creștinii de la început au fost disprețuiți și persecutați. Dar au îndurat

persecuția cu o asemenea putere de contaminare, încât reacția lor a devenit o mare atracție pentru oameni. Am văzut acest lucru la sutașul roman care a fost martor la moartea lui Isus și care a exclamat: „Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!” (Marcu 15:39).

Este acesta modul în care lumea ne vede că suferim pentru adevărul Evangheliei? Mă tem că deseori ei ne văd mai preocupați de protejarea propriei puteri și a prestigiului și luptându-ne să restaurăm toate acestea, în loc să ne iubim dușmanii. Un ofițer i-a spus odată unei persoane care a fost arestată din cauza Evangheliei: „Ce poate face Dumnezeuul tău pentru tine acum?” Creștinul a răspuns: „El îmi poate da puterea să te iert.”

Sute de misionari au fost uciși și multe proprietăți ale misionarilor au fost distruse sau păgubite în timpul Răscoalei Boxerilor din China de la începutul secolului al XX-lea. S-a ajuns la un acord prin care se oferea compensație străinilor care au suferit pierderi. Misiunea Interioară a Chinei a lui Hudson Taylor a refuzat să accepte compensațiile pe care ar fi trebuit să le primească.³ Aceasta a determinat o declarație de laudă, cu o mare cinste dată lui Isus de către guvernatorul chinez.⁴

Suferința aduce la suprafață lucrurile importante ale vieții. În mijlocul suferinței vezi dacă lucrul pentru care a trăit o persoană a ajutat-o în bine. Majoritatea oamenilor se tem de suferință și fac multe pentru a o evita. Ce-ar fi dacă oamenii i-ar vedea pe creștini că au o credință care îi va ajuta să înfrunte suferința cu bucurie? Cu siguranță că aceasta le-ar atrage atenția și ar începe să fie interesați. Ca urmare, mulți ar fi obligați să ia în considerare cu mai multă seriozitate afirmațiile lui Cristos.

Un misionar evlavios L-a slujit pe Dumnezeu o lungă perioadă de timp, cu credințioasă, în mijlocul unui grup de oameni neatins de Evanghelie. În timpul vieții lui nu a văzut pe nimeni din acel grup venind la Cristos. După moartea sa, a venit un misionar tânăr să-i ia locul și a fost uimit să descopere că aproape toți oamenii au răspuns la chemarea Evangheliei. El i-a întrebat de ce

nu au răspuns în timpul când omul acela evlavios fusese printre ei. Ei au răspuns că acest misionar bătrân le-a spus că, dacă vor deveni urmași ai lui Cristos, nu se vor teme de moarte. Acest lucru i-a impresionat, dar au avut nevoie să vadă dacă era chiar adevărat. Așa că au așteptat până când a murit și, văzând modul în care el murise, i-a făcut pe toți să dorească să devină creștini.

Capitolul 16

IDENTIFICÂNDU-NE CU OAMENII

Am început ultima meditație referindu-ne la prologul Evangheliei după Ioan, în special Ioan 1:14: „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” Printre multele informații care se află în acest verset este ceea ce numim doctrina întrupării. Mărețul și nobilul Cuvânt descris la începutul capitolului Și-a-a asumat trup obișnuit, pământesc, uman. Dicționarul definește *întruparea* ca fiind „întruparea unei zeități sau a unui duh în formă pământească”.¹ Ca să ne salveze, Isus a devenit ca și unul dintre noi.

Mai târziu, după învierea Sa, Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21). Isus a venit în lume să aducă mântuirea pentru umanitate, și noi, la fel, trebuie să mergem în lume cu mesajul mântuirii. Dar majoritatea oamenilor care au nevoie de Evanghelie nu sunt la fel ca noi. Prin urmare, așa cum Isus a avut nevoie să devină ca și unul dintre noi pentru a ne realiza mântuirea, noi va trebui să

devenim ca și ei pentru a le aduce mântuire. Mântuirea este un privilegiu glorios, dar aduce cu ea, de asemenea, o mare responsabilitate. Milioane de oameni nu cunosc mântuirea pe care o cunoaștem noi. Noi trebuie să le ducem Evanghelia. Dar, pentru că ei sunt atât de diferiți de noi, identificarea cu ei devine o mare provocare. Noi numim aceasta o lucrare incarnațională.

Iată modul în care Pavel își descrie încercările de a se identifica cu oamenii:

Căci măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți. Cu Iudeii m-am făcut ca un Iudeu, ca să câștig pe Iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege... ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege, m-am făcut ca și când aș fi fost fără Lege... ca să câștig pe cei fără Lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei.

1 CORINTENI 9:19–22

Lucrul pe care îl consider cel mai dificil din această listă este afirmația lui Pavel că a el a devenit slab ca să-i câștige pe cei slabi. Tuturor ne place să așăm o poziție de tărie, să fim în control, lucrurile să meargă așa cum dorim noi. Dar nu aceasta este calea Evangheliei. Este foarte obișnuit ca oamenii să spună că ei caută o biserică în care se simt confortabil. Cred că aceasta este o afirmație scandaloașă. De când se presupune că bisericile trebuie să fie locuri confortabile? Există în lume o nevoie prea mare pentru ca creștinii să se poată simți confortabil.

Această atitudine incarnațională este bine exprimată într-o întâmplare pe care am citit-o despre o biserică situată lângă o universitate, care dorea foarte mult să ajungă la studenții necreștini din universitatea respectivă. Într-o zi, în timp ce pastorul predica, un tânăr cu părul foarte lung, purtând haine extrem de neîngrijite și fără pantofi a intrat în biserică. A înaintat pe culoar și, în loc să se așeze pe unul dintre scaunele confortabile, s-a așezat pe jos pe platformă. Un lider mai în vârstă din biserică s-a dus

către tânărul acela, și adunarea se întreba ce va face. S-a așezat pe podea lângă tânărul acela pentru restul serviciului de închinare.

Nu este interesant faptul că, atunci când Isus a întâlnit-o pe femeia samariteancă, primul lucru pe care l-a făcut nu a fost să se prezinte și să se ofere să o ajute să iasă din situația teribilă în care se afla (ea avusese deja cinci soți, iar acum trăia cu un alt bărbat). În schimb, primul lucru pe care Domnul universului, Creatorul întregii cantități de apă din lume, i l-a spus, a fost: „Dă-Mi să beau” (Ioan 4:7). El i-a cerut să Îl ajute dându-I ceva ce El Însuși a creat și asupra căruia avea control deplin! El Însuși a devenit slab pentru a câștiga această persoană slabă din punct de vedere moral, care altfel ar fi fost intimidată de El.

Evrei 2:18 face o remarcă uluitoare despre Isus: „Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” Încercați doar să vă imaginați următorul lucru: Dumnezeu sfânt și atotputernic suferă când este ispitit! Aceasta este doar o afirmație care descrie stilul Său incarnațional. Iată o altă afirmație uimitoare: „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8). Domnul vieții a murit. Cel fără pată a luat asupra Sa plata păcatului. Totuși, unul dintre cele mai atrăgătoare lucruri pentru noi cu privire la Isus, este faptul că El știe prin ce trecem noi. El poate fi aproape de noi în toate experiențele pe care le avem. Lumea are nevoie să știe acest lucru despre noi, creștinii, că suntem alături de ei în necazurile lor.

Oamenii de azi deseori îi văd pe creștini ca fiind cei care se opun răului. Și, într-o lume în care răul are atâtea efecte teribile, trebuie să facem acest lucru pentru a restaura o anumită judecată sănătoasă în lume. Trebuie să ne opunem avortului, pornografiei, practicilor homosexuale și adulterului. Iar când vom face acest lucru, vom suferi. Oamenii ni se vor împotrivi și ne vor acuza de tot felul de rele. Când încercăm să-i ajutăm pe cei care sunt prinși în astfel de comportamente, vom suferi nedreptate și durere și chiar respingere chiar de la oamenii pe care dorim să îi ajutăm.

Mă rog ca lumea să poată să ne vadă suferind într-un mod care îi atrage pe alții – nu cârtind și țipând cu privire la modul în care suntem tratați, ci arătând că suferința pentru principiile noastre este o onoare și o bucurie.

Pentru a suferi în felul acesta trebuie să privim suferința ca fiind ceva normal pentru creștinism. În definitiv, nu a predicat Isus Însuși „în lume veți avea necazuri”? (Ioan 16:33). Atunci, de ce ne supărăm atât de tare când ceva nu merge bine? De ce, atunci când cineva suferă pentru Evanghelie, aproape întotdeauna ajungem la concluzia că acea persoană a făcut ceva rău? G. K. Chesterton a spus: „Isus le-a promis ucenicilor Săi trei lucruri – că vor fi complet fără teamă, absurd de fericiți și în necaz permanent.”²

Creștinii sunt oameni care sunt înnebuniți după misiune. Odată ce ajungem să-L cunoaștem pe Cristos, noi devenim ambasadorii Lui în această lume. Trebuie să luptăm împotriva prejudecății, a nedreptății, a corupției și a decăderii morale. Trebuie să-i ajutăm pe cei lipsiți. Și, chiar mai important, nu trebuie să uităm niciodată că oamenii fără Cristos sunt pierduți pe vecie. Trebuie să facem tot ceea ce ne stă în putință să-i aducem la Cristos. Trebuie să ne întrebăm în permanență: „Cum pot să mă apropiu de acești oameni?” Și trebuie să fim dispuși să plătim prețul pentru a face posibil acest lucru.

George Harley a fost un medic din Statele Unite care a plecat ca misionar în Liberia împreună cu soția sa, care era însărcinată. Și-a obținut diploma de medic la Universitatea Yale și doctoratul în boli tropicale la Universitatea din Londra. A slujit într-o junglă îndepărtată, la care a ajuns după ce a mers pe jos timp de șaptesprezece zile împreună cu soția sa însărcinată. După cinci ani petrecuți acolo, nimeni nu a răspuns Evangheliei. În fiecare săptămână se întâlneau pentru închinare și oamenii erau invitați să vină, dar niciun african nu li s-a alăturat. Apoi, fiul său a murit. El Însuși a trebuit să facă sicriul și să îl poarte spre locul de îngropare. Era complet singur acolo, cu excepția unui singur african care venise să-l ajute.

În timp ce Harley săpa pământul pentru a acoperi sicriul, a fost copleșit de durere, și-a îngropat fața în noroiul proaspăt și a plâns. Africanul, care privea această scenă, a ridicat capul doctorului apucându-l de păr și s-a uitat la fața lui vreme îndelungată. Apoi a alergat în sat strigând: „Omul alb, omul alb, el plânge ca și unul dintre noi.” La serviciul de duminica următoare, locul a fost înțesat de africani.

Harley a slujit în Liberia timp de treizeci și cinci de ani. Realizările lui în numeroase domenii sunt uimitoare. El a alcătuit prima hartă exactă a Liberiei. I s-a oferit cea mai mare răsplată pe care Liberia o putea acorda. Dar, înainte de toate acestea, a trebuit să-și ofere propriul fiu. Când un arhiepiscop de la denomiția sa metodistă i-a explicat acest lucru, răspunsul lui referitor la Dumnezeu a fost: „Știi, și El a avut un băiat.”³

În mod similar, în propriile noastre națiuni, înainte ca oamenii să fie îndrăgostiți de Isus, ei vor avea nevoie să vadă că devenim una cu ei în experiențele lor. Iată un soț necredincios căruia nu-i place biserica, dar îi place fotbalul. Înainte să vină la Cristos, soția lui credincioasă, căreia îi place biserica și nu-i place fotbalul, s-ar putea să hotărască să se uite cu el la fotbal. S-ar putea să trebuiască să studieze câte ceva despre fotbal pentru ca să poată discuta cu el despre acesta în cunoștință de cauză.

Când am plecat spre orașul meu natal, Colombo, din unul dintre centrele noastre, m-a întrebat un coleg dacă aș duce un mesaj la o casă dintr-un sat unde aveam ceva de lucru. Aceasta s-a întâmplat înainte ca telefoanele să devină obișnuite în sate, așa că mesajele trebuiau înmânate în mod personal. Mă grăbeam pentru că trebuia să particip la o întâlnire în Colombo. Dar am spus că voi înmâna mesajul. Când m-am dus în sat, familia budistă căreia i-am dat mesajul mi-a cerut să rămân pentru o ceașcă de ceai. Am spus că mă grăbesc și că nu pot rămâne, așa că am plecat spre Colombo. Apoi s-a răspândit în sat vorba că directorul de la YFC a venit în sat, dar a fost prea mândru ca să stea la o ceașcă de ceai într-o casă din sat.

În cultura noastră de la sat, în care ospitalitatea este o valoare importantă, nu vizitezi o casă și pleci fără să bei un ceai. Mi-am dat seama că, dacă nu puteam să iau ceaiul cu ei, nici nu trebuia să vin în sat deloc. Oamenii din sat nu au înțeles orientarea noastră, a celor de la oraș, înspre eficiență. Și, dacă dorim să lucrăm cu astfel de oameni, va trebui să renunțăm la câteva din valorile noastre urbane, în așa fel încât să nu-i jignim.

Trăim într-o vreme în care studiul antropologiei a devenit foarte popular chiar și în biserică. Antropologia ne poate ajuta în mărturia noastră pentru că ne învață trăsăturile culturii și de comportament ale oamenilor la care suntem chemați. Dar toată această înțelegere va fi inutilă fără identificarea noastră incarnațională. Identificarea pare să fie un drum de urmat foarte ineficient. Rezultatele întârzie să apară. De aceea, mulți ajung la concluzia că, pur și simplu, este un drum prea frustrant în lumea noastră care înaintează rapid. Mulți vor opta în afara acestui fel de chemare și vor încerca să facă o muncă mai ușoară.

Obișnuiam să cred că abilitatea de a trăi cu frustrare este una dintre cele mai necesare calificări pentru lucrarea misionară. Acum am extins acea idee pentru a cuprinde toată mărturia creștină. Oamenii sunt atât de distanți față de modul de gândire și de trăire a Evangheliei, încât ei nu vor răspunde imediat la mărturia noastră. Trebuie să fim cu ei, să-i înțelegem și să-i ajutăm să ne înțeleagă pe noi. Este frustrant, dar aceasta îi va face mai deschiși la ascultarea plină de înțelegere față de mesajului nostru. Va deschide ușa către o mărturie dinamică.

Capitolul 17

ADÂNCINDU-NE IMPACTUL

O altă modalitate prin care suferința noastră ajută biserica este adâncirea impactului nostru. În momente diferite din istoria bisericii, superficialitatea credinței a amenințat să producă dezastru în biserică. Oamenii au pretins că sunt creștini, dar nu au urmat calea adevăratei ucenicii. Nu și-au luat crucea atunci când L-au urmat pe Cristos. Vedem această problemă în biserică în multe locuri în ziua de azi. Poate că cea mai bună cale de a adânci credința acestor creștini superficiali este ca ei să sufere.

Chiar dacă pare incredibil, chiar Isus a trebuit să sufere pentru ca impactul Său să se adâncească. Evrei 5:8-9 spune: „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice.” Isus nu a fost niciodată neascultător, dar a trebuit să învețe ascultarea prin suferință. Isus nu a fost niciodată imperfect, dar există un sens în care a fost făcut desăvârșit prin moartea Sa. Leon Morris explică: „...El a învățat

supunerea practicând supunerea. Există o anumită calitate implicată atunci când cineva a înfăptuit o acțiune cerută – o calitate care lipsește când există doar o disponibilitate de a acționa. Inocența diferă de virtute”.¹ A existat o profunzime a supunerii și un nivel nou de maturitate, de perfecțiune, pe care le-a atins doar prin suferință.

Observați că Evrei 5:8 începe cu cuvintele: „Măcar că era Fiu...” Așa cum spune Morris: „Autorul nu spune «pentru că era Fiu», ci «măcar...». Poziția lui Isus era de un asemenea fel încât nimeni nu s-ar fi așteptat ca El să sufere.”² Uneori, când un creștin suferă datorită necredințioșiei lui sau a ei față de Cristos, oamenii spun: „Nu meriți să suferi în felul acesta.” Totuși, Biblia afirmă că trebuie să suferim pentru a putea deveni oameni mari. Scopul nostru este să fim mari pentru Dumnezeu, să fim folosiți de Dumnezeu la maxim. Dacă este așa, va fi nevoie să acceptăm suferința care este drumul către măreție.

Nu pot spune că am experimentat prea multă suferință în viața mea de familie înainte sau după căsătorie. Deși am avut partea care se cuvine de necazuri ca student, nu pot spune că am suferit cu adevărat înainte să intru în lucrare. Dar Dumnezeu m-a chemat să lucrez cu oamenii care suferă. De când m-am înrolat în lucrare deseori am experimentat răni adânci. Acum realizez că am avut nevoie să experimentez aceasta pentru a putea deveni un slujitor mai bun al lui Cristos.

Odată am trecut printr-o criză adâncă de respingere, când o persoană a interpretat greșit o anumită lucrare pe care o făcusem cu un preț personal considerabil. Am considerat acțiunile lui extrem de dureroase și o perioadă lungă de timp m-am luptat cu amărăciunea în privința aceea. În timp ce mă aflam într-o călătorie în Statele Unite, l-am sunat pe prietenul meu apropiat din Canada, Brian Stiller, și i-am spus despre durerea pe care am experimentat-o. Nu voi uita niciodată unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus. Mi-a spus că într-o zi voi realiza că această experiență m-a ajutat extrem de mult să devin un lucrător mai

eficient al lui Cristos. Acum, cam cincisprezece ani mai târziu, pot spune cu adevărat că exact așa s-a întâmplat.

De atunci am înfruntat multe experiențe și mai dureroase. Știu, dincolo de orice îndoială, că aceste experiențe m-au învățat adevăruri profunde despre viața și lucrarea creștină, pe care nu le-aș fi putut învăța altfel. Sunt un lucrător mai bun datorită lor. Se spune că Martin Luther a afirmat că există trei reguli pentru a practica o teologie corectă – rugăciunea, meditația și încercarea spirituală.

Un profesor de muzică din Viena a spus despre una dintre studentele sale: „Este o cântăreață magnifică, și totuși lipsește ceva din cântecul ei. Viața a fost prea bună cu ea. Dar, dacă într-o zi s-ar întâmpla ca cineva să-i frângă inima, ar fi cea mai bună cântăreață din Europa!”³ Nu doar în lucrarea cu normă întreagă, ci în toate vocațiile, suferința ajută la producerea profunzimii.

Dennis Kinlaw spune o întâmplare despre soția unui pastor, care a devenit o creștină dedicată cu adevărat numai după ce soțul ei a murit. Era o creștină pasionată și un câștigător de suflete. Dr. Kinlaw a auzit că își pierdea vederea și s-a dus să o viziteze. Ea i-a spus: „Dennis, ai venit să mă mângâi, nu-i așa?” Întrebarea a fost pusă ca și cum ar fi fost o acuză. Kinlaw a răspuns: „Da.” Atunci ea spuse: „Mă vei lipsi de privilegiul de a umbla cu Cristos în întuneric? Există secrete pe care le pot învăța în întuneric și pe care nu le-aș putea învăța niciodată în lumină.”⁴

După ce am fost studenți în școala lui Cristos pentru o vreme, învățăm să nu fim surprinși de dezamăgire și de durere. Atunci când ne confruntăm cu un necaz neașteptat pe care credem că nu îl merităm, afirmăm că Dumnezeu l-a permis pentru ca să devenim oameni mai profunzi. Cu o astfel de atitudine putem învinge amărăciunea care cu siguranță ne va lovi odată cu dezamăgirea.

Fiul meu are o diplomă în informatică. Când era mai mic, într-o zi a făcut o greșală la computer și părea să fie cu adevărat încurcat. Nu voi uita niciodată bucuria de pe fața lui, mai ales

pentru că eu aș fi considerat această problemă ca un lucru extrem de frustrant. El mi-a spus: „Îmi place când lucrurile merg rău, ca acum, pentru că atunci învăț o mulțime de lucruri noi despre computere.”

Una dintre cele mai dureroase experiențe din viața unui creștin care este activ în ajutorarea altora este aceea de a-i vedea pe cei în care a investit că alunecă în păcate serioase. Dar acest lucru ne obligă să punem câteva întrebări, iar încercând să răspundem la aceste întrebări învățăm multe adevăruri importante despre creștinism. Iată câteva dintre întrebările pe care vom fi obligați să le punem:

- Unde a greșit el (sau ea)? De ce a făcut aceasta?
- Au existat anumite lucruri care s-au întâmplat înainte de acest mare păcat, care au deschis ușa către vulnerabilitate la ispită?
- Cum ar fi putut să-l evite?
- Cum ar trebui să disciplinăm persoana în cauză?
- Cum am putea să o restaurăm?
- Cum ar trebui să mă relaționez la persoana aceea acum?
- Cine ar trebui să știe despre această situație? De ce ar trebui să spunem acestui grup și nu altuia?
- Cum rezolv dezamăgirea provocată de această situație?

Majoritatea epistolelor din Noul Testament au fost scrise ca răspunsuri la probleme. Luptându-se cu problemele, autorii biblici au dezvoltat o teologie profundă. Acest lucru este adevărat și cu privire la marile scrieri ale apologeților de la început (apărători ai credinței). Multe dintre ele au fost scrise ca răspunsuri la problemele din biserică sau din afara ei.

- 1 Corinteni arată că exista o lipsă de unitate în biserică, păcate sexuale serioase, creștini care se duceau la judecată unii împotriva altora, abuzuri la Cina Domnului, confuzie cu privire la darurile spirituale și creștini care nu credeau în învierea viitoare. Acestea au determinat o

carte încărcată cu sfaturi practice, care este încă foarte utilă creștinilor.

- 2 Corinteni a fost scrisă după ce Pavel a experimentat durerea aspră a respingerii de către o biserică pe care el a întemeiat-o. Durerea din această situație și mângâierea pe care a primit-o prin vindecare a determinat una dintre cele mai profunde și mai frumoase exprimări în scris ale gloriei lucrării.
- Galateni nu are rugăciunea obișnuită la începutul scrisorii. În schimb, curând după saluturi, Pavel spune: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelie” (Galateni 1:6). Oamenii de acolo au fost ademniți de învățătura falsă, iar răspunsul lui Pavel este un exemplu extraordinar de teologie vie și profundă.
- Lipsa de unitate din biserică din Filipi a determinat ceea ce probabil este cea mai profundă reflecție din Biblie asupra întrupării (Filipeni 2:1–11).

Am putea continua să discutăm le fel și alte epistole.

Nu există scurtături pentru dezvoltarea profunzimii. Dacă dorești să ai un impact profund asupra acestei lumi, va trebui să suferi.

Capitolul 18

SUFERINȚĂ ȘI CREDIBILITATE

Pavel și-a prezentat deseori suferința pentru Evanghelie ca un argument pentru credibilitatea sa. El a făcut de câteva ori acest lucru în 2 Corinteni pentru a-și apăra apostolia, care fusese pusă la îndoială. Un exemplu bun este 2 Corinteni 6:4–10, care începe: „Ci în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu” (2 Corinteni 6:4a). Apoi enumeră de ce este vrednic. Lista lungă a lui Pavel are trei secțiuni. Prima dată prezintă zece elemente ale suferințelor sale: „Prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmătorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi” (2 Corinteni 6:4b–5). Apoi prezintă nouă elemente ale sfințeniei sale: „Prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și apărare, pe care le dă neprihănirea” (2 Corinteni 4:6–7). În final, oferă o altă listă de nouă elemente ale suferinței: „În slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători,

măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile” (2 Corinteni 4:8–10).

Deci, Pavel și-a apărât credibilitatea enumerând nouăsprezece feluri de suferință și nouă aspecte ale sfințeniei lui. Acestea sunt cele două mijloace fundamentale de câștigare a inimilor oamenilor pe care îi conducem: sfințenia și suferința pentru cauza Evangheliei.

Scriindu-le galatenilor, care au fost induși în eroare de anumiți învățători falși care au respins mesajul și poziția lui Pavel, el le-a spus: „De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu” (Galateni 6:17). Așa cum „semnele” sau stigmatul unui sclav arătau cine era proprietarul sclavului respectiv, cicatricele pe care Pavel le-a primit din bătăile îndurate, purtau mărturia autenticității sale ca rob al lui Cristos.¹

Pavel începe secțiunea practică a epistolei sale către Efeseni prin cuvintele: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o” (Efeseni 4:1). Faptul că era un prizonier îl califica să și sfătuiască cititorii. Azi, sfătuirea nu mai este la modă. Pentru unii oameni sună arogant, mai ales pentru cei care nu sunt dispuși să fie legați de adevărul absolut găsit în Scripturi.

Chiar și evanghelicii sunt jenați de amintirea sfaturilor strămoșilor lor fundamentalisti, care au vorbit cu autoritate, dar care au făcut-o într-un fel care s-a dovedit a fi nefolositor. Deci, a existat o schimbare în stilul de proclamare în multe cercuri ale bisericii. Se pare că distracția a înlocuit pasiunea ca și mijloc de atragere a oamenilor la biserică.

Din păcate, ne-am schimbat, lăsând ca pasiunea să devină o formă de artă fără fundamentul sincerității. Am permis

predicatorilor puternici, ale căror vieți nu au fost sfinte și care s-au îmbogățit din predicare și nu din suferința pentru Evanghelie, să se ridice în poziții în care să devină reprezentanți publici proeminenți ai creștinismului. Șarlatanii au falsificat pasiunea. Adolf Hitler a indus în eroare o întreagă națiune prin discursurile sale pline de pasiune și i-a condus spre lucruri pe care altfel nici n-ar fi visat că le vor face. Oamenii de azi sunt suspicioși în mod firesc în ceea ce privește pasiunea. Unii o privesc doar ca pe o unealtă de marketing folosită cu efecte bune de către oameni, cum ar fi vânzătorii de mașini folosite.

Dar pasiunea care arde este o caracteristică a predicării biblice (Ieremia 20:9; Ioan 5:35; 1 Corinteni 9:16). Cum o putem restaura? Cum putem aduce înapoi povața în biserică? Una dintre chei este să avem predicatori care au fost aprinși de adevărul Cuvântului prin Duhul Sfânt și care sunt gata să plătească prețul dedicării față de acel adevăr. Cuvântul englezesc *passion* [pasiune] provine din *passio*, cuvântul latinesc pentru suferință.

Când un tânăr japonez, Toyohiko Kagawa (1888–1960), a citit istoria răstignirii pentru prima dată, a fost copleșit de emoție. El a întrebat: „Este adevărat că oamenii cruzi L-au persecutat și L-au biciuit și L-au scuipat pe acest om numit Isus?” I s-a spus: „Da, este adevărat.” Apoi a întrebat: „Și este adevărat că Isus când murea pe cruce i-a iertat?” „Da, este adevărat”, a fost răspunsul primit. Atunci Kagawa a spus: „O, Dumnezeule, fă-mă ca și Cristos.” A devenit creștin, și aceea a devenit rugăciunea vieții lui.

Kagawa a fost repudiat de familia sa, dar a rămas statornic în credința lui. S-a înscris la un seminar teologic și, în timp ce era acolo, s-a îmbolnăvit de tuberculoză și aproape că a murit din cauza acesteia. A văzut sărăcia, exploatarea și prostituția din oraș și a fost îngrozit. Deși avea sănătatea șubredă, s-a dus să locuiască în cartierele sărace. Acolo și-a continuat munca în favoarea săracilor timp de cincisprezece ani. Kagawa a devenit un evanghelist renumit și un reformator social.

În timp ce se afla într-o călătorie în Statele Unite a vorbit la o întâlnire și cineva care l-a auzit povestea unei alte persoane: „Ei bine, nu a spus prea multe, nu-i așa?” Replica celuilalt a fost: „Nu, nu a spus prea multe, dar dacă stai atârnat pe o cruce, nu trebuie să spui prea multe.”²

În cadrul bisericii se dezvoltă cinismul. Creștinii au văzut prea mulți lideri care au falimentat să trăiască conform profesiei lor. Au văzut egoism atunci când planul după care liderul le-a cerut oamenilor să se dedice pe ei înșiși s-a dovedit a fi mai mult un plan personal decât un plan al Împărăției. Au văzut lideri folosind biserica pentru a se îmbogăți, uneori exploatându-i pe oamenii slabi și vulnerabili. Au văzut predicatori care nu practică ceea ce predică. Au văzut lideri care cheamă la dedicare pentru o misiune, iar apoi îi exploatează și abuzează de cei care se dedică.

Dacă această tendință va continua, am putea sfârși cu o epocă întunecată în cadrul bisericii. Dacă liderii care proclamă adevărul nu trăiesc adevărul, creștinii ar putea sfârși prin a respinge mesajul pe care ei îl predică. Cum putem readuce un respect sănătos pentru adevăr în biserică? O modalitate este aceea de a proclama adevărul cu înțelepciune sub ungherea Duhului. O altă modalitate este ca liderii să trăiască cu credincioșie viața de creștin și să plătească prețul pentru că fac acest lucru. Avem nevoie de lideri care să fie gata să renunțe la confort, la comoditate și chiar la un nume bun de dragul adevărului. Avem nevoie de lideri care, în timp ce suferă pentru adevăr, totuși își păstrează bucuria Domnului și mărturisesc astfel măreția Evangheliei pe care o predică. Atunci oamenii vor ajunge la concluzia că, dacă suferința nu ne îndepărtează bucuria, viața de ascultare față de Dumnezeu este cu adevărat cel mai bun mod de viață.

Poate că cineva care citește aceste lucruri suferă în prezent pentru adevăr și consideră că este greu de purtat. Suferi, și chiar mai rău, ești umilit pentru că oamenilor le este milă de tine. Experimentezi multe greutăți datorită a ceea ce crezi tu că este cauza lui Cristos. Nu renunța! „Să nu obosim în facerea binelui;

căci la vremea potrivită, vom secera dacă nu vom cădea de oboseală” (Galateni 6:9). Nu doar că vom secera un seceriș, ci, de asemenea, vom ajuta la influențarea atitudinii bisericii față de liderii ei. Îi vom ajuta pe creștini să creadă că există lideri care sunt oameni integri. Acest lucru va ajuta la crearea unei noi căutări a integrității personale în cadrul bisericii.

Capitolul 19

DEDICAREA DĂ NAȘTERE LA DEDICARE

În lucrarea noastră cu organizația YFC, lucrăm în primul rând prin voluntari. De-a lungul anilor am aflat că voluntarii capabili nu vor rămâne dedicați programului dacă liderii lor nu muncesc din greu și nu plătesc prețul dedicării față de el. Dar când voluntarii îi văd pe lideri dedicați cu pasiune programului și pe oamenii care îi urmează pe lideri că trec prin greutăți datorită acestei dedicări, sunt îndemnați să plătească și ei prețul. Dedicarea liderilor dă naștere la dedicare în rândul membrilor.

Azi există o criză de dedicare în biserică. Este greu să-i determini pe oameni să dedice timp și energie cu sacrificiu personal ca să ajute la prosperitatea bisericii. Unele biserici au o conducere bine plătită, care se concentrează asupra asigurării serviciilor pentru membrii viitori. Aceasta este o strategie de marketing care ajută la creșterea numerică. Așa că oamenii merg la o oarecare biserică din cauză că există un program bun pentru copiii sau tinerii lor sau datorită calității muzicii de la serviciile de închinare. Problema este că mulți vor veni la biserică doar în calitate de

consumatori ai serviciilor pe care biserica le oferă, în loc de slujitori ai bisericii.

În modelul biblic, suferința liderilor încurajează dedicarea în rândul membrilor. Pavel le spune creștinilor din Filipi că întemnițarea lui „a lucrat la înaintarea Evangheliei” (Filipeni 1:12). Pavel explică spunând că „în toată curtea împărătească, și pretutindeni aiurea, toți știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos” (Filipeni 1:13). Aceasta a avut un efect pozitiv asupra bisericii din (probabil) Roma: „Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu” (Filipeni 1:14). Îndrăzneala lui Pavel din închisoare i-a încurajat pe alți creștini să aibă îndrăzneală.

Pavel chiar le-a spus efesenilor că suferințele lui pentru ei au fost spre slava lor: „Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră” (Efeseni 3:13). Când liderii noștri suferă pentru noi, aceasta ne ridică pe înălțimi glorioase.

Isus explică slava acestui fel de suferință punându-se în contrast pe El Însuși ca Păstorul cel Bun cu omul angajat care fuge când oile sunt în pericol. Păstorul cel Bun, pe de altă parte, moare pentru oi (Ioan 10:11–15). Azi, mulți oameni vin în bisericile noastre după experiențe amare de dezamăgire pentru că au fost abandonați de oamenii în care au avut încredere, când au avut mai mare nevoie de ei. Cei care au falimentat față de ei ar putea fi părinți sau alți membrii din familie, profesori, colegi sau lideri ai bisericii. Datorită rănilor lor, ar putea considera că este greu chiar să se încreadă în Dumnezeu că le va purta de grijă cu adevărat. Ce adiere de aer proaspăt va fi pentru ei să vadă un lider dedicat lor cu adevărat și care suferă greutate, oboseală, pierderi financiare, sau alt fel de pierderi ca să-i ajute.

Mulți destinatari ai unei astfel de dedicări din partea liderilor răspund la rândul lor cu dedicare față de programul reprezentat de lideri. Dacă liderii mor, în sens propriu sau figurat, pentru oameni, oamenii vor muri pentru biserică. Azi auzim adesea

lideri creștini care se plâng de lipsa de dedicare printre oamenii lor. Ei încearcă să organizeze diferite programe de instruire pentru a ajuta la stimularea creșterii numărului și calității membrilor dedicați față de programele bisericii. S-ar putea ca aceste programe să fie utile. Dar eu consider că esența stă în dragostea pe care liderii o au pentru acești oameni. Dedicarea lor va da naștere la dedicarea oamenilor.

Am avut odată dificila provocare de a câștiga încrederea unui coleg pe care mi s-a cerut să-l îndrum. Îndrumătorul său anterior, cu care fusese foarte apropiat, a plecat din echipa noastră. Aceasta a fost o mare sursă de dezamăgire pentru colegul de care vorbeam. Am văzut că acestui coleg îi lipsea orice motivație de a-și face slujba, iar noi nu știam cum să procedăm în această privință. Ne-am gândit dacă n-ar trebui chiar să-i cerem să plece. Totuși, cu timpul, atitudinea lui s-a schimbat, iar azi este un coleg de încredere care a sacrificat mult pentru lucrare. De asemenea, este unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei, și deseori a mijlocit harul lui Dumnezeu către mine.

La câțiva ani după ce atitudinea lui s-a schimbat în bine, mi-a spus că un factor cheie în procesul schimbării a fost ceea ce s-a întâmplat în ziua când a murit socrul său. La vremea aceea relația lui cu organizația noastră nu era prea bună. Dar m-a informat de moartea socrului chiar în momentul în care acesta decedase. M-am dus imediat la el acasă.

Am aflat că, datorită faptului că persoana murise acasă, au existat mai multe complicații în procesul de obținere a certificatului de deces. Datorită vârstei mele și altor factori, munca mea cu privire la obținerea certificatului a constituit un avantaj decisiv pentru familie. Am avut de făcut o muncă grea în momentul acela. Dar mi-am petrecut întreaga dimineață mergând din loc în loc cu colegul meu, întâlnindu-ne cu câțiva oficiali, până când am reușit să obținem certificatul. Colegul meu mi-a spus că ceea ce făcusem în dimineața aceea a fost un factor decisiv în declanșarea procesului de schimbare în atitudinea sa față de mine.

Azi, multe biserici urmează un model colectiv de operare, cu un accent greu pus pe program și pe scopurile bisericii. Descrierile slujbei liderilor au devenit orientate spre îndatorire și nu spre hrană spirituală. Titlul unei cărți recente scrise de Glenn Wagner pe această problemă, subliniază criza din fața noastră: *Escape from Church, Inc.: The Return of the Pastor-Shepherd* [Eliberarea din Biserica instituționalizată: întoarcerea liderului cu inimă de păstor].¹

Ideea unui lider căruia îi pasă, care-i învață pe alții și îi hrănește pe oameni, nu mai este la modă. Îndatorirea aceasta pare să fie prea stânjenitoare în această eră de specializare. Predicatorii nu doresc să treacă prin frustrarea de a petrece ore lungi vizitându-i pe cei aflați în grija lor și ajutându-i în problemele lor – există experți care să facă acest lucru. În definitiv, avem consilieri profesioniști și alți experți care să-i ajute pe oameni în problemele și în nevoile lor. Pastorii cu vizitarea se ocupă de vizitele pastorale. Predicatorii se concentrează asupra predicării.

Totuși, acest model face prea puține pentru a stimula adevărata dedicare. Deoarece accentul este pus pe programe și pe servicii oferite consumatorului, oamenii vor schimba bisericile potrivit cu ceea ce o biserică are să le ofere. Ei s-au alăturat unei anumite biserici pentru că aceasta a oferit anumite lucruri. Dar când simt că lucrul de care au nevoie într-un nou stadiu din viața lor este mai bine asigurat de o altă biserică, ei se vor muta la biserica aceea.

De fapt, când are loc specializarea extremă, proclamarea bisericii va duce lipsă de un discernământ pătrunzător care va ajuta cu adevărat la producerea schimbării în oameni. Predicarea bună cere o cercetare atentă a Cuvântului și a lumii. Aceasta este ceva ce predicatorii specialiști pot să facă foarte bine. Dar, de asemenea, necesită o experimentare directă a frustrării și a recompensei, a bucuriei și a durerii de a lucra cu oamenii. Fără aceasta, mesajele pot atinge niveluri înalte de excelență tehnică, dar vor avea un nivel scăzut de discernământ convingător. Mari

lideri creștini precum Augustin, Luther, Calvin și Wesley, a căror predicare și ale căror cărți au avut un impact uriaș asupra istoriei bisericii, au petrecut, de asemenea, mult timp lucrând cu indivizii.

Liderii biblici sunt păstori care își iubesc oile și care sunt gata să moară pentru ele. Iar dedicarea lor va stimula dedicarea în oamenii pe care îi conduc.

Capitolul 20

EVITĂ DEDICAREA ȘI ÎNLĂTURĂ SUFERINȚA

Sri Lanka s-a confruntat cu multă durere în ultimii douăzeci și cinci de ani. Am avut un război în nord și în est, o revoluție în sud, un tsunami devastator, câteva inundații și epidemii, și persecuția creștinilor care făceau evanghelizare. Uneori, prietenii mei din străinătate menționau cât de fericiți sunt pentru că ei nu sunt nevoiți să trăiască cu atâta durere. Într-adevăr, ei sunt fericiți, dar, dacă sunt în stare, le spun că durerea mea cea mai mare din ultimii douăzeci și cinci de ani nu este una dintre aceste tragedii care au lovit Sri Lanka. Într-adevăr, a fost teamă, frustrare, tristețe și neliniște. Dar cea mai mare durere a provenit din relații. Este durerea care vine din a fi dedicat oamenilor. Și creștinii se vor confrunta cu aceasta oriunde ar trăi.

Pavel a împărtășit liste lungi cu suferințele sale în epistolele pe care le-a scris. Dar este clar din tonul diferitelor pasaje că durerea lui cea mai mare a venit datorită păcatului, credințelor greșite și respingerii din partea creștinilor în bisericile pe care le-a

ajutat să se formeze. De fapt, listele lui de suferințe au fost date mai ales ca argumente pentru cititorii săi ca să-i accepte credibilitatea fără să-l respingă, pe el și învățătura lui, dat fiind cât de mult a suferit pentru Evanghelie.

Indiferent de națiunea sau cultura în care trăim, dacă suntem dedicați oamenilor, ne vom confrunta cu multă durere. Când Pavel s-a confruntat cu respingerea și durerea din partea bisericilor, nu a renunțat, ci a continuat lucrarea lui Dumnezeu încredințată lui. S-a luptat cu ei prin scrisorile sale. Majoritatea dintre aceste scrisori au fost trimise bisericilor care au fost întemeiate de el sau de colegii săi. Din moment ce credincioșii erau copiii lui, este de înțeles că Pavel nu a renunțat la ei când aceștia i s-au împotrivit.

Dar necazul a venit și de la biserica din Ierusalim, care nici măcar nu era responsabilă de convertirea lui. Când oamenii din Ierusalim au încercat să forțeze biserica din Antiohia să insiste asupra tăierii împrejur, Pavel nu a ignorat problema, ci s-a dus la Ierusalim cu creștinii din Antiohia, cu care el și Barnaba aveau o legătură strânsă. Cei doi au parcurs un drum lung și anevoios de cel puțin patru sute de mile până la Ierusalim pentru a rezolva problema. Rezultatul a fost una dintre cele mai semnificative dezvoltări teologice din istoria bisericii, care a ajutat la eliberarea bisericii de iudaismul etnic și i-a deschis drumul spre devenirea unei comunități universale (Faptele apostolilor 15).

Generația noastră ar putea fi numită generația aspirinei, pentru că oamenii au devenit obișnuiți cu amonizarea și evitarea durerii. Această atitudine s-a infiltrat și în abordarea noastră cu privire la lucrare. O modalitate obișnuită prin care se exprimă această stare este că unii creștini nu sunt destul de dedicați față de grupul căruia îi aparțin și nu se apropie prea mult de oamenii din grup. Dacă păstrăm o distanță sănătoasă față de oameni, putem evita multă durere.

De fapt, suntem învățați să ne menținem relațiile la un nivel ușor de mânuit. Există un oarecare adevăr aici. Putem deveni atât

de implicați emoțional în viețile altor oameni, încât problemele lor să ne paralizeze. Cu toate acestea, adevărata dedicare implică investirea în oameni într-o atât de mare măsură, încât să devenim vulnerabili la a fi răniți de ei.

Cultura noastră poate fi numită, de asemenea, o cultură a dispensării. Suntem obișnuiți să scăpăm de lucrurile care nu ne sunt de folos. Repararea lucrurilor stricate este prea costisitoare, așa că, pur și simplu, le aruncăm. Odată, în timp ce călătoream în vest, pregăteam o prelegere despre inevitabilitatea stresului în lucrare. În perioada aceea trei oameni mi-au spus modul în care ei sau altcineva apropiat lor s-au eliberat de situațiile stresante. O persoană a părăsit biserica care se confrunta cu o situație dificilă, iar cealaltă a părăsit o organizație creștină. A treia persoană și-a părăsit partenerul și a fost eliberat de o căsnicie dureroasă. De fiecare dată nu am putut să nu mă întreb dacă nu cumva voia lui Dumnezeu a fost ca ei să stea, în loc să părăsească biserica, organizația sau partenerul.

Trebuie să spun acum că există un anumit stres în lucrarea creștină, care nu este necesar, și că trebuie să învățăm disciplina de a menține bucuria noastră în Domnul chiar și atunci când întâmpinăm greutăți în lucrare. Și, într-adevăr, există anumite situații pe care trebuie să le părăsim, crezând că Dumnezeu are planuri pentru noi de a ne implica în altă parte. Uneori, această părăsire este însoțită de multă durere, în special la început. Chiar și Pavel și Barnaba s-au despărțit după câțiva ani de parteneriat plin de roadă. Și, deși aparent au avut o relație caldă de prietenie mai târziu (1 Corinteni 9:6), separarea a fost una neplăcută (Faptele apostolilor 15:36–41).

Pavel a descris stresul dedicării în felul următor: „Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile. Cine este slab, și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard?” (2 Corinteni 11:28–29). Pavel s-a apropiat de slujirea creștină cu o atitudine de generozitate, care l-a lăsat foarte vulnerabil la durere. Putem simți durerea lui atunci când le-a

spus corintenilor: „Am dat drumul gurii față de voi, corintenilor! Ni s-a lărgit inima. Voi nu sunteți la strâmtoare în noi; dar inima voastră s-a strâns pentru noi. Faceți-ne și voi la fel: vă vorbesc ca unor copii ai mei – lărgiți-vă și voi!” (2 Corinteni 6:11–13). Vedem, de asemenea, această vulnerabilitate când Pavel le-a spus galatenilor: „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi! O, cum aș vrea să fiu acum de față la voi, și să-mi schimb glasul; căci nu știu ce să mai cred!” (Galateni 4:19–20).

Iată câteva modalități prin care putem evita durerea care își are originea în dedicare:

- Când membrii comit păcate serioase, îi lăsăm, pur și simplu, să ne părăsească fără să trecem prin procesul anevoios și dureros al disciplinării, vindecării și restaurării.
- Când avem probleme în grupul în care suntem implicați, plecăm și ne alăturăm unui alt grup, fără să ne confruntăm cu problemele și fără să perseverăm până când se ajunge la o soluție.
- Când oamenii pun la îndoială direcția pe care o luăm, îi putem încuraja să plece și să meargă într-un loc în care se simt mult mai confortabil, fără să trecem prin procesul dureros de a ne lupta serios cu obiecțiile lor.
- Când suntem răniți sau supărați de ceea ce a făcut altcineva, o trecem cu vederea, fără să ne confruntăm cu persoana și să ajungem la o soluție.
- Când cineva din grupul nostru mic are o problemă serioasă, îi spunem că nu o putem ajuta pentru că nu avem timpul, energia sau resursele pentru a putea face acest lucru. (Uneori nu ar trebui să-i ajutăm pe unii oameni pentru binele lor propriu. Dar, de obicei, îi vom ajuta, iar un asemenea ajutor ar putea fi chiar costisitor, rezultând în golirea sau epuizarea propriilor noastre resurse).

- Când oamenii ne părăsesc în mod neplăcut, îi lăsăm să plece fără să le oferim oportunitatea de a vorbi despre durerile lor. (Cred că întrevederile înainte de plecare sunt foarte importante când o persoană pleacă în mod neplăcut. Dacă acea persoană este capabilă să-și exprime mânia, există o șansă mai mare ca ea să-și lase durerea deoparte și să înceapă din nou într-un alt loc. Dacă nu se realizează acest lucru, ei vor purta o povară inutilă pentru multă vreme, care ar putea împiedica creșterea spre vindecare după durere. Este dificil pentru lideri să asculte cum persoana care pleacă își exprimă mânia. Dar persoana aceea este cea mai vulnerabilă atunci când el sau ea trebuie să își găsească un loc nou. Ascultarea mâniei este minimul pe care îl putem face ca să ajutăm persoana în cauză să-și rezidească viața după despărțirea dureroasă).
- Chemarea noastră de la YFC în Sri Lanka este să mergem la tinerii care nu fac parte dintr-o biserică. Dar atitudinile actuale și posibila legislație împotriva convertirii vor îngreuna aceasta, pentru că evanghelizarea tinerilor este considerată o victimizare lipsită de etică a minților vulnerabile. Ar fi ușor pentru noi să ne schimbăm concentrarea înspre instruirea creștinilor pentru evanghelizarea tineretului. Pe lângă faptul că ar fi o modalitate mai sigură de a face lucrarea, aceasta ne-ar face mult mai vizibili pentru creștini și ar rezulta în strângerea de mai multe fonduri pentru lucrarea noastră. Dar trebuie să ne ținem de dedicarea noastră față de tineretul neatins încă de Evanghelie.

Mulți creștini, când se gândesc la crucea pe care trebuie să o poarte, ei vorbesc doar de lucruri precum persecuția, lipsa de popularitate și discriminarea cu care se confruntă datorită principiilor lor. Ei nu includ lucrurile care provin din a fi dedicați oamenilor, cum ar fi epuizarea care vine din ajutorarea acestora

chiar dacă suntem ocupați și durerea de a continua să-i iubim chiar și atunci când ne rănesc.

Dedicarea față de oameni va aduce durere creștinilor din toate națiunile și culturile. Desigur că această meditație ar fi incompletă dacă nu aș spune că bucuria Domnului care este mai mare decât durerea este cea care ne dă tăria să îndurăm durerea. Vom vedea în meditația următoare că dedicarea produce nu doar durere, ci și bucurie.

Capitolul 21

DEDICAREA ȘI VIAȚA PLINĂ DE BUCURIE

Am lucrat pentru organizația Youth for Christ cu normă întreagă timp de treizeci și unu de ani, iar înainte am făcut parte din acea familie ca voluntar alți zece ani. Pot spune că cea mai mare durere din viața mea a venit de la YFC. Dar pot spune, de asemenea, că unele dintre cele mai mari bucurii din viața mea au venit prin YFC. Cele mai mari bucurii, desigur, își au originea în relația mea cu Dumnezeu și apoi cu soția și cu copiii mei. Dar YFC vine din urmă ca o mare sursă de bucurie!

Am menționat mai devreme despre experiența unei prelegeri la o conferință, când prima prelegere de dimineață nu a ieșit bine. Trebuia să vorbesc din nou a doua zi dimineața și m-am dus în camera mea extrem de tulburat. Am vorbit cu soția mea la telefon și i-am spus să le ceară oamenilor să se roage în timp ce mă luptam cu Domnul în nopțe. În noaptea aceea am primit un mesaj ciudat pe telefonul mobil despre rugăciune de la un lucrător tânăr din conducerea YFC de care sunt responsabil în

cea ce privește grija pastorală. Când am plecat acasă, colegul acela mi-a spus că s-a trezit în toiul nopții cu un imbold adânc de a se ruga pentru mine. A simțit că mă aflam în necaz – el s-a gândit că mă confruntam cu o ispită sexuală severă – așa că s-a rugat pentru mine cu toată convingerea.

Prelegerea mea din dimineața următoare a mers bine. Dar ceea ce îmi aduce o bucurie mai mare este faptul că acel coleg s-a sculat în timpul nopții să se roage pentru mine. Astfel de bucurii fac mai mult decât să compenseze durerea dedicării. Uneori, situațiile dureroase persistă mai mult timp. Dar dedicarea ne determină să perseverăm fără să renunțăm. Mi-am scris demisia pe hârtie de câteva ori și de mai multe ori în mintea mea. Dar nu am avut niciodată libertatea să prezint scrisoarea, pentru că nu puteam scăpa de faptul că Dumnezeu m-a chemat să stau cu acest grup și că trebuie să continui până când știu sigur că este voia lui Dumnezeu să plec.

În mod întâmplător, anul acesta, unul dintre cele mai grele aspecte ale durerii mele la YFC a fost că provocările au fost atât de mari, încât nu am avut timp suficient pentru studiu, așa cum ar fi trebuit ca profesor de Biblie. Studiul pe care l-am făcut a fost, de asemenea, făcut cu un anumit preț în mijlocul unei epuizări severe. Dar știu că rugăciunea este cel mai mare mod de pregătire a predării Bibliei. Întâmplarea pe care tocmai am relatat-o arată că YFC mi-a dat marele dar de a se ruga pentru mine, chiar dacă a trebuit să mă lupt să găsesc timp pentru celălalt aspect al pregătirii – studiul.

Pentru mine, 2 Corinteni conține cea mai extraordinară și entuziastă afirmație scrisă vreodată despre slava lucrării creștine. Dar cadrul pentru exprimările bucuriei desăvârșite în lucrare ale lui Pavel este unul de aspră durere. Pavel a suferit profund datorită respingerii cu care s-a confruntat în Corint. Dorința puternică de ști modul în care au răspuns oamenii la scrisoarea pe care le-a trimis-o este exprimată în nerăbdarea lui de a-l vedea pe Tit, care a dus scrisoarea în Corint. Iată cum o descrie el: „Când am ajuns

la Troa pentru Evanghelia lui Hristos, măcar că mi se deschisese acolo o ușă în Domnul, n-am avut liniște în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit; de aceea mi-am luat ziua bună de la frați, și am plecat în Macedonia” (2 Corinteni 2:12–13).

Da, Tit a venit cu vești bune. Dar Pavel nu menționează acest lucru aici; el doar izbucnește într-o reflecție a slavei lucrării. Iată cum a început: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării” (2 Corinteni 2:14–15). Această reflecție continuă de la 2 Corinteni 2:14 până la 2 Corinteni 7:1. În 2 Corinteni 7:2–5 el menționează dragostea lui față de corinteni și bucuria care vine odată cu bucuria:

Înțelegeți-ne bine! N-am nedreptățit pe nimeni, n-am vătămat pe nimeni, n-am înșelat pe nimeni. Nu spun aceste lucruri ca să vă osândesc, căci am spus mai înainte că sunteți în inimile noastre pe viață și pe moarte. Am o mare încredere în voi. Am tot dreptul să mă laud cu voi. Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre. Căci și după venirea noastră în Macedonia, trupul nostru n-a avut nicio odihnă. Am fost necăjiți în toate chipurile: de afară lupte, dinlăuntru temeri.

Numai după toate acestea găsim răspunsul la întrebările lui Pavel despre veștile aduse de Tit în ceea ce privește reacția corintenilor la scrisoarea sa: „Dar Dumnezeu, care mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit. Și nu numai prin venirea lui, ci și prin mângâierea cu care a fost mângâiat și el de voi. El ne-a istorisit despre dorința voastră arzătoare, despre lacrimile voastre, despre râvna voastră pentru mine, așa că bucuria mea a fost și mai mare” (2 Corinteni 7:6–7).

A doua epistolă către Corinteni este un bun exemplu de bucurie profundă care vine asupra noastră când suntem cu adevărat

dedicați oamenilor. Da, este și durere adâncă. Dar bucuria compensează acest lucru. Iar cei care nu au bucuria dedicării profunde sunt împovărați, pentru că sunt lipsiți de una dintre cele mai mărețe plăceri ale vieții.

Aceasta este bucuria căsătoriei – să știm că ne iubim partenerii în ciuda tuturor lucrurilor care ne enervează la ei. Există o siguranță, un sentiment că ești iubit, o libertate de a ne oferi pe noi înșine emoțional, fizic și sexual, acelei persoane căreia îi suntem dedicați pe viață. Acesta este motivul pentru care dedicarea pe viață reprezintă cheia unei vieți sexuale cu adevărat fericite.

H. Norman Wright, în cartea sa *Premarital Counseling* [Consiliere premaritală], vorbește despre un cuplu care a venit într-o zi la consiliere premaritală, iar tânăra domnișoară era cu adevărat fericită. El a întrebat-o de ce este atât de fericită. Ea a spus că, în urmă cu trei zile, logodnicul ei s-a purtat într-un mod mizerabil. A fost încăpățânat, îndărătnic, indispus. A fost cu adevărat un bătăran. Dar, a spus ea, în ciuda tuturor, avea convingerea fermă că îl iubea cu adevărat. Ea a spus: „A fost atât de clar pentru mine să realizez că și în perioadele în care putea fi foarte dezagreabil, și s-ar putea să nu îmi placă tot ceea ce face, totuși așa avea această convingere a dragostei.”¹ Aceasta i-a adus mare bucurie.

De curând am primit un e-mail despre un bărbat care se ducea în fiecare zi să ia micul dejun cu soția sa care era internată într-un sanatoriu particular cu boala Alzheimer. Într-o zi, de dimineață, a avut programare la un doctor. Doctorul a simțit că bărbatul se cam grăbea și l-a întrebat despre aceasta. Când bărbatul a spus că trebuia să meargă să ia micul dejun cu soția sa, doctorul a spus că ar trebui să se grăbească și să încheie întvederea. Bărbatul a spus că este în regulă dacă întârzie, din moment ce soția sa nu l-a recunoscut timp de cinci ani. Doctorul a întrebat: „Încă te duci în fiecare dimineață chiar dacă ea nu știe cine ești?” Bărbatul în vârstă a zâmbit și a spus: „Ea nu mă știe, dar eu încă știu cine este ea!”

Există ceva frumos despre o astfel de dedicare. În mijlocul suferinței datorate unei soții care nu poate reacționa, există bucuria de a o iubi până la capăt.

Relațiile dispensabile care caracterizează societatea de azi i-au lăsat pe oameni cu foarte multă nesiguranță. Ei se tem să se dăruiască în relații datorită fricii că acestea nu vor dura și că despărțirea va fi insuportabil de dureroasă. În timp ce noi, creștinii, avem, de asemenea, astfel de temeri, asemenea temeri nu ne vor paraliza, pentru că noi știm că cea mai importantă relație din viața noastră este cu Păstorul cel Bun, care ne-a iubit suficient încât să moară pentru noi. Da, și noi ne vom confrunta cu angajați care vor fugi când avem nevoie de ei. Dar întotdeauna avem dragostea și grija Păstorului cel Bun al sufletelor noastre.

Cu această siguranță putem să ne asumăm riscul de a ne dedica pe noi înșine oamenilor și instituțiilor. Ce adiere de aer proaspăt va fi aceasta într-o lume de relații dispensabile! Ne va ajuta să restaurăm bucuria și siguranța dedicării în lumea de azi. Va fi, de asemenea, o cheie în vederea opririi epidemiei divorțului care a lovit lumea noastră. Pe măsură ce arătăm oamenilor slava unei dedicări care costă și pe măsură ce o aplicăm la vocația noastră, la viața de biserică, la prietenii, putem ajuta la revenirea unei culturi caracterizate de dedicare în rândul creștinilor. Odată ce aceasta va fi prezentă, oamenii vor învăța să o aplice și la viața de căsătorie.

Partea a patra

SLUJITORI AI BISERICII

*Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia,
pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc
Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă
din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,
căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este
bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume:
Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi,
și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea,
ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus.
Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui,
care lucrează cu tărie în mine.*

COLOSENI 1:25-29

Capitolul 22

LUCRĂTORI ȘI ISPRAVNICI

Scriu aceste lucruri la cinci zile după ce m-am întors de la Marea Convenție cu privire la misiune a studenților din Urbana, Statele Unite, unde am avut patru expuneri biblice. Tranziția de la a fi vorbitor la a fi lider este una dificilă. Ca vorbitor sunt ca o celebritate, exercitându-mi darul învățaturii și făcând munca ce îmi place. Ca lider, sunt un slujitor al organizației Youth for Christ, pentru care lucrez, și un slujitor al familiei mele. Ca slujitor, trebuie să le fiu devotat în slujire cât de bine pot. Nevoile lor nu se nasc în funcție de confortul meu. Trebuie să lupt să găsesc timp să studiez și să scriu. De fapt, acest paragraf a fost scris la ora 22:45, din hotărârea sinceră de a începe acest capitol înainte să merg la culcare, chiar dacă îl încep cu o zi și jumătate mai târziu decât am planificat.

Așa cum spuneam, trecerea de la a fi vorbitor la a fi lider a fost una dificilă. M-am simțit mai degrabă descurajat față de incapacitatea mea de a găsi timp ca azi să studiez și să scriu. Am hotărât să-mi schimb tiparul de studiu devoțional obișnuit și am citit la

timpul meu devoțional o carte intitulată *Full Service: Moving from Self-Serve Christianity to Total Servanthood* [Slujirea deplină: trecând de la creștinismul bazat pe slujire personală la slujirea totală], scrisă de psihologul și pastorul Siang-Yang Tan.¹ Dumnezeu mi-a vorbit cu putere prin cartea aceea. Dr. Tan descrie cum a fost influențată biserica de modelele seculare de administrație și de conducere, și multe dintre ele sunt foarte utile. Dar el spune că un domeniu în care ne diferențiem considerabil este înțelegerea măreției. În Biblie măreția este slujire. Să fii mare înseamnă să-i slujești pe Dumnezeu și pe poporul Său. Desigur că teologia mea, exprimată în prima parte a acestei cărți, mă învață, de asemenea, că ceea ce acum privesc ca și încercare, mai târziu se va dovedi că a produs ceva bun. Deci nu am niciun motiv să fiu descurajat.

În pasajul nostru din Coloseni, după ce a spus că suferă pentru Biserică, Pavel descrie relația sa cu biserica prin următoarele cuvinte: „Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu” (Coloseni 1:25). Cuvântul grecesc pe care traducerea English Standard Version îl traduce ca „lucrător” este *diakonos*, de la care avem cuvântul englezesc *deacon* [în românește *diacon*]. Traducerea New International Version îl exprimă ca „slujitor”, care, cred eu, transmite sensul mai precis. Acest cuvânt înseamnă „în general, cineva care este ocupat cu ceva într-o manieră în care este asistentul cuiva”.² A ajuns să aibă sensul de „slujitor; ajutor, lucrător; diacon”.³ A fost deseori folosit pentru cineva care slujește la masă. În esență, Pavel a folosit acest cuvânt să spună că era devotat bunăstării Bisericii.

În altă parte, Pavel folosește un cuvânt și mai puternic, *doulos*, care înseamnă „sclav” sau „rob”, pentru a descrie devotarea sa față de biserică. El spune: „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii [*doulos*] voștri, pentru Isus” (2 Corinteni 4:5). Și: „Căci, măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul [*edoulosa*, „m-am înrobit”] tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți” (1 Corinteni 9:19).

După ce s-a descris pe sine ca un „lucrător” al Bisericii, Pavel spune că această lucrare este făcută „după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi” (Coloseni 1:25). Cuvântul tradus „isprăvnicie” (NIV: „împuternicire”) „indica responsabilitatea, autoritatea și obligația dată unui sclav de-al casei”.⁴ Acest termen nu doar că ne reamintește de slujirea noastră, ci, de asemenea, prezintă această lucrare „atât ca un mare privilegiu, cât și ca o însărcinare sacră”.⁵

Avem suficiente dovezi în Biblie să credem că toți creștinii au o anumită chemare sau isprăvnicie încredințată lor de Dumnezeu. S-ar putea ca lucrarea să fie grea, dar noi suntem mesagerii speciali ai Regelui Regilor, sau, așa cum spunea Pavel, noi suntem ambasadorii lui Cristos (2 Corinteni 5:20). Acest adevăr m-a izbit cu multă putere când a trebuit să scriu o scrisoare ambasadorului britanic despre o problemă pe care am avut-o cu datele unei vize pe care am primit-o pentru Marea Britanie. M-am adresat lui cu cuvintele: „Excelența Voastră”. Cam în perioada aceea pregăteam un mesaj despre pasajul în care Pavel se numește pe sine ambasadorul lui Cristos. Mă gândeam: „Iată-mă aici numindu-l pe ambasadorul Reginei Angliei «Excelența Voastră». Iar eu sunt un ambasador al Regelui Reginei Angliei.” Cu adevărat un gând tulburător!

Îndatorirea specifică încredințată lui Pavel este „să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu” (Coloseni 1:25). Aceasta reprezintă o mare provocare în această eră postmodernă în care oamenii nu sunt foarte entuziaști față de adevărul obiectiv. Este în afara scopului acestei cărți să intrăm într-o discuție în această privință. Dați-mi voie să prezint în mod simplu cele nouă fațete ale îndatoririi cu care ne confruntăm. Aceasta este o îndatorire cu care se confruntă toți cei cărora li s-a încredințat educarea creștină – părinți, învățători de școală duminicală, lideri de grupuri mici, pastori. Trebuie să ne asigurăm că noi comunicăm Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod care este

- precis
- convingător

- inteligibil
- relevant
- atractiv
- memorabil
- practic
- cuprinzător
- sub ungera Duhului Sfânt.

Deci, ca lucrători, robi și ispravnici, privilegiul nostru și ambiția noastră este de a-i sluji pe oamenii la care ne-a chemat Dumnezeu. Dar facem acest lucru crezând că binele lui Dumnezeu pentru acești oameni se va potrivi cu ceea ce este cel mai bine pentru noi. S-ar putea să nu credem întotdeauna că este cel mai bine pentru noi. Am descoperit că deseori trebuie să-mi schimb planurile personale și să renunț la preferințele mele datorită nevoilor oamenilor cărora le slujesc. Și, totuși, peste câțiva ani, văd întotdeauna că, în ciuda a ceea ce apărea ca un mare sacrificiu, era lucrul cel mai bun și pentru mine.

În cartea noastră, *Jesus Driven Ministry* [Lucrarea condusă de Isus], am explicat ce înseamnă slujirea pentru un soț, folosind Efeseni 5:25 („Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea”). Am scris:

*Majoritatea soțiilor vor spune: „Chiar nu vreau ca soțul meu să moară pentru mine. Doar cere-i să vorbească cu mine! Vine acasă de la serviciu obosit și atât de indispus încât nici nu-și deschide gura. Chiar se enervează când încerc să vorbesc cu el.” Soțul acela este obosit din punct de vedere fizic și epuizat din punct de vedere emoțional după o zi grea la serviciu, iar ultimul lucru pe care dorește să-l facă este să vorbească. Dar, pentru că își iubește soția, el moare față de înclinația sa de a rămâne tăcut și vorbește cu ea. Pentru el, în momentul acela, vorbirea este un fel de moarte!*⁶

Din păcate, învățătura noastră strâmbă cu privire la daruri a rezultat în multe supra-specializări, mai ales în vest. Așa cum am spus mai devreme, unii oameni își petrec mare parte din timpul

lor exercitându-și darurile lor primare. Deci, un predicator remarcabil s-ar putea să nu petreacă prea mult timp vizitându-i pe membrii bisericii și preocupându-se de liderii din biserica lui. Rezultatul unei astfel de specializări este o mare cantitate de randament de calitate din partea acestei persoane. Dar impactul acestei persoane poate fi unul mai scăzut decât cel așteptat. Pentru a avea impact asupra oamenilor avem nevoie de mai mult decât excelență tehnică. Avem nevoie de frustrare producătoare de profunzime, care vine dintr-un stil de viață personalizat trăit printre oamenii cărora le slujim. Ar trebui să ne folosim darurile provenite dintr-un stil de viață caracterizat de preocupare pentru oameni. Ar trebui să facem puțin din multe lucruri și, de asemenea, să încercăm să acordăm timp pentru a lucra în domeniile în care suntem dotați.

Acest lucru este adevărat și pentru alte profesii. Azi, în domeniul informațiilor, are loc multă acumulare de informație prin controlul electronic și al cercetării. Dar, de multe ori concluziile la care se ajunge apar fără beneficiul de a fi în contact apropiat cu oamenii. Rezultatul poate fi sub forma unor erori strategice majore. Deciziile sunt luate fără să se ia în seamă pe deplin factorii culturali care afectează dispoziția oamenilor. Pentru a cunoaște aceste lucruri, e nevoie să ne apropiem de oameni.

Cei care au avut un impact însemnat asupra istoriei bisericii au fost lideri care au scris dintr-o implicare activă în lucrarea cu oamenii. Augustin a intrat în lucrarea pastorală împotriva voinței lui, pentru că i-a spulberat visul unei vieți liniștite de studiu, rugăciune, predare și scriere. Martin Luther, John Calvin, Jonathan Edwards și John Wesley au fost, ca și Pavel, activi în lucrarea cu oamenii.

Întotdeauna l-am considerat pe Calvin ca fiind un cărturar excelent, dar am fost surprins când am citit despre el următoarele: „S-a lipsit de somn. Casa lui a fost mereu deschisă pentru oricine căuta sfaturi. A fost în contact permanent cu toate problemele bisericii și ale statului. I-a vizitat pe cei bolnavi și pe cei indiferenți

și cunoștea aproape fiecare cetățean.”⁷ Calvin a scris odată: „De la sosirea mea aici, îmi amintesc că am avut doar două ore în care nu a venit nimeni să mă deranjeze.”⁸

Am aflat că mulți oameni care s-au întors în Sri Lanka după studii avansate nu sunt pregătiți pentru frustrarea de a fi slujitori ai unor oameni care se confruntă cu lupte interioare. Ei vin să caute cel mai convenabil post. Ei nu sunt gata să moară; nu sunt pregătiți pentru frustrarea pe care o vor întâlni cu siguranță. Înțelegerea lor cu privire la împlinire este una lumească și este privită ca fiind modul în care pot să-și folosească cel mai bine abilitățile și talentele, în loc să se gândească la cel mai bun mod în care să fie slujitori ai lui Dumnezeu și ai oamenilor.

Unii pleacă după un timp. Alții devin consultanți care își împărtășesc expertiza oamenilor, fără să o aplice prin prisma implicării personale într-un grup de oameni. Totuși, alții își încep propria organizație în care pot să-și modeleze propria descriere a slujbei potrivit propriilor lor dorințe. Tuturor le lipsește un impact profund asupra oamenilor.

Nu există scăpare. Nu putem fi eficienți în lucrare dacă nu suntem gata să fim slujitori.

Capitolul 23

SLUJIREA IZVORĂȘTE DIN HAR

În timp ce majoritatea oamenilor recunosc valoarea slujirii, știm, de asemenea, că mulți slujitori recunoscuți ca exemple de slujire sunt foarte nefericiți în poziția lor. Muncesc din greu, dar sunt furioși înlăuntrul lor. Par să fie foarte smeriți, dar uneori sentimentele interioare reale ies la suprafață și sunt exprimate sub forma unei explozii de mânie. Cred că motivul major pentru această situație este că slujirea lor nu izvorăște din har. Dați-mi voie să descriu trei exprimări lipsite de har ale slujirii și să explic modul în care harul ne poate ajuta să evităm astfel de atitudini.

RESENTIMENTUL

Multe persoane implicate în a sluji altora se luptă cu resentimentul pentru că simt că au fost exploatați. Muncesc din greu, dar nu obțin nicio recunoaștere. Oamenii par să îi considere ca pe ceva ce li se cuvine. Oamenii proeminenți își continuă viețile lor ocupate, folosindu-se de acești lucrători credincioși, fără să le recunoască marea lor contribuție, deși ei slujesc din umbră.

Câteodată îi muștră aspru dacă apar obstacole în calea lor către proeminență. Acești slujitori credincioși se simt apoi exploatați și foarte subestimați.

Primul lucru pe care trebuie să-l spunem este că slujirea cu credincioșie din spatele scenei este foarte importantă în accepțiunea lui Dumnezeu a valorilor, iar dacă oamenii proeminenți acționează ca și cum n-ar recunoaște acest lucru, acești oameni proeminenți se înșală. Lucrarea lipsită de proeminență este greu de realizat, mai ales în societatea noastră orientată spre marketing și spre presă, în care aparența este atât de importantă. Cei care nu apar în public se pot simți lipsiți de importanță, iar liderii trebuie să facă totul pentru a se asigura că sunt recunoscuți cum se cuvine.

Totuși, vorbind din punct de vedere biblic, tot ceea ce facem pentru Dumnezeu ne este dat să facem datorită îndurării Sale (2 Corinteni 4:1). Nu merităm marea cinste de a fi slujitori în lucrarea marelui Dumnezeu al cerului. Viețile noastre sunt în așa fel încât suntem necalificați dincolo de orice speranță pentru fiecare responsabilitate care ne este dată. Prin urmare, totul este un bonus. Când realizăm acest lucru, suntem mulțumitori că Dumnezeu a ales să ne folosească pe noi, reducând astfel simțitor dezamăgirea de a nu fi recunoscuți. Astfel de dezamăgire este firească pentru că suntem oameni. Dar, când ne adresăm dezamăgirii noastre având cunoștința că tot ceea ce facem este un bonus, ne dăm seama că nu avem un motiv legitim pentru a fi supărați.

Vorbind despre lucrarea sa de predicare, Pavel a spus: „Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia, pe care o vestesc, și să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelie” (1 Corinteni 9:18). Răsplata este privilegiul de a fi în stare să predice fără să primească o altă răsplată lumească. Lucrarea lui Dumnezeu este atât de măreață, încât chiar și faptul de a fi capabil să fii implicat în ea, fără să iei vreo plată (și aceasta spune Pavel aici), este o onoare mare, pe care, în realitate, nu o merităm. Robert Murray M'Cheyne citează pe cineva pe care el îl numește

Henry (Matthew Henry?) ca spunând: „Aș cerși șase zile, ca să mi se permită să predic în cea de-a șaptea.”¹

Întreaga noastră slujire este o revărsare a harului. Lucrul important nu este ceea ce facem pentru Dumnezeu, ci ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Aceasta este cheia către o viață de bucurie. Am face bine dacă am sărbători în permanență harul fără să ne uităm să vedem dacă slujirea noastră a fost recunoscută sau nu.

Fratele mai mare al fiului risipitor nu știa acest lucru. A fost furios față de harul arătat fratelui său care s-a întors. El s-a plâns tatălui său: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei” (Luca 15:29). „Îți slujesc ca un rob (*douleuō*)” literal înseamnă „am muncit ca un sclav”. Folosind cuvintele lui Pavel, el avea mai degrabă „un duh de robie” decât „un duh de înfiere, ca fii” (Romani 8:15, ESV).

Va dura o viață întreagă să înțelegem gloria a ceea ce înseamnă să fim adoptați ca fii și fiice ai lui Dumnezeu. Dar, pe măsură ce realizăm acest lucru din ce în ce mai mult, crește bucuria noastră tot mai mult. Ne dăm seama că Dumnezeu a fost atât de bun cu noi, încât, în loc să socotim prețul slujirii noastre, ne vom concentra asupra bucuriei noastre față de minunățiile harului.

RĂNIREA

Următorul mare motiv pentru slujitorii nefericiți este răutatea și insensibilitatea oamenilor. Când suntem implicați în orice fel de lucrare, vom suferi. Dacă lucrarea implică presiune și oamenii sunt tensionați, ei se vor năpusti asupra noastră. Mai rău decât aceasta este faptul că alții ne vor folosi pentru a-și atinge propriile scopuri și apoi ne vor înlătura când nu mai suntem de folos. Unii ne vor răni datorită geloziei sau iritării. Dacă ne concentrăm asupra durerii primite după toată munca grea, din nou vom deveni oameni plini de amărăciune și nefericiți.

Dar Biblia spune foarte clar că „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20). Oamenii pot

fi răi, dar dragostea lui Dumnezeu față de noi este mai mare decât toată răutatea umană. Pavel spune: „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Romani 5:5). Cuvântul tradus prin „turnat” poate dezvălui ideea de revărsare a dragostei lui Dumnezeu într-un potop. Cea mai prețioasă comoară din viața noastră este această dragoste divină, și ea este mai mare decât toată răutatea din lume. De aceea, nu trebuie să le dăm oamenilor răi onoarea de a ne fura bucuria. Aceasta este o cinste nemeritată de ei.

Cei care au gustat bucuria lui Dumnezeu, care vine prin revărsarea dragostei Sale, se vor lupta pentru acea bucurie când vor fi răniți. Așa cum am văzut mai devreme, bătălia noastră cu Dumnezeu s-ar putea să implice tânguire și suspine. Dar, în final, dragostea strălucește pe măsură ce Dumnezeu ne mângâie și pe măsură ce permitem ca dragostea Lui să fie mai influentă în determinarea atitudinilor noastre decât răutatea oamenilor.

Acesta este motivul pentru care este atât de important să lăsăm ca harul să vindece sentimentele care au fost rănite de acțiunile oamenilor. S-ar putea să avem nevoie de ajutor pentru înfruntarea realităților dureroase ale acțiunilor oamenilor. Dar trebuie să perseverăm până când putem spune că dragostea lui Dumnezeu ne vindecă și transformă acest rău în ceva bun.

OBOSEALA

Una dintre cele mai obișnuite experiențe ale oamenilor cu un duh de slujire este oboseala. În sine, aceasta nu este neapărat greșită, și vom discuta despre aceasta în capitolul 28. Știm că Isus a fost deseori extenuat. Dar, dacă ajungem în punctul în care suntem atât de epuizați, încât nu mai avem energie să-i slujim pe ceilalți, situația este serioasă și are nevoie de remediu. Cheia este să acționăm bazați pe dragostea lui Dumnezeu și nu pe energia noastră: „Noi Îl iubim pe El pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19). Vorbind despre lucrarea sa, Pavel spune: „Căci dragostea lui Hristos ne strânge” (2 Corinteni 5:14). Acest „verb implică

presiunea care limitează, restricționează, precum și controlează”.² Dragostea lui Cristos – adică harul Lui în noi – este ceea ce ne impulsionează în lucrare.

Cu ani în urmă am citit o afirmație a renumitului predicator britanic baptist, Francis W. Dixon, pe care nu am uitat-o niciodată: „Cel mai greu lucru de făcut este lucrarea lui Dumnezeu prin propria noastră putere.” Oamenii nesiguri nu vor găsi niciodată împlinire în lucrarea lor. Vor lucra și vor lucra și nu vor fi niciodată fericiți cu adevărat, pentru că lucrarea în această lume căzută nu poate fi o sursă de împlinire fundamentală. Astfel de oameni devin candidați de bază la epuizare. Cred că nesiguranța rezultând în munca grea și nu munca grea în sine este cauza eșecului. Prietena mea Susan Pearlman de la organizația Jews for Jesus ne-a spus odată unui grup dintre noi: „Epuizarea are loc atunci când arde fitilul, și nu uleiul.”

Un alt rezultat trist al muncii grele a oamenilor nesiguri este fenomenul de a obține prea multă împlinire dintr-o relație cu o persoană de sex opus, care nu este partenerul acelei persoane. Datorită muncii grele, căminul este neglijat, rezultând în situații nefericite și respingere în cămin. Oamenii nesiguri consideră respingerea greu de suportat. Dar la birou este o altă persoană care acceptă și admiră atât de mult, spre deosebire de partener. Persoana primește prea multă împlinire de la această persoană, iar consecința este o relație amoroasă sau un atașament emoțional nesănătos.

Așa că trebuie să ne asigurăm întotdeauna că există o revărsare liberă a harului în viețile noastre. Nimic nu ajută la aceasta mai mult decât petrecerea unui timp cu Dumnezeu. Pe măsură ce citim Cuvântul Lui și ne rugăm, avem un sentiment minunat că suntem întăriți de Dumnezeu. Realizăm că „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare” (Deuteronomul 33:27). După ce am experimentat acea siguranță, începem să însetăm după ea. Și chiar când pierdem timpul nostru cu Dumnezeu, ne rănește atât de mult,

încât tânjim să avem acest timp din nou, și nu suntem satisfăcuți până când setea noastră nu este satisfăcută. Psalmii descriu această sete după Dumnezeu în rândul celor credincioși (vezi, de exemplu, Psalmii 42:1; 63:1).

Seara trecută am greșit când am pus alarma, și am setat-o să sune seara în loc de dimineața. M-am sculat târziu și m-am grăbit la o întâlnire fără să am timpul devoțional. Seara am putut să petrec, fără grabă, un timp cu Dumnezeu. Soția mea se ruga, de asemenea, la ora aceea. Avusese o zi plină. Amândoi am fost de acord că era atât de înviorător să fii în prezența lui Dumnezeu, departe de distragerile vieților noastre ocupate. Trebuie să mărturisesc că am fost extrem de ispitit să fiu distras. A trebuit să-mi închid telefonul mobil pentru a lupta cu distragerea! Este încă adevărat că „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:31).

Una dintre cele mai periculoase condiții în care poate ajunge un creștin este să-și piardă setea de a fi cu Dumnezeu. Am văzut acest lucru la unii lideri creștini ocupați. Chiar și când au timpul necesar, ei nu-L petrec cu Dumnezeu. Au pierdut gustul de a fi cu Domnul. Sunt prea grăbiți în modul în care își trăiesc viața ca să se oprească și să fie singuri. Mai degrabă și-ar petrece timpul la televizor sau făcând altceva. Putem ieși dintr-o astfel de condiție prin pocăință și dedicare proaspătă. Dar aceasta trebuie considerată o situație serioasă care cere acțiune urgentă.

Nu ar trebui să ne surprindă că mulți din marii creștini care L-au slujit pe Dumnezeu și biserica cu credincioșie au fost, de asemenea, oameni ai rugăciunii. Gândiți-vă la Francisc de Assisi, despre care se știa că petrecea ore întregi în prezența lui Dumnezeu, uneori doar spunând cuvântul „Isus”. În timp ce s-ar putea să nu fim de acord cu anumite părți din teologia călugărilor precum Maica Tereza, știm că slujirea lor măreață a avut în spate ore lungi de practici devoționale. Despre Martin Luther este cunoscută afirmația conform căreia, dacă avea mult de lucru

într-o anumită zi, petrecea timp în plus cu Dumnezeu pentru că avea nevoie de putere pentru a face lucrarea aceea. John Wesley a ținut un program drastic, dar a predicat până când a avut peste optzeci de ani. A fost cunoscut, de asemenea, pentru disciplina sa strictă în ce privește timpul devoțional zilnic. Spre sfârșitul vieții a spus: „Sunt epuizat în lucrare, dar nu epuizat de ea.”

Să ne asigurăm că întreaga noastră slujire izvorăște din har.

Capitolul 24

SUNTEM BOGAȚI!

U ltimele noastre câteva meditații au urmărit îndelung costul slujirii. Această meditație prezintă o binecuvântare bogată legată de lucrarea Evangheliei. Este potrivit să discutăm despre acest lucru aici pentru că nu ar trebui să prezentăm costul slujirii fără să accentuăm încrederea care este însoțită de bucurie și de o răsplată care întrece costul.

MISTERUL

În Coloseni 1:25 Pavel descrie această sarcină ca „să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu”. Apoi el spune ceva despre acest „Cuvânt al lui Dumnezeu” pe care l-a proclamat: „Taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui” (Coloseni 1:26). De obicei ne gândim la taină ca fiind ceva necunoscut sau ceva care poate fi descoperit prin investigație, ca și în romanele de mistere. Atunci când cuvântul grecesc *mustērion* este folosit în Noul Testament înseamnă, de obicei, „ceva care este ascuns sau de nedescoperit prin mijloace

umane, dar care a fost revelat de Dumnezeu".¹ În Efeseni 3:3 Pavel scrie: „Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștința de taina aceasta.” Pe lângă *mustērion*, găsim aici alte două cuvinte semnificative: *apokalupsis*, însemnând „dezvăluind, revelând, revelație”, și *gnōrizō*, însemnând „a face cunoscut”.

În mod clar, Evanghelia este un mesaj pe care lumea are nevoie să-l audă și pe care Dumnezeu ni l-a dat acum printr-o revelație desăvârșită a minții Sale. Pluraliștii religioși spun că adevărul fiecărei religii este descoperit prin experiența umană și căutare. Discuția de mai sus ar fi arătat că, în general, creștinii văd adevărul ca și ceva care nu e descoperit astfel, ci dezvăluit de Dumnezeu. Petru spune în felul următor:

Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.

1 PETRU 1:10-12

Evanghelizarea nu este ușoară în contextul de azi. Dar noi reușim să comunicăm cu convingerea puternică că acesta este mesajul Creatorului către creația Sa și, prin urmare, acesta împlinește cele mai profunde nevoi ale oamenilor și este singura lor speranță. S-ar putea ca ei să nu recunoască acest fapt, dar noi știm că este așa și facem tot ce ne stă în putință ca să-i ajutăm să recunoască. Chiar dacă ei resping mesajul și ne persecută, noi știm că numai acesta poate să împlinească cele mai adânci năzuințe ale inimilor lor.

Faptul că ceea ce proclamăm noi este adevărul lui Dumnezeu mă ajută foarte mult când sunt descurajat sau obosit și nu am chef

să predic. Fără nicio tragere de inimă, îmi deschid notițele și mă uit peste ele, și curând sunt cuprins de realitatea că ceea ce urmează să predic este adevărul. Este glorios de adevărat și e singura speranță pentru oamenii cărora mă adresez. Cel puțin pentru moment descurajarea și oboseala sunt uitate și împărtășesc oamenilor mesajul cu entuziasm.

BOGĂȚIE

Pavel continuă în Coloseni 1 să descrie mai departe misterul: „[Sfinților Lui (Coloseni 1:26)] Dumnezeu a ales să le facă de cunoscut cât de mare este bogăția tainei acesteia între Neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27, ESV). Există aici o referire fugară la taina alegerii. „Dumnezeu a ales să le facă de cunoscut” sfinților această „taină” mare. De ce ne-a ales pe noi? Nu vom cunoaște acest lucru de această parte a cerului. Acesta este un privilegiu glorios care ne-a fost dat. De asemenea, este o responsabilitate copleșitoare.

Observați modul în care se referă Pavel la „bogăția tainei acesteia”. Ideea bogăției Evangheliei apare de cinci ori în Efeseni și în Coloseni (Efeseni 1:18; 3:8, 16; Coloseni 1:27; 2:2). David prezintă Legea ca fiind cu mult mai prețioasă decât aurul – cel mai prețios metal: „[Judecățile Domnului, v. 9] sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat” (Psalmii 19:10). Oamenii pot pierde sensul bogățiilor harului atunci când sunt preocupați de căutarea unor lucruri, precum sănătatea fizică, bogăția pământească și succesul în carieră. Totuși, Evanghelia este mai valoroasă decât toate acestea, pentru că ea împlinește cele mai adânci năzuințe ale inimilor noastre și are cel mai trainic și mai extraordinar plan pentru ceea ce se întâmplă după această viață.

Se spune că a venit un colector de taxe la o casă și i-a cerut stăpânului casei să își enumere posesiunile. Iată răspunsul stăpânului:

Unu, am viață veșnică.
 Doi, am o casă în cer.
 Trei, am pace care întrece orice pricepere.
 Patru, am bucurie de nedescris.
 Cinci, am dragoste divină care nu eșuează niciodată.
 Șase, am o soție credincioasă.
 Șapte, am copii sănătoși, fericiți, ascultători.
 Opt, am prieteni loiali.
 Nouă, am cântări în timpul nopții.
 Zece, am cununa vieții.

Colectorul de taxe și-a închis cartea și a spus: „Domnule, sunteți un om foarte bogat, dar posesiunile dumneavoastră nu sunt supuse taxării.”

Nu trebuie să pierdem din vedere marea bogăție pe care o avem. Uneori, oamenii se lipsesc de această bogăție reală în căutarea lor după bogăția pământească. Nu au timp pe care să-L petreacă cu Dumnezeu. Uneori ei nesocotesc principiile lui Dumnezeu. S-ar putea să reușească în profesiile lor și să urce în vârful scării economice, dar nu vor avea acele lucruri care le aduc satisfacție reală. Isus a spus: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16:26). Cea mai mare bogăție este darul mântuirii și toate cele ce vin odată cu el.

Am auzit creștini spunând că Dumnezeu nu a avut grijă de ei chiar dacă ei I-au fost credincioși. Atitudinea aceasta apare atunci când nu ne dăm seama de bogățiile harului. Dumnezeu ne-a întors – noi ne îndreptam spre iad, și ne-a dat un loc în cer. Și noi spunem că Dumnezeu nu a avut grijă de noi! Aceasta este ca și cum oamenii ar călători spre cer lipsiți de confort, plângându-se că nu au unele dintre lucrurile pe care le au oamenii care călătoresc confortabil spre iad. Călătoria este doar pentru o perioadă scurtă. Ceea ce contează cel mai mult este destinația unde ne vom sfârși călătoria. Dacă pierdem din vedere marile adevăruri ale Evangheliei care ne spun care este cel mai valoros

lucru în viață, putem sfârși simțindu-ne lipsiți pentru că nu avem binecuvântări pământești precum sănătate, confort, bogăție și succes.

Pavel a dorit ca romanii să experimenteze adâncimea bogățiilor în Cristos atunci când a spus: „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde” (Romani 15:13). Bucuria și pacea vin din credință. Trebuie să acceptăm că Dumnezeu este bun și că va avea grijă de noi. Atunci putem experimenta bucuria și pacea. Și chiar dacă lucrurile merg cu adevărat rău, încă putem „fi tari în nădejde” și putem aștepta cu nerăbdare ca Dumnezeu să transforme chiar și situațiile rele în situații bune.

După ce a cercetat Evanghelia și relația acesteia cu Israel, Pavel a exclamat:

O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și, în adevăr, „cine a cunoscut glasul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” Din El, prin El, și pentru El, sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.

ROMANI 11:33–36

După ce a rezumat împrejurările mântuirii lui și a chemării sale la lucrare, Pavel izbucnește: „A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin” (1 Timotei 1:17). Fie ca și noi să fim deprinși să avem sufletele noastre pline de laudă aleasă atunci când ne gândim la bogățiile noastre în Cristos.

Capitolul 25

NĂDEJDEA SLAVEI

În ultima meditație am vorbit despre modul în care Evanghelia, pe care Pavel o numește o taină care ne-a fost revelată, este o mare comoară care ne face oameni bogați (Coloseni 1:26–27a). Imediat după ce afirmă acest lucru, Pavel descrie conținutul tainei: „... și anume Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27b).

Expresia „Hristos în voi” ar putea însemna că Cristos este *printre* creștini sau că Cristos este *în* credincios. Sau ar putea fi o afirmație generală care să includă ambele idei. Indiferent de sensul exact, ceea ce spune Pavel este că prezența lui Cristos influențează totul în viețile noastre. În altă parte Pavel spune: „Căci pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1:21). Ne-am uitat la această idee, folosind termeni diferiți, în partea a doua a acestei cărți.

Un om bătrân locuia în ceea ce se numea „o casă săracă”. Casele sărace erau case pentru oamenii bătrâni și săraci. Era îndoit în două și evident foarte slăbit. Un vizitator al acelei case sărace a remarcat că trebuie să-i fie greu bătrânului să locuiască

acolo. Bătrânul s-a îndreptat și a spus: „Eu nu locuiesc în această casă săracă. Eu locuiesc în Dumnezeu.” Prezența lui Dumnezeu în Cristos influențează tot ceea ce facem și aduce strălucire în viețile noastre.

Pavel explică faptul că prezența lui Cristos cu noi este „nădejdea slavei” (Coloseni 1:27b). Adică, faptul că Cristos este cu noi ne asigură de faptul că într-o zi vom experimenta plinătatea glorioasă a mântuirii noastre.

În altă parte Pavel spune că Duhul Sfânt face această acțiune. Duhul Sfânt este „o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu” (Efeseni 1:14). Folosind o altă metaforă, el spune: „Și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8:23). Ambele aceste versete spun că experimentarea prezenței Duhului Sfânt cu noi reprezintă asigurarea faptului că vom experimenta slava viitoare promisă. Nu este nicio contradicție aici cu textul nostru, căci experimentăm prezența lui Cristos cu noi prin Duhul Sfânt. De fapt, în Biblie, uneori se face referire la Duhul Sfânt ca și la „Duhul lui Hristos” (Romani 8:9; Filipeni 1:19; 1 Petru 1:11).

Deci, din cauză că îl experimentăm pe Isus prin Duhul Sfânt în viața noastră zilnică, știm că vom intra în glorie în cer. E. Stanley Jones (1884–1973) a fost un misionar american în India care a avut un mare impact asupra multor intelectuali din Asia. Într-o carte publicată când avea șaptezeci și nouă de ani, el spune: „Isus Cristos înseamnă pentru mine viața veșnică. Nu o obțin în viața de apoi, ci o am acum în El. Sunt sigur de cer, pentru că sunt sigur de El. Să fii în El înseamnă să fii în cer oriunde te-ai afla. Deci, faptul că trăiesc sau mor, să spunem așa, este, prin comparație, o chestiune neimportantă.”¹

Tema principală pe care doresc să o las cititorului din această meditație este că perspectiva cerului este esențială pentru bucuria noastră, de fapt pentru întreaga noastră viață, aici pe pământ. În cea de-a douăsprezecea meditație, „Rușine și onoare”, am spus

că doctrina judecății ne îndepărtează amărăciunea. Acum afirm că unul dintre aspectele cheie ale experienței zilnice cu Cristos este că ea ne asigură că mergem în cer. Biblia vorbește deseori despre rai și iad, pentru că o înțelegere clară a destinului etern este esențială în determinarea comportamentului și a atitudinilor creștine. Dacă am ști că această viață este ca și o călătorie scurtă care ne duce către reședința noastră permanentă, ambiția noastră ar fi să trăim în prezent în așa fel încât să ne meargă bine în casa noastră eternă. Perspectiva cerului ajută la determinarea ambițiilor noastre.

Dacă privim viața de aici ca pe o reședință temporară, nu vom fi prea întristați de obstacolele temporare. Nici nu vom fi prea întristați când cei răi prosperă prin răutatea lor, în timp ce progresul nostru în societate este împiedicat de refuzul nostru de a încălca principiile biblice. Disconfortul celui neprihănit este ca și disconfortul unei persoane care merge cu un vehicul lipsit de confort într-o scurtă călătorie spre cer. Cel rău poate se afla în drum spre iad într-un vehicul foarte confortabil, dar acel confort nu schimbă destinația teribilă spre care se îndreaptă. În mod similar, ne dăm seama că slujirea costisitoare față de alții nu este atât de costisitoare pe cât pare la început, pentru că aceasta va avea o mare răsplată în cer. Isus a spus: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe prorocii, care au fost înainte de voi” (Matei 5:11–12). Perspectiva cerului ne oferă curajul de a-L urma pe Cristos și devine, de asemenea, un impuls pentru o mare bucurie.

Marea autoare de imnuri Fanny Crosby (1820–1915 – numele ei oficial de căsătorie a fost Frances J. Van Alstyne) este un exemplu bun a ceea ce înseamnă să-L avem pe Cristos în noi ca nădejde a slavei. Când avea șase săptămâni, a avut o răceală ușoară care i-a produs o inflamare a ochilor. Medicul familiei era

plecat din oraș, iar doctorul care a tratat-o i-a dat un medicament greșit, care i-a produs orbirea. S-a căsătorit cu un muzician orb și au avut un copil care a murit când a fost foarte mic. Ea a trăit până la vârsta de nouăzeci și cinci de ani și a scris peste opt mii de imnuri. Imnurile ei au fost caracterizate de bucurie și au accentuat lauda, evidențiată de două dintre cele mai renumite imnuri ale ei: „A Lui Dumnezeu să fie slava” și „Lăudați-L, Lăudați-L”.

Când avea cinzeci și ceva de ani, prietena ei, Phoebe Palmer Knapp a compus o melodie și i-a adus-o. Fanny i-a spus: „Cântă-mi-o.” Doamna Knapp i-a cântat-o și a întrebat-o pe Fanny: „Ce spune?” Ea s-a întors și a văzut-o pe Fanny îngenunchind. Așa că a cântat-o din nou și apoi a treia oară. Fanny a răspuns: „O, ce simțire, Îl am pe Isus” („Blessed assurance, Jesus is mine, în engleză”, n.tr.). La scurt timp după aceasta, ea i-a dat prietenei sale uimite versurile complete ale minunatului imn. Imnul începe cu următoarele cuvinte:

*O, ce simțire, Îl am pe Isus
Asta mă face așa voios,
Că sunt moștean al cerului 'nalt
Și mântuire că am aflat.*

Primele două versuri reflectă afirmația pe care o studiem în această meditație: „Hristos în voi, nădejdea slavei”.

Unul dintre ultimele ei imnuri spune așa:

*Știu că-ntr-o zi cântarea mea
Pe-acest pământ va înceta;
Dar bucuros, în veșnicii,
Pe Domnul meu Îl voi slăvi.
Și față-n față-L voi vedea,
Căci m-a salvat prin jertfa Sa,
Îi voi cânta preafericit,
Prin harul Său m-a mântuit!*

Un lucrător i-a spus odată că era destul de rău că Dumnezeu nu i-a dat darul vederii. Răspunsul ei a fost: „Dacă aș fi putut să

aleg la naștere, aș fi cerut să fiu oarbă... Pentru că, atunci când voi ajunge în cer, prima față pe care o voi vedea va fi fața Celui care a murit pentru mine!"² Poți simți anticiparea plină de bucurie a cerului?

Ar trebui să fie la fel pentru fiecare creștin. Dar, ca să se întâmple așa, trebuie să vorbim despre rai, despre iad și despre judecată. Ar fi o neglijență criminală dacă predicatorii nu ar vorbi despre ele și dacă părinții nu le-ar spune copiilor despre ele. Dacă Duhul Sfânt crede că acesta este un subiect care trebuie menționat deseori în Biblie, înseamnă că este un factor foarte important care ne ajută să ne trăim viața creștină. În lumina acestui lucru, raritatea menționării acesteia în biserică este foarte ciudată.

Cel mai mare lucru cu privire la creștini este Isus. Și experiența noastră în ceea ce-L privește este numai o anticipare a gloriei care ne așteaptă. Fie ca aceste adevăruri să influențeze puternic abordarea noastră în ceea ce privește viața. Fie ca acestea să o facă în mai mare măsură decât păcatul și ipocrizia și corupția lumii. Aceasta este o temă pe care nu vom fi niciodată în stare să o epuizăm. Celui care caută i se va oferi o viață întregă de descoperiri uimitoare. Dar toate acestea sunt doar o umbră a slavei care ne așteaptă și pe care și noi o așteptăm cu un sentiment puternic de dor și de nerăbdare. Fie ca aceste gânduri să ne mângâie în durerea noastră, să ne motiveze la o slujire costisitoare și să fie un motiv permanent de bucurie.

Capitolul 26

ISUS: MESAJUL NOSTRU

Tatăl meu și-a dedicat viața lui Cristos în timp ce era student la universitate, la predica lui E. Stanley Jones (1884–1973), un misionar american în India. S-a spus despre Jones că, indiferent despre ce subiect vorbea, întotdeauna termina cu Isus. Dacă i-am cere lui Pavel să-și rezume mesajul într-un singur cuvânt, cred că ar spune „Isus”. De fapt, aceasta este ceea ce spune după ce Îl prezintă pe Cristos ca fiind nădejdea slavei în Coloseni 1:27: „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus” (Coloseni 1:28).

Sunt multe nevoi urgente la care trebuie să fim atenți. Există nevoi sociale, economice, morale, bisericești și spirituale. Iar slujitorii credincioși ai lui Cristos, care doresc să-L reprezinte pe Cristos în mod adecvat, trebuie să se ocupe de aceste chestiuni în viețile lor și în lucrarea lor. Este nevoie ca ei să predice, să învețe și să-i sfătuiască pe creștini cu privire la aceste chestiuni în așa fel încât să știe cum să răspundă într-o manieră creștină la provocările cu care se confruntă în viață.

Totuși, cheia tuturor lucrurilor este Isus. El este adevărul (Ioan 14:6). Astfel că tot ceea ce facem și gândim este judecat potrivit adevărului care este în Isus. Marele misiolog britanic și fostul misionar din India, arhiepiscopul Leslie Newbigin (1909–1998), a spus: „Isus este pentru credincios sursa din care își derivă înțelegerea totalității experienței și, prin urmare, criteriul după care sunt judecate toate celelalte modalități de înțelegere.”¹ De aceea, trebuie să ne uităm totdeauna întâi la Cristos.

Charles Spurgeon (1834–1892) a fost, probabil, unul dintre cei mai mari predicatori din toate timpurile. Sunt tipărite șaiszeci și trei de volume cu predicile sale. A predicat la Metropolitan Tabernacle timp de peste treizeci de ani. În prima predică ținută la biserica nou construită, el a spus:

Aș propune ca subiectul lucrării acestei case de închinare, atâta vreme cât va ține această platformă, să fie persoana lui Isus Cristos. Nu mi-este rușine niciodată să declar deschis că sunt un calvinist, dar, dacă mi se cere să spun care este crezul meu, cred că trebuie să răspund: „Este Isus Cristos.” Setul doctrinar căruia mă închin și mă încredințez pentru totdeauna, Dumnezeu să mă ajute, este Isus Cristos, care este suma și substanța Evangheliei, care El Însuși este întreaga teologie, întruparea adevărului prețios, întruparea absolut glorioasă, personală, a căii, a adevărului și a vieții.²

După mai mult de treizeci de ani, acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit de la amvonul Metropolitan Tabernacle:

El este cel mai mărinimos dintre căpitani. Dacă există ceva grațios, generos, bun și tandru, darnic și supraabundent în dragoste, le vei găsi întotdeauna în El. L-am slujit în acești mai mult de patruzeci de ani și nu am nimic decât dragoste pentru El. Slujirea Lui este viață, pace, bucurie. O, dacă ai putea să intri în ea imediat! Dumnezeu să vă ajute să vă înrolați sub steagul lui Isus chiar în această zi.³

Acum înțelegi probabil de ce este importantă această meditație într-o carte despre bucurie și durere în viața de slujire. Ne vom confrunta cu multă durere atunci când Îl slujim pe Dumnezeu. Vom fi dezamăgiți de liderii noștri. Vom avea parte de tristețe, strângere de inimă, dezamăgire, frustrare și mânie, atunci când îi vom vedea pe cei în care investim că nu trăiesc conform așteptărilor noastre de la ei. Vom descoperi că oamenii nu ne înțeleg sau ne resping în ciuda eforturilor noastre sincere de a fi lucrători cinstiți. Vom vedea că munca noastră nu este recunoscută, în timp ce munca altora este. Complexitatea politicii bisericii ne va uimi la început, iar apoi va produce un gust amar în gura noastră când vom întreba: „Cum pot liderii creștini să se comporte în felul acesta?”

Toate acestea ne pot face oameni mânioși și plini de amărăciune. Atunci nu doar că ne vom răni pe noi înșine, ci, de asemenea, vom face ca mesajul pe care îl predicăm să nu fie atrăgător pentru cei cărora le slujim. Suntem deci destinați să fim falimentari în lucrare.

Totuși, deși oamenii ne dezamăgesc, Isus nu face aceasta niciodată. Harul lui este mai mare decât toate păcatele noastre (Romani 5:20) și este suficient pentru fiecare provocare (2 Corinteni 12:9). Dar nu numai că acest har lucrează în noi, el este singura speranță pentru succes în lucrarea cu oamenii dificili pe care am fost chemați să-i ucenicizăm. Doar în urmă cu câteva ore vorbeam cu soția mea despre ce provocare dură este să-i învățăm loialitatea și motivația pe oamenii cu care lucrăm, oameni care au venit la Cristos din familii extrem de sărace. Vor fi multe eșecuri. Dar există speranță, pentru că harul lui Dumnezeu este mai mare chiar decât aceste provocări uriașe.

Da, va fi nevoie să învățăm cum să lucrăm cu oamenii dificili. Trebuie să învățăm care sunt strategiile cele mai înțelepte și mai eficiente ale slujirii. Trebuie să ne ocupăm de problemele care amenință să inhibe dezvoltarea oamenilor noștri. Trebuie să confruntăm și să condamnăm păcatele care îi atacă constant. Dar,

întotdeauna, în spatele comunicării noastre este cunoașterea faptului că Isus este singura lor speranță.

Prietenul meu pastor teolog, Peter Lewis din Nottingham, Anglia, a scris o carte excelentă, *The Glory of Christ* [Gloria lui Cristos]. În introducere el relatează mărturia unui predicator pe care l-a auzit în timp ce era în vacanță în Țara Galilor. Predicatorul a spus că, atunci când avea doisprezece ani, a avut un mare erou, un sportiv care jucase rugby pentru țara lui și cricket pentru provincia lui. Pereții din dormitorul băiatului erau plini de tăieturi din ziar despre el și de poze cu el. Apoi, în cel de-al paisprezecelea an a ajuns să-l cunoască pe omul acela în mod personal. Obișnuia să meargă cu el la pescuit și l-a observat dintr-o perspectivă diferită. El „a ajuns să cunoască omul, nu doar imaginea lui”.

Din nefericire pentru acest tânăr adolescent, ceea ce a văzut nu a fost deloc încurajator. Predicatorul spunea: „Și cu cât mă apropiam mai mult, cu atât devenea mai mic.” După ce a descris puțin această situație și-a schimbat tonul și a spus: „Dar, în cele din urmă, Dumnezeu l-a condus pe acel elev deprimat spre un nou erou. Și am umblat cu Isus timp de treizeci de ani. În acest timp L-am dezamăgit deseori, dar El nu m-a dezamăgit niciodată! Am ajuns să-L cunosc mai bine și, cu cât mă apropii mai mult, cu atât devine MAI MARE!”⁴

Da, viața de slujire va aduce cu ea durere. Dar Isus rămâne minunat. Și El este eroul nostru. Deci avem bucurie!

Capitolul 27

UCENICII SE FAC, NU SE NASC

Vorbind despre strategia sa evanghelistică, John Wesley spunea odată: „Am hotărât să nu lovesc într-un loc în care nu pot urmări lovitura.” Adică, el nu ar predica Evanghelia undeva fără să se asigure că există un mijloc adecvat pentru a-i ajuta pe cei care au primit mântuirea să devină ucenici maturi ai lui Cristos. Pavel ar fi de acord.

După ce a spus că L-a proclamat pe Cristos, Pavel a continuat să spună cum și de ce a făcut-o: „Și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos” (Coloseni 1:28). Noi trebuie să-i avertizăm pe toți. Adică, atunci când oamenii sunt în pericolul de a greși, trebuie să-i ajutăm să evite lucrul acesta. Și trebuie să învățăm pe orice persoană. Adică, nu doar să le dăm sfaturi specifice și instrucțiuni asupra chestiunilor imediate cu care se confruntă – îi învățăm în așa fel încât să dezvolte o judecată creștină, ca să poată să privească totul dintr-o perspectivă creștină. Cu alte cuvinte, îi învățăm ceea ce Pavel a numit „tot planul lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20:27).

Această lucrare trebuie făcută „cu toată înțelepciunea”. Cuvântul *înțelepciune* (*sophia*), „denotă capacitatea nu doar de a înțelege ceva (Faptele apostolilor 7:22), ci și de a acționa în consecință (Coloseni 1:9; 4:5). Cea din urmă este cea care separă înțelepciunea de cunoaștere”.¹ Deci, avertizarea și predarea noastră trebuie făcute într-un mod practic. Sunt mâhnit de separarea disciplinei teologiei în teologia sistematică sau dogmatică și teologia practică. Toată teologia ar trebui să fie practică. Ar trebui să ne conducă să răspundem la ceea ce învățăm printr-o acțiune care Îl onorează pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care spunem că teologia trebuie să ducă la doxologie – declarația de laudă la adresa lui Dumnezeu.

Avertizarea și învățarea se realizează având în vedere un scop: „Ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus”. Cuvântul tradus „desăvârșit”, *telios*, „dezvăluie o serie de înțelesuri: perfect, matur, complet”.² Traducerea NIV optează pentru „perfect”, NASB traduce prin „complet”, iar traducerea ESV, „matur”. Vorbim aici despre formarea unor creștini puternici, care cunosc Cuvântul și care își trăiesc viața în conformitate cu acesta.

Lucrarea de educare a creștinilor maturi în biserică este bine ilustrată în epistolele din Noul Testament, unde este o recunoaștere clară a faptului că există multe obstacole pe cale, iar unii creștini se împiedică de ele. Versetul pe care îl explicăm vorbește despre avertizare și învățare, și toate epistolele fac acest lucru. Autorii epistolelor explică maniera creștină de a trata unele chestiuni dure, și ei îi îndeamnă pe creștini să urmeze această cale. Uneori ei poruncesc, alteori argumentează, alteori folosesc sarcasmul. Ei argumentează folosind Vechiul Testament, bunul simț, învățăturile lui Cristos și chiar scrierile necreștine. Ei fac apel la biserică să-i disciplineze pe cei care nu se conformează și să-i mustre pentru încetineala cu care înfruntă păcatul în trup.

Pavel a fost uneori „blând în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii” (1 Tesaloniceni 2:7). El a explicat un aspect

al acestei situații în versetul următor: „Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți” (1 Tesaloniceni 2:8). Adică, el a renunțat la dreptul său la intimitate pentru ca să se poată deschide cu adevărat față de ei. De asemenea, el spune că s-a purtat ca un tată: „Ca un tată cu copiii lui, vă sfătuia, vă mângâiam și vă adeveream, să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 2:11-12).

Dar după cum vom vedea în meditația următoare, formarea de ucenici maturi este o muncă dură. Este atât de dură încât cred că biserica, în general vorbind, o neglijează. Oamenii au devenit atât de orientați spre comerț în tot ceea ce fac, încât vor să aibă biserici mari și așteptări mari cu privire la proiectele pentru creșterea bisericii, fără să ia în considerare faptul că formarea ucenicilor maturi este un proces împovărat, cu multe obstacole. Azi găsim programe uriașe dezvoltate cu scopul de a atinge milioane de oameni prin evanghelizare și ucenicie. Antreprenorii bogați sunt impresionați de proiecte și le acordă suport financiar. Dar mă tem că aceste planuri de creștere proiectate nu iau în considerare munca dură de ucenicie incarnațională – în care liderii devin una cu copiii lor spirituali și îi supraveghează în procesul de maturizare.

Așa cum spune titlul acestui capitol, „Ucenicii se fac, nu se nasc”.³ Acesta este titlul unei cărți clasice, despre facerea de ucenici, scrisă de Walter Henrichsen. O altă carte clasică despre același subiect, scrisă de Leroy Eims, este intitulată *The Lost Art of Disciple Making* [Arta pierdută de a face ucenici].⁴ Este o artă pe care trebuie să o recuperăm.

Vorbeam odată cu un pastor, care lucra într-o zonă neatinsă încă de Evanghelie din Sri Lanka, despre lupta de a educa și a forma credincioși evlavioși dintre cei recent convertiți la creștinism. Am vorbit despre cât este de important să explici stilul de viață al creștinilor și să te ocupi de domeniile lipsite de sfințenie pe care le vedem în biserică. El spunea că majoritatea

pastorilor de azi evită să facă acest lucru pentru că ridică multe întrebări care sunt greu de rezolvat. Oamenii vin la Cristos pentru că le împlinește nevoile, nu pentru că vor să fie sfințiți. Dacă vorbim despre problemele particulare ale sfințeniei, ei își pierd interesul și părăsesc biserica. Așa că pastorii evită să se ocupe de aceste chestiuni. Dacă vom permite ca acest lucru să continue, curând vom avea o biserică doar cu numele.

Observați că maturitatea nu este numai pentru câțiva oameni. Scopul este „să înfățișăm pe *orice om* desăvârșit în Hristos” (Coloseni 1:28, sublinierea autorului). „Orice om” (literal „fiecare om”, *panta anthropon*) apare de trei ori în limba greacă și în traducerea ESV. În practică, s-ar putea ca nu toți să crească, așa cum ar trebui, spre maturitate. Dar nu aceasta trebuie să fie situația. Nu este scuzabil. Nu ne putem opri până nu sunt toți ucenicizați în vederea maturizării. Aceasta este o problemă pentru bisericile mari, dacă nu există o încercare planificată de a ne asigura că fiecare individ din bisericile mari face parte dintr-un grup mic. Altfel, ar fi ușor ca oamenii să vină doar în calitate de consumatori. Ei se pierd în mulțime ca recipienți anonimi ai programelor oferite de către biserică.

Cifrele sunt importante pentru că reprezintă oamenii care răspund vocii Evangheliei. De aceea, Faptele apostolilor menționează de două ori numărul oamenilor care s-au alăturat bisericii (Faptele apostolilor 2:41; 4:4). Dar nu ar trebui să ne concentrăm numai la cifre. Trebuie să ne asigurăm că fiecare are oportunitatea să crească. Fiecare individ este important pentru Dumnezeu și, astfel, și pentru biserica locală.

Un lucrător, vizitând o familie din biserica sa, a observat că erau mulți copii în casă. A întrebat-o pe mama: „Câți copii aveți?” Ea a început să socotească pe degete, spunând: „John, Mary, Lucy, David...” Lucrătorul a întrerupt-o: „Nu vreau numele lor – am cerut doar cifra.” Mama a răspuns: „Ei au nume, nu cifre.”⁵

Trebuie să purtăm grijă de fiecare și nu trebuie să ne relaxăm până când nu se face acest lucru. Pe măsură ce o biserică sau un

grup de creștini crește, trebuie ca structurile să fie astfel așezate încât să ne putem asigura că niciun individ nu este trecut cu vederea. Dacă nu se face acest lucru, chiar dacă se poate ca biserica să pretindă că a crescut, ea de fapt nu a crescut în sensul biblic. Ea doar s-a îngrășat!

Verbul folosit în descrierea lui Pavel a scopului facerii de ucenici este semnificativ. El spune: „Ca să *înfățișăm* pe orice om desăvârșit în Hristos” (Coloseni 1:28, sublinierea autorului). Câțiva cărturari notabili, inclusiv F. F. Bruce și Peter O’Brien, au arătat că Pavel vorbește aici despre a doua venire a lui Cristos. Noi lucrăm pentru un scop care va fi realizat doar la sfârșitul vremurilor. Marea noastră bucurie va fi să *înfățișăm* lui Dumnezeu roadele muncii noastre în Ziua Judecării. În ziua aceea, oamenii în care am investit vor fi pentru noi ceea ce Pavel a spus despre filipeni: „bucuria și cununa mea” (Filipeni 4:1).

Când fiica mea era mică, obișnuiam să o duc la grădiniță în fiecare dimineață cu motocicleta (motocicletele sunt mijloacele standard de transport ieftin pentru oamenii din clasa de mijloc din Sri Lanka). Deseori vedeam o doamnă care își aducea cei patru copii la școală cu un microbuz. Ei ieșeau din microbuz împreună cu ea, apoi se țineau de ea, fiecare de un deget al ei în timp ce ea îi conducea spre școală. Adesea mă gândesc că acesta este modul în care aș vrea să merg înspre cer – ducând cu mine câțiva oameni în viețile cărora am investit.

Observați cât de des apare perspectiva recompensei viitoare în scrierile lui Pavel. Chiar în versetul anterior el vorbise despre Cristos în noi ca fiind „nădejdea slavei” (Coloseni 1:27). Experiența minunată pe care o avem cu Cristos nu este decât „o anticipare a gloriei divine” (din imnul „O, ce simțire”). Isus a vorbit, de asemenea, foarte mult despre rai și iad. De fapt, chemarea Sa fundamentală la ucenicie are câteva referiri la judecata de pe urmă. După ce a vorbit despre lepădarea de sine, luarea crucii și urmarea lui Cristos (Marcu 8:34), El s-a referit la judecată în următoarele patru versete. Marcu 8:35 spune că aceia

care încearcă să-și salveze viața o vor pierde, ceea ce implică pierderea veșnică la judecată. La fel se întâmplă și în ceea ce privește relatarea despre câștigarea întregii lumi și pierderea vieții cuiva, în Marcu 8:36–37. În Marcu 8:38, Cristos a vorbit în mod explicit despre întoarcerea Sa și despre judecarea celor care s-au rușinat de El și a celor care nu s-au rușinat. Perspectiva raiului și a iadului reprezintă motivații importante pentru acceptarea ofertei mântuirii, pentru creșterea în har și pentru viața de slujire.⁶

Există o povestire medievală despre un om care a văzut în vis o femeie cărând o torță și un urcior cu apă. Torța era folosită pentru a arde plăcerile raiului, iar ulciorul pentru a potoli flăcările iadului.⁷ Povestirea ne învață că, prin eliminarea acestor motive presupus nevrednice de a dori raiul și de a ne teme de iad, oamenii ar putea începe să-L iubească pe Dumnezeu de dragul lui Dumnezeu. Dar nu acest lucru ne învață Biblia. Raiul și iadul sunt motivații legitime pentru dedicarea și ascultarea noastră față de Dumnezeu.

Cu puțin timp în urmă am vorbit cu un grup de zece soții ale membrilor organizației Youth for Christ. Vorbeam despre costul de a fi implicat în lucrarea cu tinerii și despre răsplata cerească pentru aceasta. Lucrătorii noștri au salarii rezonabile, în conformitate cu standardele locale, mai mari decât în multe organizații creștine. Dar, dacă angajații noștri ar lucra în lumea afacerilor sau într-una dintre multele agenții internaționale de ajutor social care au venit în Sri Lanka după tsunami, ar primi salarii mai mari, mult mai mari. Chiar și în cercurile creștine lucrătorii tineri nu sunt foarte sus pe scara statutului ecleziastic. După ce am lucrat treizeci de ani ca lucrător cu tineretul, oamenii încă mă întrebă când mă voi înrola în lucrare!

Soția unui angajat spunea că lucrurile pe care le spun unele dintre rudele ei o fac să se simtă rușinată și ca fiind un eșec în viață. Aceasta se întâmplă pentru că familia ei nu are multe din lucrurile asociate cu averea și cu succesul. I-am amintit că Biblia vorbește deseori despre rușinea pe care o împărtășim cu Cristos

și că ea prezintă acea rușine în lumina onoarei care ne va fi dată în Ziua Judecății. Am discutat acest lucru în capitolul 12.

Am împărtășit cu acea soție de angajat analogia pe care am menționat-o înainte, cu unii care merg înspre iad într-un vehicul confortabil, în timp ce alții merg înspre rai într-un vehicul foarte inconfortabil. Din perspectiva cerului, aducerea mântuirii veșnice tinerilor, ca să poată avea înaintea lor o întreagă viață de slujire a lui Dumnezeu, este o lucrare extrem de valoroasă, chiar dacă lumea nu o privește în felul acesta.

Dacă am cunoaște valoarea ajutorii oamenilor să se pregătească pentru casa lor veșnică, am considera prețul pe care îl plătim pentru această muncă ca fiind unul care merită cu adevărat. Fie ca biserica să readucă raiul și iadul înapoi la amvon. Și, prin aceasta, fie ca ea să-i provoace pe mulți să urmeze calea ascultării radicale de Cristos și a slujirii jertfitoare în folosul umanității.

Capitolul 28

OSTENEALA ÎN FACEREA DE UCENICI

În cartea sa extrem de folositoare *The Disciplines of a Godly Man* [Disciplina unui om evlavios], Kent Hughes spune: „S-a spus că lumea a fost condusă de oameni oboșiți, și este adevărat, pentru că vedem zilnic că America este condusă de lideri politici oboșiți – și că războaiele sunt câștigate de generali epuizați – și că pacea este asigurată de diplomați oboșiți – și că marea legislație este realizată de legislatori epuizați.” El spune că, în același fel, „lumea creștină este slujită de oameni oboșiți... Arătați-mi o biserică mare și vă voi arăta niște oameni oboșiți.”¹

Pavel ar fi de acord. Imediat după descrierea lucrării de facere de ucenici, el spune: „Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu putere în mine” (Coloseni 1:29). Verbul tradus prin „lucrez” (*kopiaō*) are înțelesurile: „Muncă, muncă din greu, trudă... a deveni obosit, a se epuiza”.² În altă parte, Pavel spune: „Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și munca noastră. Cum lucram zi și noapte, ca să nu fim sarcină niciunuia din voi, și vă propovăduiam Evanghelia lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 2:9;

vezi, de asemenea, 2 Corinteni 11:27). Kent Hughes spune că într-o zi rugăciunea de seară a lui D. L. Moody a fost: „Doamne, sunt obosit! Amin”. El spune: „Se spune că Luther muncea atât de greu încât deseori cădea în pat, neavând timp nici măcar să își schimbe așternuturile timp de un an întreg!”³

De ce facerea de ucenici necesită osteneală? Cred că primul lucru pe care trebuie să-l spunem este că viața echilibrată, chiar și fără facerea de ucenici, are atât de multe fațete încât poate fi dură cu noi. Viața echilibrată pentru un creștin nu înseamnă „totul cu moderație”, ci „ascultare în fiecare domeniu”. Deci, cei care caută să trăiască ca creștini echilibrați trebuie:

- Să se asigure că au o viață devoțională și de închinare vie;
- Să se întâlnească în mod regulat pentru părtășie cu alții care să-i îndemne la dragoste și la fapte bune (Evrei 10:24-25);
- Să-și îndeplinească obligațiile de familie;
- Să își facă slujba și/sau studiile cum trebuie;
- Să aibă contacte cu societatea din jurul lor, cum ar fi vecinii lor;
- Să fie informați cu privire la lumea din jur;
- Să aibă un timp de relaxare, de preferat cu familia;
- Să facă exerciții regulate.

Adăugați la acestea lucrarea de facere de ucenici, iar oboseala devine inevitabilă. Când lucrăm să asigurăm maturitatea completă a unei persoane, există multe domenii în care trebuie să lucrăm. Am lucrat în special cu creștini din prima generație mare parte din viața mea de lucrare. Pentru că ei nu au un fundal creștin, multe valori creștine nu sunt incluse în modul lor de a privi viața. Părerile lor despre Dumnezeu și despre moralitate diferă de ale noastre. Mulți vin cu răni și efecte ale abuzului. Așa că va fi nevoie de multă muncă înainte să ajungă la desăvârșirea caracterului creștin. Cred că aceasta este situația crescândă și în

Vest, pentru că mulți din cei care vin la Cristos știu foarte puține despre creștinism și despre stilul de viață creștin.

În lumea de azi, facerea de ucenici va include câteva activități:

- Întâlnirile regulate personale ne vor ajuta să ne ocupăm de nevoile personale și ne vor ajuta să stabilim modalități de a face față problemelor cu care se confruntă ei în viață.
- Trebuie să ne asigurăm că au învățat lucrurile de bază ale creștinismului și, de asemenea, că s-au obișnuit să folosească Biblia. Aceasta se poate întâmpla uneori într-un cadru de grup.
- Trebuie să-i vizităm atunci când au nevoi speciale, cum ar fi depresia, descurajarea, boala sau căderea în păcat. S-ar putea să fie nevoie să fim alături de ei în zile speciale din viața lor, precum botez, zile de naștere sau graduări.

Nu cunosc o modalitate mai bună de a împărtăși adevărul care este în mod deosebit relevant pentru situația lor, decât să fii cu oamenii. Pavel le-a spus bătrânilor din Efes: „Știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea... că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case... De aceea vegheați și aduceți-vă aminte, că timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi” (Faptele apostolilor 20:18, 20, 31). A fost în stare „să sfătuiască cu lacrimi pe fiecare” pentru că s-a apropiat de ei. Când ne apropiem de oameni, aflăm despre problemele cu care se confruntă și apoi muncim să vedem cum putem aplica adevărul biblic la viețile lor.

Cred că și eu am fost obosit de timpul petrecut în lucrare. Dar cred, de asemenea, că mă simt la fel de proaspăt și entuziasmat cu privire la lucrare ca și când am început în urmă cu treizeci de ani. Cred că unul dintre motivele pentru acea prospețime și acel entuziasm este că a trebuit să studiez Biblia pentru a le da

oamenilor un cuvânt proaspăt din partea lui Dumnezeu pentru situația lor personală. Ca unuia căruia mi s-a încredințat sarcina de a ajuta la educarea turmei, a trebuit să studiez foarte mult ca să-i învăț. A fost greu să găsec timp pentru studiu în mijlocul unei lucrări ocupate, și aceasta a contribuit la oboseala mea. Dar chiar lucrul care contribuie la oboseala noastră, contribuie, de asemenea, la prospețimea noastră. Când petreci timp cu Biblia, ești hrănit, ești convins, ești încântat, ești inspirat și ești înflăcărat să o proclami pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu. Este ca și cum ai încărca o baterie goală.

George Mueller (1805–1898) s-a retras din conducerea orfelinatlui pe care l-a fondat și s-a înrolat în lucrarea de evanghelizare itinerantă la vârsta de șaptezeci de ani. A călătorit în toată lumea până la vârsta de optzeci și șapte de ani. A trăit mai mult de nouăzeci de ani. Când a fost întrebat despre secretul vieții sale lungi, unul dintre cele trei motive pe care le-a oferit, a fost: „Dragostea pe care a simțit-o față de Scriptură și puterea permanentă regenerativă pe care o exercită asupra întregii sale ființe” (Proverbele 3:2, 8; 4:22).⁴ Obosit, dar regenerat! Facerea de ucenici te constrânge să mergi la Cuvânt, iar acesta, la rândul său, te regenerează!

Acum descopăr că sunt uneori obosit pentru că fac ceva ce nu este nevoie să fac. Consider că este foarte greu să spun nu. Această situație este agravată și de faptul că, în cultura noastră, deseori, *să spui nu* este luat ca o insultă. Așa că a trebuit să primesc ajutor de la conducerea mea, de la grupul de răspundere și de la soția mea, pentru dezvoltarea unei călăuziri stricte referitoare la invitațiile pe care le pot accepta și pe care nu trebuie să le accept. Acest lucru m-a ajutat să spun *nu* și mi-a oferit, de asemenea, un fel de protecție față de cei care ar putea să mă acuze de vreun motiv scandalos pentru care le-am respins invitația.

Un alt lucru de care trebuie să ne amintim este *să ne debarasăm* de activitățile din viața noastră care nu sunt necesare de făcut. Trebuie să lucrăm cu oamenii pentru care suntem responsabili și

să dezvoltăm călăuzire pentru ceea ce ar trebui și n-ar trebui să facem. Bordul organizației mele m-a ajutat să decid că, în general, nu ar trebui să slujesc în comitete, ci lucrarea mea în afara organizației Youth for Christ și a bisericii ar trebui să fie în domeniul predării, în loc să fiu un membru de comitet. Cred că este mai multă nevoie să ne debarasăm de mai multe cu cât rămânem mai mult implicați în viața de slujire.

Apoi trebuie să învățăm să *delegăm*, așa cum a învățat Moise de la soțul său când era epuizat sub povara problemelor israeliților (Exodul 18). Liderii buni nu trebuie să se îngrijească în mod personal de fiecare din grupul pe care îl conduc. Dar trebuie să se asigure că fiecăruia i se poartă de grijă. Ei trebuie să-i înscrie pe alții să facă o parte sau mai multă din muncă. Cei care fac lucruri pe care le pot face alții pot suferi de un complex mesianic nesănătos. Poate că obțin din slujirea lor împlinirea pe care ar trebui să o obțină numai de la Dumnezeu. Desigur că un lider care ucenicizează oameni în permanență va descoperi că voluntarii apar din lucrarea de ucenicizare și ei vor putea prelua o parte din muncă.

Apoi, indiferent cât de ocupați suntem, avem nevoie să *luăm un Sabat*. Acesta este în primul rând un act de ascultare față de Dumnezeu: dacă Dumnezeu a spus că acesta este un lucru bun pentru noi, cu siguranță *este* bun pentru noi. Printre alte lucruri, ne reîmprospătează și ne ajută să plasăm prioritatea acolo unde ar trebui – pe Dumnezeu care lucrează pentru noi. Când ne oprim din muncă, afirmăm aceasta și învățăm să ne încredem în Dumnezeu și nu în capacitățile noastre.

Dacă spunem nu atunci când ar trebui, dacă ne debarasăm în permanență, dacă delegăm cu înțelepciune și dacă ținem un Sabat cu credincioșie, de ce obosim totuși? Cred că unul dintre motive este că nevoile oamenilor de care ne pasă apar deseori în momentele cele mai neașteptate și mai nepotrivite. Cineva de a cărui educare suntem responsabili poate avea o nevoie urgentă atunci când noi ne luptăm să încheiem o predică. S-ar putea să

fie nevoie să ne întâlnim cu persoana aceea imediat. Dacă facem așa, nu putem renunța la pregătirea predicii. Trebuie să facem cea mai bună slujbă posibilă atunci când proclamăm Cuvântul lui Dumnezeu. Deci, s-ar putea să sfârșim oboșiți pentru că, în plus față de activitatea de ecenicizare, va trebui să renunțăm la odihnă pentru a ne pregăti mesajul.

Am considerat urgențele familiale ca pe ceva pentru care trebuie în mod absolut să sacrific timp ca să particip la ele. Membrii familiei noastre reprezintă responsabilitatea noastră fundamentală în viață. Așa că, chiar dacă suntem oboșiți, trebuie să avem grijă de ei. Am încercat să-i determin pe copiii mei să știe că, indiferent cât de obosit sunt, ador să îi duc cu mașina peste tot dacă este nevoie. Cred că au apreciat lucrul acesta.

Azi este sâmbătă și am fost foarte ocupat, pentru că, pe lângă faptul că am avut niște întâlniri, a trebuit să termin această meditație datorită câtorva termene finale. Fiul meu a venit acasă cu doi adolescenți din orașul unde lucrează ca profesor și, de asemenea, slujește în calitate de coordonator voluntar al YFC. A venit să cumpere un set de tobe pentru formația YFC din orașul lui. Avea nevoie de cineva care să-l ducă prin oraș. M-am oferit să fac eu acest lucru. Rezultatul este că în seara aceasta voi dormi mult mai puțin decât am sperat. Dar sunt fericit. Și cred că această atitudine față de copiii noștri i-a ajutat pe amândoi să nu le displacă lucrarea care lua atât de mult din timpul meu și din energia mea fără să-mi ofere prea multe în ceea ce privește răsplata pământească.

Dați-mi voie să mai spun încă un lucru. Satan deseori încearcă să ne lovească din greu atunci când suntem oboșiți. Și trebuie să știm lucrul acesta. Aceasta este mai pronunțată în special când suntem oboșiți datorită unui eveniment de înaltă tensiune. În relaxarea de după eveniment, nivelul adrenalinei noastre poate fi ridicat și nu putem dormi. S-ar putea, de asemenea, să fim periculos de vulnerabili la ispită. Am citit despre pastori care au vizitat prostituate în serile de duminică. S-ar putea să fim ispitiți

să ne uităm la televizor la un program indecent într-o cameră de hotel când ne întoarcem acolo după o zi grea de predicare.

Răspunsul este să anticipăm oboseala și să aranjăm să facem lucruri sănătoase când suntem oboșiți. De obicei le cer gazdelor mele să mă pună într-o casă atunci când predic departe de casă. Pe lângă faptul că sunt într-un loc cu mai puține ispite, pălăvrăgeala cu gazdele, deși cere timp, este o bună modalitate de a cunoaște audiența căreia mă adresez. Când sunt obosit îmi iau să citesc romane polițiste curate, pentru că în astfel de momente nu mă simt în stare să citesc cărți creștine. Iau cu mine un radio ca să pot asculta muzică clasică (care pentru mine este cea mai de preferat) dacă este vreun post în zonă. Iar dacă stau la hotel voi alerta – prin SMS-uri – grupul meu de răspundere și pe soția mea cu privire la locul în care mă aflu și despre modul în care sunt cazat acolo.

Capitolul 29

EL NE DĂ PUTEREA

Am acoperit până acum patru aspecte ale descrierii lui Pavel în ceea ce privește facerea de ucenici în Coloseni 1:28–29: proclamarea, avertizarea, învățarea altora și osteneala. În versetul 29 ne sunt date alte două caracteristici. Suntem implicați într-o luptă, dar suntem întăriți de Dumnezeu.

LUPTA

Pavel spune: „Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1:29). Cuvântul tradus prin „luptă” este cuvântul familiar *agonizomai*, care apare de opt ori în Noul Testament. Ioan l-a folosit într-un context al bătăliei, când a folosit cuvintele lui Isus către Pilat: „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat [*agōnizonto*] ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor” (Ioan 18:36). Pavel l-a folosit, de asemenea, în felul acesta: „Luptă-te [*agōnizomai*] lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6:12a), și „M-am

luptat [*agōnizomai*] lupta cea bună” (2 Timotei 4:7). Pavel folosește acest cuvânt într-un context athletic în 1 Corinteni 9:25: „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări”. Acolo „se luptă la jocuri” este traducerea lui *agōnizomenos*.

Facerea de ucenici este o luptă intensă pentru suflete. Chiar în această după-masă un tânăr voluntar de la YFC mi-a spus: „Este așa o luptă să-i ucenicizezi pe acești tineri [adolescenți]. Ei fac lucrarea de la YFC, dar își neglijează studiile. Ei se implică în lucrarea lui Dumnezeu și își neglijează familiile. Trec zile întregi fără să aibă timpul devoțional. Este așa de dificil să-i menții pe poziție.”

În vremea lui Pavel și în vremea noastră, lucrarea de educare este o bătălie pentru suflete. Adesea vor fi dezamăgiri. Pavel s-a confruntat cu acestea când galatenii au îmbrățișat învățătura falsă. Iată cum și-a exprimat el durerea: „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi! O, cum aș vrea să fiu acum de față la voi și să-mi schimb glasul; căci nu știu ce să mai cred” (Galateni 4:19–20). Dar aceasta nu l-a determinat să renunțe. L-a condus spre o bătălie și mai hotărâtă. Așa că le-a trimis o scrisoare care acum este recunoscută ca și o capodoperă a argumentării teologice. După salutul obișnuit (Galateni 1:1–5), a trecut direct la subiect, spunând: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie” (Galateni 1:6). Mare parte a epistolei către Galateni manifestă această notă de urgență.

Pavel a dus o bătălie pentru sufletele corintenilor așa cum a făcut pentru galateni. Vedem acest lucru atunci când descrie modul în care a scris așa-numita scrisoare „aspră” sau „tristă” (pe care nu o avem cu noi): „V-am scris cu multă mâhnire, și strângere de inimă, cu ochii scăldați în lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să vedeți dragostea nespuns de mare, pe care o am față de voi” (2 Corinteni 2:4).

Uneori, creștinii noi se abat de la calea lui Dumnezeu. Dedicarea plină de pasiune și de perseverență pentru facerea de

ucenici este deseori ceea ce folosește Dumnezeu pentru a-i aduce înapoi pe calea Lui. Am descoperit că, atunci când tinerii noștri se îndepărtează de Domnul, deseori prima persoană pe care o acuză este chiar persoana care a făcut atât de multe pentru educarea lor. Acest lucru doare; dar nu este un motiv suficient să renunțăm la ei. Se pare că au existat creștini în Corint și în Galatia care au spus lucruri rele despre Pavel. Dar el le-a scris scrisori care să-i determine să se întoarcă la Biblie.

Pastorul scoțian Robert Murray M'Cheyne, predicând adunării sale, spunea: „Fraților, simt uneori că aș fi dispus să mă întind sub iarba din cimitir și să fiu uitat și călcat în picioare, numai să fiți prieteni cu Cristos.”¹

Cred că una dintre utilizările cuvântului *agonizomai* de către Pavel este potrivită pentru discuția noastră. În Coloseni 4:12, Pavel vorbea despre modul în care Epafra se ruga pentru coloseni. Epafra era originar din Colose și s-ar putea ca el să fi întemeiat biserica, dar acum era cu Pavel. Pavel a spus: „Epafra, care este dintr-ai voștri, vă trimite sănătate. El, rob al lui Hristos, totdeauna se luptă [*agonizomenos*] pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca desăvârșiți și deplin încredințați, să stăruitiți în voia lui Dumnezeu.” El se lupta în rugăciune de unde era, fie din Roma, fie din Cezarea. Cred că de aici avem expresia *a agoniza în rugăciune*.

Când mijlocim pentru cineva, noi purtăm un război în favoarea acelei persoane. Acest lucru ne amintește de bătălia pe care a dus-o Iosua împotriva amaleciților, când victoria a fost câștigată prin rugăciunile lui Moise, cu Aaron și Hur care i-au ținut mâinile (Exodul 17:10–13). Pavel a continuat să spună despre Epafra: „Căci vă mărturisesc că are o mare râvnă pentru voi” (Coloseni 4:13). Cum putea avea o mare râvnă pentru ei când era la sute de mile depărtare de ei? Prin rugăciune! Când ne rugăm pentru oameni, noi lucrăm în favoarea lor. Cred că aceasta este cea mai importantă lucrare pe care o facem pentru oamenii pe care îi ucenicizăm.

Desigur că, în timp ce rugăciunea este o lucrare, este, de asemenea, și un mijloc de întărire a noastră. Când ne rugăm, suntem în legătură intimă cu Dumnezeu. Este deschisă ușa prin care să ne inunde dragostea lui Dumnezeu. Dar, în același timp, dragostea iese din noi când îi iubim pe oameni rugându-ne pentru ei. Rezultatul este că există o revărsare liberă a dragostei. Din moment ce dragostea lui Dumnezeu este mai mare decât dragostea noastră, ne putem aștepta să intre în noi mai multă dragoste decât iese din noi. Deci, dragostea intră, și dragostea iese! Iar în acest proces noi suntem revitalizați, întăriți.

De fapt, am aflat că rugăciunea pentru oamenii pentru care am o responsabilitate specială este o bună modalitate de a mă pregăti să vorbesc. Am descoperit acest lucru când predicam la Conferința pentru Evangheliștii Itineranți din anul 2000 din Amsterdam. Am simțit că am nevoie de ungeri pentru a vorbi acestei mari adunări. Așa că, în dimineața în care trebuia să vorbesc, m-am sculat devreme să mă rog. După câțiva timp, am simțit că am acoperit toate cererile privitoare la mesajul meu. Așa că am luat lista de rugăciune și mi-am petrecut restul timpului de rugăciune rugându-mă pentru prietenii de acasă pentru care aveam o anumită responsabilitate.

Mai târziu am realizat că rugăciunea mea a fost un fel de pregătire pentru mesaj, pentru că am fost în legătură cu Dumnezeu și m-am armonizat cu El prin rugăciune. Acesta era lucrul pe care trebuia să-l fac pentru a deschide ușa ca Duhul să curgă prin mine. Deci, deși rugăciunea pentru alții este o luptă, este o luptă care ne întărește pe noi.

Trebuie să observăm că anumite feluri de rugăciune pentru alții, cum ar fi rugăciunea din biserică pentru cei care vin în față sau rugăciunea pentru alungarea unui demon, pot fi foarte epuizante. După ce femeia cu o scurgere de sânge s-a atins de Isus și a fost vindecată, El a spus: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere” (Luca 8:46). A ieșit o putere din Isus atunci când a vindecat-o pe această femeie. În același fel,

anumite feluri de rugăciune ne pot seca duhurile. Dar, în general, rugăciunea de mijlocire ne învionează pentru că ne aduce în strânsă legătură cu Dumnezeu. Aceasta ne duce spre punctul următor.

ÎNTĂRIT

Pavel spunea că „mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1:29). Pavel folosește trei cuvinte referitoare la putere pentru a sublinia acest punct. O traducere literală ar fi: „Potrivit cu lucrarea lui, care lucrează în mine cu putere” (ASV). „Lucrarea” este o traducere a substantivului *energeia*, „lucrează” provine de la verbul corespunzător, *energeō*, iar „cu putere” este substantivul *dunamis*. Pavel nu ne lasă cu nicio umbră de îndoială că toată energia pentru lucrarea de ucenicizare este de la Dumnezeu.

Pe măsură ce ne luptăm ostenindu-ne să vedem ucenici ai lui Cristos crescând spre maturitate, Dumnezeu ne dă energia de care avem nevoie să ne îndeplinim sarcina. Desigur că trebuie să urmărim regulile despre care am vorbit în meditațiile anterioare: să înveți să spui nu, să te debarasezi, să delegi, să ții Sabatul și să petreci timp cu Dumnezeu. Dacă ne asigurăm că folosim mijloacele pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziție ca să fim revigorați, atunci putem fi siguri că va fi suficientă putere pentru sarcina încredințată. Ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Pavel despre țepușul din carne, se aplică și la viața de slujire: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9).

- Dumnezeu ne dă putere *spirituală* prin faptul că e cu noi și că ne învrednicește să facem ceea ce trebuie să facem. Ne ducem la o întâlnire cu un ucenic îndărătnic al lui Cristos, ne rugăm pentru har ca să vorbim cu el într-un mod corect, iar Dumnezeu ne dă cuvintele pe care trebuie să le spunem.

- Uneori ne simțim foarte slabi din punct de vedere *fizic* și incapabili să continuăm să slujim pentru că suntem oboșiți. Brusc este anulată o întâlnire sau se întâmplă astfel de lucruri. Și putem să ne odihnim.
- Uneori ne simțim slabi din punct de vedere *emoțional*, pentru că am fost răniți slujindu-le altora. Acum nu simțim că putem îndrăzni în slujire. Dumnezeu ne vorbește în termeni clari atunci când citim Biblia. Suntem încurajați și putem continua. Sau Dumnezeu ne vorbește clar printr-un mesaj pe care îl auzim la biserică, și suntem încurajați să mergem înainte.

Așa cum spune Pavel: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta” (1 Tesaloniceni 5:24). În această secțiune am prezentat câteva promisiuni că Dumnezeu ne va da capacitatea de a face ceea ce trebuie să facem. Fie ca aceste promisiuni să ne întărească să-L slujim pe Dumnezeu cu credințioșie.

O MEDITAȚIE DE ÎNCHEIERE

Capitolul 30

UN PARADOX AL VIETII CREȘTINE

Această carte a așezat înaintea voastră unul dintre multele paradoxuri ale creștinismului. Pe de o parte, Biblia promite că Dumnezeu va avea grijă de cei credincioși și că se va îngriji de fiecare nevoie a lor. Isus a spus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). Pavel a spus: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:19). David a spus: „Am fost tânăr, și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” (Psalmii 37:25).

Pe de altă parte, știm că Isus a promis, de asemenea, suferință celor care Îl urmează. Acele cuvinte despre Dumnezeu care ne împlinesc nevoile au fost scrise din închisoare. Paradoxul se vede din trei afirmații pe care Isus le-a făcut despre suferința pe care ucenicii o vor întâlni.

- După ce i-a chemat pe oameni să se lepede de sine și să-și ia crucea suferinței, El le-a spus: „Căci oricine va

vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va câștiga” (Marcu 8:35). Suferința va produce viață reală, din abundență.

- El a spus: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15:20). Respingerea și persecuția vor fi însoțite de acceptare.
- El a spus: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Noi înfruntăm necazurile cu încrederea că Isus Cristos a biruit lumea deja. Prin urmare, avem pace în mijlocul ei.

În mod similar, Pavel, scriindu-le filipenilor din închisoare, spunea: „Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei” (Filipeni 1:12). Așa că a putut să le spună filipenilor: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4:4) și să afirme că, după ce își aduc cererile înaintea lui Dumnezeu, „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:7). În aceeași scrisoare, Pavel arată că cunoașterea lui Cristos este o comoară atât de mare încât face să fie nesemnificativă pierderea a tot ceea ce lumea consideră ca fiind de valoare: „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos” (Filipeni 3:8).

Deci, pentru noi, suferința nu este o mare problemă. Pastorul german luteran Dietrich Bonhoeffer a fost una dintre cele mai luminate minți din biserica secolului al XX-lea. El s-a opus cu putere regimului nazist. Când s-a aflat în SUA în timpul unui an sabatic, a fost provocat să rămână acolo și să-și urmeze cariera teologică în loc să se întoarcă în Germania unde ar fi fost periculos

pentru el. I-a scris lui Reinhold Niebuhr, care l-a ajutat la aranjarea anului sabatic american pentru el, spunând: „A fost o greșeală pentru mine să vin în America. Trebuie să trăiesc în această perioadă dificilă din istoria națiunii noastre cu creștinii din Germania. Nu am niciun drept să particip la reconstrucția vieții creștine din Germania după război, dacă nu împart necazurile acestei perioade cu poporul meu.”¹ A fost executat de către naziști în 1945, după ce a petrecut doi ani în închisoare.

Bonhoeffer a simțit că oamenii făceau prea mare caz de suferința lui. Cu aproximativ un an înainte să fie executat, scriindu-i din închisoarea Tegel prietenului său Eberhard Bethge, care mai târziu a devenit biograful său, el a spus: „Se ridică în mine un protest când citesc referințele din scrisori... referitoare la «suferința» mea. Pentru mine pare ca un sacrilegiu. Aceste lucruri nu trebuie dramatizate. Este mai mult decât îndoielnic dacă «sufăr» mai mult decât voi sau chiar decât mai mult decât majoritatea oamenilor de azi. Desigur că mare parte din ceea ce se întâmplă aici [în închisoare] este dezgustător, dar unde nu e la fel? Poate ne-am obișnuit să luăm lucrurile prea în serios și prea solemn în această privință.” Mai târziu, în aceeași scrisoare, el spune: „Trebuie să mărturisesc că uneori sunt rușinat de cât de mult am vorbit despre propria noastră suferință.”²

Desigur că oamenii nu vor înțelege. S-ar putea ca unii să ne admire dedicarea, dar mulți vor crede că facem ceva rău și ne vor disprețui. Bonhoeffer vorbește despre aceasta în cartea sa *The Cost of Discipleship* [Prețul uceniciei]. Referindu-se la afirmația lui Cristos că „Fiul omului trebuie să pătimească mult, să fie tăgăduit de bătrâni” (Marcu 8:31), Bonhoeffer spune: „Suferința și respingerea nu înseamnă același lucru.” După ce descrie modul în care oamenii ar putea vedea suferința într-o lumină pozitivă, el spune: „Totuși, Isus, este Cristosul care este respins în suferință. Respingerea lipsește suferința de orice demnitate sau onoare. Înseamnă să suferi fiind lipsit de onoare.”³

Oamenii apropiați nouă vor încerca să ne facă să evităm suferința. Este greu de îndurat când credincioșii pe care îi iubim încearcă să ne descurajeze să luăm calea crucii. Dar trebuie să ne amintim că Isus l-a numit pe Petru „Satana” (Marcu 8:33) imediat după ce l-a lăudat pentru afirmația sa puternică a credinței că Isus era „Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:16–17; Marcu 8:29). Comentând acest lucru, Bonhoeffer spune: „Orice încercare de zădărniciere a ceea ce este necesar este satanică.”⁴

Pentru a supraviețui pe calea crucii trebuie să dezvoltăm a atitudine biblică față de suferință. Bonhoeffer ne ajută aici din nou. Cu un an înainte de arestarea sa, el a spus într-o scrisoare: „...este bine să înveți de timpuriu că suferința și Dumnezeu nu sunt contradictorii, ci, mai degrabă, o unitate necesară. Pentru mine, ideea că, de fapt, Dumnezeu este cel care suferă, a fost întotdeauna una dintre cele mai elocvente învățături ale creștinătății. Cred că Dumnezeu este mai aproape de suferință decât de fericire, și că a-L găsi pe Dumnezeu în acest fel aduce pace și odihnă și o inimă puternică, curajoasă.”⁵

Unii creștini din primele secole ale bisericii s-au dus la extremă, dorind martirajul. Nicăieri nu ni se spune să urmărim suferința ca și cum ar fi un scop în sine. Cei care nu suferă nu ar trebui să se simtă vinovați din această cauză! Ci să urmărească totala abandonare față de Cristos. Apoi, deși ei nu urmăresc suferința, va veni un anumit fel de suferință pentru că Isus a promis acest lucru. Dar când Isus este totul pentru noi, suferința nu este o problemă uriașă. Dacă Îl avem cu noi, avem ceea ce contează cel mai mult. Dragostea Lui pentru noi ne dă bucuria care devine tăria noastră. Atunci putem purta suferința și putem rămâne ființe umane împlinite în totalitate în mijlocul ei.

Am încredere că această carte v-a ajutat să dezvoltați o abordare a vieții (sau să confirme o abordare deja existentă) care refuză să considere suferința ca fiind o problemă majoră. Problema majoră este întotdeauna relația noastră de dragoste cu Dumnezeu prin Cristos. Dacă suferința ne ajută să ne apropiem

mai mult de Isus și să fim mai eficienți în lucrarea Sa, atunci o vom primi cu bucurie, așa cum a făcut Pavel.

Desigur că, prin toată suferința noastră, știm că Dumnezeu ne va asigura de tot ceea ce avem nevoie. Implicată în această afirmație este, desigur, credința că Dumnezeu nu privește absența suferinței ca fiind una dintre nevoile noastre de bază.

Cât despre Bonhoeffer, el a murit înainte să împlinească patruzeci de ani, lăsându-și în urmă logodnica. Mulți oameni au crezut că moartea sa a însemnat risipirea unei mărețe resurse pentru biserică. Dar Bonhoeffer însuși a rămas aproape de Dumnezeu și a știut că moartea sa doar îl va aduce mai aproape de Dumnezeu.

La scurt timp înainte ca Bonhoeffer să moară, el a scris o poezie: „Stații pe drumul către libertate”. El a prezentat trei stații. Prima era „Acțiunea”, „să îndrăznești să faci ce este bine”. A doua era „Suferința”. Iar a treia era „Moartea”. El a scris: „Vino acum la cel mai măreț ospaț în călătoria către libertate eternă.”⁶ Când a fost luat pentru ceea ce știa că era propria execuție, el i-a spus unui coleg de închisoare, un soldat britanic, să-i dea un mesaj prietenului său, episcopul britanic George Bell: „Spune-i episcopului că pentru mine acesta este sfârșitul, dar și începutul. Ca și el [episcopul] cred... că victoria noastră este sigură.”⁷

Din punctul de vedere al contribuției sale teologice, Bonhoeffer rămâne unul dintre cei mai citați creștini ai secolului al XX-lea. Cred că ar fi corect să spunem că popularitatea scrierilor sale și extinderea impactului său asupra bisericii au fost influențate de faptul că a fost martirizat în floarea vârstei. Cu siguranță că suferințele lui au ajutat biserica.

Voi încheia această carte adresându-mă atât mie însumi, cât și vouă, cu cuvintele lui Pavel către fiul său spiritual, Timotei: „Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos” (2 Timotei 2:3).

NOTE

INTRODUCERE

1. E. Stanley Jones, *A Song of Ascents* (Nashville: Abingdon Press, 1968), p. 180.
2. Am încercat să fac acest lucru pe scurt în *The Supremacy of Christ* (Wheaton, IL: Crossway Books, 1995; Londra: Hodder & Stoughton, 1997; Secunderabat, India: OM Books, 2005), Capitolul 14, „The Cross and the Problem of Pain”, și în *After the Tsunami* (ediția americană: *After the Hurricane*), Discovery Booklets (Grand Rapids, MI: RBC Ministries). Vezi, de asemenea, DVD-ul care va apărea curând intitulat provizoriu *The God of Pain and the God of Joy, Day of Discovery* (Grand Rapids, MI: RBC Ministries, 2007).

CAPITOLUL 1: DOUĂ ASPECTE DE BAZĂ ALE CREȘTINISMULUI

1. Paul Tournier, *Creative Suffering* (Londra: SCM Press, 1982), p. 60.
2. F. W. Bourne, *Billy Bray: The King's Son* (Londra: Epworth Press, 1937), p. 46.
3. *Ibid.*, p. 23.

CAPITOLUL 2: O COMOARĂ UITATĂ

1. Această expresie provine de la David Augsburg, *Caring Enough to Confront: The Love-Fight* (Glendale, CA: Regal Books, 1973).
2. Etta Linnemann, *Historical Criticism of the Bible: Methodology or Ideology?*, trad. Robert W. Yarbrough (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1990).
3. C. S. Lewis, *Reflections on the Psalms* (New York: Harcourt Brace and World Inc. 1958), p. 55
4. *Ibid.*, p. 62.
5. C. S. Lewis, *Surprised by Joy: The Shape of My Early Life* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1960), p. 170.

CAPITOLUL 3: EXPERIMENTAREA PLĂCERII

1. A. J. Appasamy, *Sundar Singh: A Biography* (Madras: Christian Literature Society, 1966), p. 19.
2. Vezi Steven Tracy, „Chastity and the Goodness of God: The Case for

Premarital Sexual Abstinence," *Themelios*, Vol. 31, Nr. 2 (ianuarie 2006), p. 54–71.

CAPITOLUL 4: TÂNGUIREA

1. *The New International Version Study Bible Notes*, Pradis CD-ROM: Lamentations.
2. J. Clinton McCann, *A Theological Introduction to the Book of Psalms: The Psalms as Torah* (Nashville: Abingdon Press, 1993), p. 85; citat în Nancy J. Duff, „Recovering Lamentation as a Practice in the Church”, în Sally A. Brown and Patrick D. Miller, ed., *Lament: Reclaiming Practices in Pulpit, Pew and Public Square* (Louisville: Westminster John Knox Press, 2005), p. 4.
3. Chris Wright, „Personal Struggle and the Word of Lament,” în *Truth on Fire: Keswick Ministry 1998*, ed. David Porter (Carlisle, Cumbria, UK: OM Publishing, 1998), p. 29.

CAPITOLUL 5: CREDINȚĂ ȘI RĂBDARE

1. Numeri 14:8; Deuteronomul 30:9; Psalmii 37:23; 41:11; 147:11; 149:4; Isaia 62:4.
2. Deuteronomul 28:63; 30:9; Mica 7:18.
3. Psalmii 35:27.
4. Din Charles H. Spurgeon, *Spurgeon at His Best*, ed. Tom Carter (Grand Rapids, MI: Baker, 1988), p. 323 ș.a.
5. Vezi, de exemplu, Romani 2:7; 5:3–4; 8:25; 15:4–5; Apocalipsa 1:9; 2:2–3, 19; 3:10; 13:10; 14:12.
6. Leon Morris, *The Epistle to the Romans* (Grand Rapids, MI: Eerdmans; Leicester: Inter-Varsity Press, 1988), p. 325.
7. Paul Sangster, *Dr. Sangster* (London: Epworth Press, 1962), p. 54; citat în Warren W. Wiersbe și Lloyd M. Perry, *The Wycliffe Handbook of Preaching and Preachers* (Chicago: Moody Press, 1984), p. 217.
8. W. E. Sangster, *Westminster Sermons*, Vol.2, *At Fast and Festival* (Londra: Epworth Press, 1961); din Cuvânt înainte de P.E. Sangster.
9. Martin Lloyd-Jones, *Depresia spirituală*, (trad. Simona Fodor, Suceava, Ed. Perla Suferinței, 2006), pag. 21.
10. Citat în George E. Good, *Living Stones* (Newtownards, Irlanda de Nord: April Sky Design, 2004), p. 57.

CAPITOLUL 7: NU AVEM APETIT PENTRU PEDEAPSA

1. Mrs. Arthur Parker, *Sadhu Sundar Singh: Called of God* (Madras: Christian Literature Society, 1918), p. 25–26.
2. J. B. Lightfoot, *Epistle of St Paul to the Philippians* (Grand Rapids, MI: Zondervan; Pradis Electronic Version produced by Zondervan Interactive, 2004).
3. Citat în Dennis Kinlaw, *This Day with the Master* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2004), 31 decembrie.

CAPITOLUL 8: UN PUNCT TEOLOGIC SLAB?

1. A. T. Robertson, *The Glory of the Ministry: Paul's Exultation in Preaching* (Grand Rapids, MI: Baker, 1911, retip. 1979).

CAPITOLUL 9: PĂRTĂȘIA SUFERINȚEI

1. David E. Garland, *The NIV Application Commentary: Colossians and Philemon* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1998; Pradis Electronic Version produced by Zondervan Interactive, 2004).
2. Peter O'Brien, *Commentary on Philippians*, The New International Greek Testament Commentary (Grand Rapids, MI și Cambridge, Marea Britanie: Eerdmans, 1991).
3. Citat în James S. Stewart, „Wearing the Thorns as a Crown,” *Classic Sermons on Suffering*, compiler Warren W. Wiersbe (Grand Rapids, MI: Kregel, 1984), p. 92.
4. În Jan Pit, compil., *Bound to Be Free: With the Suffering Church* (Tonbridge, Marea Britanie: Sovereign World, 1995), p. 341.
5. În ibid., p. 142.
6. Citat în A. J. Appasamy, *Sundar Singh: A Biography* (Madras: Christian Literature Society, 1966), p. 27.
7. Ibid., p. 117.
8. Citat în Sherwood Elliot Wirt and Kersten Beckstrom, *Living Quotations for Christians* (New York: Harper & Row, 1974), p. 266.
9. Graham Kendrick, *Make Way Music*, 1993.

CAPITOLUL 10: DEVENIND ASEMENEA LUI CRISTOS

1. Sunt recunoscător colegilor de la Youth for Christ din Trivandrum, India, care mi-au atras atenția asupra acestui verset.
2. W. Arndt, F. W. Danker, și W. Bauer, *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, ed. a III-a (Chicago: University of Chicago Press, 2000), p. 958.
3. Extras din Mark Water, compiler, *The New Encyclopedia of Christian Martyrs* (Grand Rapids, MI: Baker, 2001), p. 856.

CAPITOLUL 11: MOTIVE PURIFICATE

1. Dennis F. Kinlaw, *How to Have the Mind of Christ* (Nappanee, IN: Evangel Publishing House), p. 72–73.

CAPITOLUL 12: RUȘINE ȘI ONOARE

1. Datoresc aceste idei cărții lui John Piper, *The Purifying Power of Living by Faith in ... Future Grace* (Sisters, OR: Multnomah Books, 1995), p. 262–266.
2. Am auzit multe versiuni ale acestei povestiri, iar esența a ceea ce am auzit a fost întotdeauna aceeași, deși amănunțele au fost diferite. Așa că m-am abținut să ofer detalii.

CAPITOLUL 13: SOLIDARITATE CU CRISTOS

1. J. W. Mieklejohn, „David Livingstone”, *New International Dictionary of the Christian Church* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2002; Pradis Electronic Version produced by Zondervan Interactive, 2004).
2. Din Dennis Kinlaw, *This Day with the Master* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2004), 2 martie.
3. Kingsway's Thankyou Music, 1986.

CAPITOLUL 14: SUFERINȚA ȘI CREȘTEREA BISERICII

1. Această informație este culeasă din *A History of the Methodist Church in Ceylon* (Colombo: The Wesley Press, n.d.), p. 23–28, 89–91, 658–659.
2. Această întâmplare a fost relatată de profesorul meu de la seminar, Dr. John T. Seamands.

CAPITOLUL 15: DEMONSTRÂND EVANGHELIA

1. Această versiune a întâmplării a fost luată inițial din Mark Water, compilorator, *The New Encyclopedia of Christian Martyrs* (Grand Rapids, MI: Baker, 2001), p. 431.
2. Rodney Stark, *The Rise of Christianity: How the Obscure, Marginal Jesus Movement Became the Dominant Religious Force in the Western World in a Few Centuries* (San Francisco: Harper San Francisco, 1997), p. 73–94.
3. A. J. Broomhall, *Hudson Taylor and China's Open Century*, Book Seven: 1888–1988, *It Is Not Death To Die* (Londra: Hodder and Stoughton și Overseas Missionary Fellowship, 1989), p. 32.
4. *Ibid.*, p. 480–481.

CAPITOLUL 16: IDENTIFICÂNDU-NE CU OAMENII

1. *Merriam Webster's Collegiate Dictionary*, versiunea electronică.
2. Citat în Mark Water, compilorator, *The New Encyclopedia of Christian Martyrs* (Grand Rapids, MI: Baker, 2001), p. 947.
3. Această întâmplare este relatată în Dennis F. Kinlaw, *This Day With the Master* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2004), 4 aprilie. Am aflat multe detalii dintr-o lucrare pe care a scris-o Dr. Charles Killian de la Seminarul Teologic Asbury. Sunt recunoscător misionarului antropolog Dr. Darrell Whiteman, care mi-a împărtășit aceste lucruri.

CAPITOLUL 17: ADÂNCINDU-NE IMPACTUL

1. Leon L. Morris, „Hebrews,” *Expositor's Bible Commentary*, Frank E. Gaebelin, general editor (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1976–1992; Pradis Electronic Version produced by Zondervan Interactive, 2004).
2. *Ibid.*
3. James S. Stewart, „Wearing the Thorns as a Crown,” *Classic Sermons on Suffering*, compilorator Warren W. Wiersbe (Grand Rapids, MI: Kregel, 1984), p. 92.

4. Dennis F. Kinlaw, *This Day with the Master* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2004), 11 septembrie.

CAPITOLUL 18: SUFERINȚĂ ȘI CREDIBILITATE

1. James M. Boice, „Galatians,” *Expositor’s Bible Commentary*, Frank E. Gaebelin, general editor (Grand Rapids, MI: Zondervan; Pradis Electronic Version produced by Zondervan Interactive, 2004).
2. Din E. Stanley Jones, *The Word Became Flesh* (Nashville: Abingdon Press, 1963), p. 288.

CAPITOLUL 19: DEDICAREA DĂ NAȘTERE LA DEDICARE

1. E. Glenn Wagner, *Escape from Church, Inc.: The Return of the Pastor-Shepherd* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1999).

CAPITOLUL 21: DEDICAREA ȘI VIAȚA PLINĂ DE BUCURIE

1. H. Norman Wright, *Premarital Counseling* (Chicago: Moody Press, 1981), p. 99.

CAPITOLUL 22: LUCRĂTORI ȘI ISPRAVNICI

1. Siang-Yang Tan, *Full Service: Moving from Self-Serve Christianity to Total Servanthood* (Grand Rapids, MI: Baker, 2006).
2. F. W. Danker, editor, *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, ed. a III-a, bazat pe German Lexicon by Walter Bauer and previous editions by W. F. Arndt, F. W. Gingrich și F. W. Danker (Chicago: University of Chicago Press, 2000), p. 230.
3. Barclay Newman, *NT Greek-English Dictionary* (United Bible Societies, din versiunea electronică WORDsearch 7).
4. Cleon L. Rogers Jr. și Cleon L. Rogers III, *New Linguistic & Exegetical Key to the Greek New Testament* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2003; Pradis Electronic Version produced by Zondervan Interactive, 2004).
5. Curtis Vaughn, „Colossians,” *Expositor’s Bible Commentary*, Frank E. Gaebelin, editor general (Grand Rapids, MI: Zondervan, Pradis Electronic Version produced by Zondervan Interactive, 2004).
6. Ajith Fernando, *Jesus Driven Ministry* (Wheaton, IL: Crossway Books, 2002), p. 185.
7. J. van Zyl, „John Calvin the Pastor,” în *The Way Ahead*, citat în Derek J. Tidball, *Skilfull Shepherds: An Introduction to Pastoral Theology* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1986), p. 190.
8. *Ibid.*, p. 73.

CAPITOLUL 23: SLUJIREA IZVORĂȘTE DIN HAR

1. Robert Murray M’Cheyne, *A Basket of Fragments* (Inverness, Scoția: Christian Focus Publications 1979), p. 8.

2. Cleon L. Rogers Jr. și Cleon L. Rogers III, *New Linguistic & Exegetical Key to the Greek New Testament* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2003; Pradis Electronic Version produced by Zondervan Interactive, 2004).

CAPITOLUL 24: SUNTEM BOGAȚI!

1. Cleon L. Rogers Jr. și Cleon L. Rogers III, *New Linguistic & Exegetical Key to the Greek New Testament* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2003; Pradis Electronic Version produced by Zondervan Interactive, 2004).

CAPITOLUL 25: NĂDEJDEA SLAVEI

1. E. Stanley Jones, *The Word Became Flesh* (Nashville: Abingdon Press, 1963), p. 382.
2. Mare parte din acest material a fost luat din Jane Stuart Smith și Betty Carlson, *Great Christian Hymn Writers* (Wheaton, IL: Crossway Books, 1997), p. 59–64.

CAPITOLUL 26: ÎSUS: MESAJUL NOSTRU

1. Leslie Newbigin, *The Open Secret* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1978), p. 191.
2. *Spurgeon at His Best*, compiler Tom Carter (Grand Rapids, MI: Baker, 1988), p. 109.
3. *Ibid.*, p. 110.
4. Peter Lewis, *The Glory of Christ* (Londra: Hodder & Stoughton, 1992), p. 1–2 (italicele autorului).

CAPITOLUL 27: UCENICII SE FAC, NU SE NASC

1. William D. Mounce, editor, *Mounce's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2006), p. 793.
2. *Ibid.*, p. 506.
3. Walter A. Henrichsen, *Disciples Are Made, Not Born* (Wheaton, IL: Victor Books, 1974).
4. Leroy Eims, *The Lost Art of Disciple Making* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1978).
5. John T. Seamands, *Daybreak: Daily Devotions from Acts and Pauline Epistles* (Wilmore, KY: publicare privată, 1993), 17 ianuarie.
6. Vezi cartea mea *Crucial Questions about Hell* (Eastbourne, Marea Britanie: Kingsway, 1991; Wheaton, IL: Crossway Books, 1994; Mumbai, India: GLS, 2003), Capitolele 12–13.
7. Citat în Martin E. Marty, „Hell Disappeared, No One Noticed. A Civic Argument”, *Harvard Theological Review*, Vol. 78 (3–4) (1985), p. 386.

CAPITOLUL 28: OSTENEALA ÎN FACEREA DE UCENICI

1. Kent Hughes, *The Disciplines of a Godly Man*, A x-a ed. aniversară, ed. rev. (Wheaton, IL: Crossway Books, 2001), p. 214.

2. Barclay Newman, *New Testament Greek-English Dictionary* (Reading, Marea Britanie: United Bible Societies).
3. Hughes, *Disciplines of a Godly Man*, p. 197.
4. George Mueller: *Man of Faith*, ed. A. Sims (publicare privată în Singapore de Warren Myers), p. 52; luat din *An Hour with George Mueller* (Grand Rapids, MI: Zondervan), p. 51.

CAPITOLUL 29: EL NE DĂ PUTEREA

1. Robert Murray M'Cheyne, *A Basket of Fragments* (Inverness, Scoția: Christian Focus Publications), p. 6.

CAPITOLUL 30: UN PARADOX AL VIETȚII CREȘTINE

1. Citat în Eberhard Bethge, *Bonhoeffer: An Illustrated Biography* (Londra: Found Paperbacks, HarperCollins Publishers, 1979), p. 62.
2. Dietrich Bonhoeffer, *Meditations on the Cross*, ed. Manfred Weber, trad. Douglas W. Stott (Louisville: Westminster John Knox Press, 1998), p. 9.
3. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, Part 1, citat în *Meditations on the Cross*, p. 11–12.
4. Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, Part 1, citat în *Meditations on the Cross*, p. 12.
5. Bonhoeffer, *Meditations on the Cross*, p. 46.
6. Bethge, *Bonhoeffer. An Illustrated Biography*, p. 80.
7. *Ibid.*, p. 84.

INDEX SCRIPTURAL

<i>Exodul</i>		119:92	44
17:10–13	187	147:11	199
18	181	149:4	199
<i>Numeri</i>		<i>Proverbele</i>	
14:8	199	3:2	180
		3:8	180
<i>Deuteronomul</i>		4:22	180
28:63	199	<i>Isaia</i>	
30:9	199	40:31	150
33:27	24, 149	62:4	199
<i>Iosua</i>		<i>Ieremia</i>	
1:5	84	20:9	115
<i>Neemia</i>		<i>Mica</i>	
8:10	19, 22	7:18	199
<i>Psalonii</i>		<i>Habacuc</i>	
16:11	23	3:17–18	24
19:10	155	<i>Țefania</i>	
27	84	3:14	16
27:4	85	3:17	16
27:10	85	<i>Matei</i>	
34:8	22	2:10	17
37:23	199	5:11–12	161
37:25	193	6:33	193
41:11	199	16:16–17	196
42–43	43	16:24	18
42:1	150	16:26	156
42:5–6	43	19:16–22	19
42:11	43	28:20	84
43:5	43		
47:1	16		
63:1	150		

Marcu

8:29	196
8:31	195
8:33	196
8:34	173
8:35	173, 194
8:36–37	174
8:38	174
15:39	98

Luca

2:10	16
2:20	16
8:46	188
9:23–24	46
9:57–62	19
13:34–35	35
15	17
15:6–7	17
15:9–10	17
15:20–24	17
15:29	147
19:41	35

Ioan

1:14	95, 101
2:11	95
4:7	103
5:35	115
8:32	25
8:36	25
10:11–15	73, 120
11:35	35
12	80
12:23	95
12:23–25	80
12:26	81
13:14	69
14:6	166
15:20	194
16:20	35
16:33	18, 104, 194
18:36	185
20:21	101

Faptele apostolilor

2:41	172
2:46	17
4:4	172
5:40–41	53
7:22	170
7:54	71
7:55	71
7:59–60	72
8:1	92, 93
8:1, 4	93
8:4	92
8:8	17
9:4	64
11:19	93
15	126
15:36–41	127
16:37	52
20:18	179
20:20	179
20:27	169
20:31	179

Romani

2:7	199
5:3	42
5:3–4	199
5:5	86, 148
5:20	147, 167
8:9	160
8:15	147
8:17	65
8:19–25	34
8:21	34
8:22	34
8:23	34, 160
8:25	42
8:28	41
8:28–29	71
8:29	71
8:38–39	41
11:33–36	157
12:1	46
14:17	17

15:4–5 199
 15:13 44, 157

1 Corinteni

9:3–14 51
 9:6 127
 9:16 115
 9:18 146
 9:19 140
 9:19–22 102
 9:25 186
 11:1 69
 12:11 25
 15:13–14 41
 15:16–17 41
 15:20 41
 15:31 46

2 Corinteni

1:3–4 35
 2:4 186
 2:12–13 133
 2:14 133
 2:14–15 133
 2:14–7:1 133
 4:1 146
 4:5 140
 4:8–10 114
 4:8–11 90
 4:8–12 58
 4:8–16 82
 4:12 90
 4:17 82
 5:14 148
 5:20 141
 6:4 113
 6:4–5 58, 113
 6:4–10 113
 6:6–7 113
 6:8–10 58, 59
 6:11–13 128
 7:1 133
 7:2–5 133
 7:6–7 133

11:23–28 58
 11:27 178
 11:28–29 127
 11:32–33 58
 12:1–10 59
 12:9 167, 189
 12:10 59

Galateni

1:1–5 186
 1:6 111, 186
 2:20 46
 4:19–20 128, 186
 5:22 17
 6:9 117
 6:17 114

Efeseni

1:14 160
 1:18 155
 3:3 154
 3:8 155
 3:16 155
 3:13 120
 4:1 114
 4:7 25
 4:32 69
 5:25 142

Filipeni

1:12 120, 194
 1:13 120
 1:14 120
 1:19 160
 1:21 159
 1:29 53
 2:1–11 111
 2:8 103
 3:8 194
 3:10 64, 70
 4:1 173
 4:4 17, 22, 194
 4:7 194
 4:19 193

Coloseni

1	155
1:9	170
1:24	13, 15, 61, 63, 87, 89
1:24–29	9, 11
1:25	140, 141, 153
1:25–29	137
1:26	153, 155
1:26–27	159
1:27	155, 159, 160, 165, 173
1:28	165, 169, 172, 173
1:28–29	185
1:29	177, 185, 189
2:2	155
3:13	69
4:5	170
4:12	187
4:13	187

1 Tesaloniceni

1:3	42
2:7	170
2:8	171
2:9	177
2:11–12	171
5:24	190

1 Timotei

1:17	157
5:17	51
6:12	185

2 Timotei

2:3	197
3:12	19
4:7	186
4:16	80

Evrei

2:18	103
5:8	108
5:8–9	107
10:24–25	178
11	92
12:1	92
12:1–2	70
12:2	70, 80
12:3–11	75
13:5	84
13:12–13	79

Iacov

1:2–3	39, 76
-------	--------

1 Petru

1:10–12	154
1:11	160
4:1	70

1 Ioan

4:8	55
4:16	55
4:19	148

Apocalipsa

1:9	199
2:2–3	199
2:9	199
3:10	199
13:10	199
14:12	199

INDEX DE NUME

- Aaron, 187
Africa, 81, 83, 90
Appasamy, A. J., 198, 200
Armata Salvării, 77
Arndt, W. F., 200, 202
Asbury, Francis, 90
Augsburger, David, 198
Augustin, 123, 143
Ault, William, 91
- Barnaba, 126, 127
Bauer, W. (Walter), 200, 202
Beckstrom, Kersten, 200
Bell, George, 197
Bethge, Eberhard, 195, 204
Biserica Metodistă, 17, 91
Boice, James M., 202
Bonhoeffer, Dietrich, 194, 195,
196, 197, 204
Bourne, F. W., 198
Bray, Billy, 17, 18, 198
Broomhall, A. J., 201
Brother Andrew, 37
Brown, Sally A., 199
Bruce, F. F., 173
Bultmann, Rudolf, 26
- Calvin, John, 64, 123, 143, 144, 202
Carlson, Betty, 203
Carmichael, Amy, 82
Carter, Tom, 199, 203
Chang, Men, 72, 73
Chesterton, G. K., 104
Clough, Benjamin, 91
Coke, Thomas, 90, 91
- Colegiul Central Batticaloa, 91
Coleman, Robert, 89
Conferința Pastorilor de la
Bethlehem, 10
Conferința pentru Evangheliștii Ite-
neranți, Amsterdam 2000, 188
Constantin, împăratul, 96
Convenția cu privire la misiune a
studenților din Urbana, 139
Coreea de Sud, 92
Crosby, Fanny (Frances J. Van
Alstyne), 161
- Danker, F. W., 200, 202
David, regele, 18, 23, 44, 84, 155, 193
Dixon, Francis W., 149
Duff, Nancy J., 199
- Edwards, Jonathan, 143
Eims, Leroy, 171, 203
Epafra, 187
- Francisc de Assisi, 150
- Gaebelein, Frank, 201, 202
Garland, David, 64, 200
Germania, 26, 44, 194, 195
Gilpin, Bernard, 42
Gingrich, F. W., 202
Good, George E., 199
Grubb, Norman, 53
- Habacuc, 23, 24
Harley, George, 105
Henrichsen, Walter, 171, 203

- Henry, Matthew, 64, 147
 Hitler, Adolf, 44, 115
 Hughes, Kent, 177, 178, 203, 204
 Hur, 187
- Iacov, apostolul, 39, 75, 76
 India, 11, 30, 82, 160, 165, 166,
 198, 200, 203
 Ioan, apostolul, 185
 Ioan Crisostom, 84
 Iosua, 84, 187
 Iov, 79, 81
 Iugoslavia, 53
- Jews for Jesus, 149
 Jones, E. Stanley, 11, 160, 165, 198,
 202, 203
- Kagawa, Toyohiko, 65, 115
 Kendrick, Graham, 66, 69, 85, 200
 Kinlaw, Dennis, 109, 199, 201, 202
 Knapp, Phoebe Palmer, 162
 Kuzmic, Peter, 53
- Lazăr, 35
 Lewis C. S., 16, 26, 27, 198
 Lewis, Peter, 168, 203
 Liberia, 104, 105
 Licinius, împăratul, 96
 Lightfoot, J. B., 53, 199
 Linnemann, Etta, 26, 198
 Livingstone, David, 83, 84, 201
 Lloyd-Jones, Martyn, 43, 199
 Luca, 92, 93
 Luther, Martin, 109, 123, 143, 150,
 178
- Maica Tereza, 150
 Maria, Regina, 42
 Marty, Martin E., 203
 McCann, Clinton, 34, 199
 M'Cheyne, Robert Murray, 146,
 187, 202, 204
 Metropolitan Tabernacle, 166
- Mieklejohn, J. W., 201
 Miller, Patrick D., 199
 Misiunea Interioară a Chinei, 98
 Misiunea Inima Africii, vezi și *WEC
 International*, 53
 Misiune pentru fiecare trib, 19
 Moise, 181, 187
 Moody, D. L., 178
 Morris, Leon, 43, 107, 108, 199,
 201
 Mounce, William D., 203
 Mueller, George, 180, 204
 Myers, Warren, 204
- Neemia, 19
 Newbiggin, Leslie, 166, 203
 Newman, Barclay, 202, 204
 Niebuhr, Reinhold, 195
 Niemoller, Martin, 44
 Nigeria, 92
- O'Brien, Peter, 64, 173, 200
 Orbul Chang, vezi *Chang, Men*,
 Osburne, Albert, 77, 78
- Parker, Mrs. Arthur, 199
 Pavel, apostolul, 15, 17–18, 25, 34,
 41–42, 44, 51, 53, 58, 63, 64,
 70–71, 80, 82, 89–90, 102, 111,
 113–114, 120, 125–128, 132–133,
 140–141, 143, 146–148, 153–155,
 157, 159–160, 165, 169–170, 173,
 177, 179, 185–187, 189–190,
 193–194, 197
 Pearlman, Susan, 149
 Perry, Lloyd M., 199
 Petru, apostolul, 26, 70, 154, 196
 Pilat, 185
 Piper, John, 10, 16, 200
 Pit, Jan, 200
 programul „Timothy's All”, 10
- Robertson, A. T., 59, 200
 Rogers, Cleon L. Jr., 202, 203

- Rogers, Cleon L. III, 202, 203
România, 65
- Sangster, Paul, 199
Sangster, W. E., 43, 199
Scoția, 187, 202, 204
Seamands, John T., 201, 203
Seminarul Teologic Colombo, 48
Siang-Yang, Tan, 140, 202
Singh, Sadhu Sundar, 30, 31, 52,
65, 198–200
Sitton, David, 19
Smith, Jane Stuart, 203
Spurgeon, Charles, 166, 199
Sri Lanka, 21, 35–37, 47–48, 52,
57–58, 90–92, 125, 129, 144,
173–174
Stam, John și Betty, 66, 203
Stark, Rodney, 97, 201
Stewart, James S., 200, 201
Stiller, Brian, 108
Studd, C. T., 53–54
- Ștefan, 71–72, 92–93
- Taylor, Hudson, 98, 201
ten Boom, Betsie, 86
ten Boom, Corrie, 86
Tidball, Derek J., 202
- Timotei, 197
Tit, 132–133
Tournier, Paul, 15, 198
Tracy, Steven, 198
Turcia, 96
- Van Alstyne, Frances J. vezi *Crosby*,
Fanny,
van Zyl, J., 202
Vaughn, Curtis, 202
- Wagner, Glenn, 122, 202
Water, Mark, 200, 201
Weber, Manfred, 204
WEC International, vezi și *Misiunea*
Inima Africii,
Wesley, John, 123, 143, 151, 169
Whiteman, Darrell, 201
Wiersbe, Warren, 199, 200, 201
Wirt, Sherwood Elliot, 200
Wright, Chris, 34, 199
Wright, H. Norman, 134, 202
- Youth for Christ (YFC), 31, 47–48,
105, 119, 129, 131–132, 139, 174,
181–182, 186, 200
- Zondervan, 48, 199–204